

ภาคผนวก

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. อาจารย์บุญรอด โชติวชิรา

อาจารย์ประจำสาขาวิชาการสอนภาษาไทย

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

2. อาจารย์สุรางคณา เลี่ยมเพชรรัตน์

อาจารย์ประจำสาขาวิชาการสอนภาษาไทย

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

3. อาจารย์วัลลีย์ ถาแปง

อาจารย์ 3 ระดับ 9

โรงเรียนจักรคำคณาทร จังหวัดลำพูน

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ภาคผนวก ข

แผนการจัดการเรียนรู้การใช้ภาพประกอบกิจกรรมส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

เวลา 1 คาบ 60 นาที

เรื่อง ความคิดสร้างสรรค์

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

สาระสำคัญ

ความคิดสร้างสรรค์หมายถึง การคิดแบบอเนกนัย เป็นลักษณะความคิดที่เกิดขึ้นต่อเนื่องจากจินตนาการโดยมีลักษณะที่แตกต่างไปจากความคิดของบุคคลอื่น ความคิดสร้างสรรค์อาศัยพื้นฐานจากประสบการณ์เดิม คือ ความรู้ ข้อมูลข่าวสาร การศึกษาเหตุผลและการใช้ปัญญาในการจัดสร้างรูปแบบของความคิดในรูปแบบใหม่ๆ คิดได้หลายลักษณะ หลายทิศทาง คิดได้กว้างไกล แปลกใหม่ ไม่ซ้ำใคร และสามารถเชื่อมโยงความคิดเหล่านั้นให้เกิดความสัมพันธ์กัน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างสรรค์งานเขียนในลำดับต่อไป

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

ความรู้

นักเรียนสามารถบอกความหมายและองค์ประกอบของความคิดสร้างสรรค์ได้อย่างถูกต้อง

ทักษะ

1. นักเรียนสามารถตั้งชื่อภาพที่กำหนดให้ได้แปลกใหม่ ไม่ซ้ำใคร ให้ได้จำนวนมากที่สุดภายในระยะเวลาที่กำหนด
2. นักเรียนสามารถจัดกลุ่มตามลักษณะและประเภทของภาพที่กำหนดให้และสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพได้อย่างถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถเปรียบเทียบความแตกต่างของภาพได้ สามารถเขียนบรรยายเรื่องราวจากภาพได้แปลกใหม่

คุณลักษณะ

1. มีมารยาทในการเขียน
2. มีมารยาทในการฟัง การดู และการพูด

กิจกรรมส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์

1. การตั้งชื่อภาพ

กิจกรรมการตั้งชื่อภาพเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนกำหนดชื่อจากการดูภาพที่ปรากฏ ซึ่งลักษณะคำถามจะเป็นคำถามปลายเปิด ฝึกให้นักเรียนรู้จักสร้างสิ่งใหม่ ภูมิทัศน์ใหม่ อย่างไม่ซ้ำใครโดยอาศัยโครงสร้างเดิม

สำหรับกิจกรรมการเรียนการสอนในครั้งนี้จะให้นักเรียนแต่ละกลุ่มสังเกตและพิจารณาภาพของทุกกลุ่มที่น่าเสนอ และครูให้นักเรียนตั้งชื่อภาพที่นอกเหนือจากคำเรียกดังกล่าวให้แปลกใหม่ ไม่ซ้ำใคร ให้ได้มากที่สุด แล้วให้ตัวแทนออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียน

2. การแบ่งกลุ่มภาพ

กิจกรรมการแบ่งกลุ่มภาพเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้รู้จักฝึกการพิจารณา ลักษณะ องค์ประกอบ และจุดเด่นของภาพที่ปรากฏ

สำหรับกิจกรรมการเรียนการสอนในครั้งนี้จะให้นักเรียนแบ่งกลุ่มตามหมวดหมู่ของรูปภาพ พร้อมทั้งสรุปหลักเกณฑ์ในการแบ่งหมวดของรูปภาพว่านักเรียนใช้หลักเกณฑ์อะไร ในการแบ่งหมวดหมู่ของรูปภาพ

3. การเปรียบเทียบความแตกต่าง

กิจกรรมการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนใช้ความคิด ในการเปรียบเทียบและเปรียบเทียบภาพว่ามีความสอดคล้องหรือแตกต่างกันอย่างไร

สำหรับกิจกรรมการเรียนการสอนในครั้งนี้จะให้นักเรียนสังเกตและช่วยกันเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างของรูปภาพที่แต่ละกลุ่มได้เลือกไว้ พร้อมทั้งบอกหลักในการพิจารณาความเหมือนความต่างนั้น

4. กิจกรรมการเขียนขยายความ

กิจกรรมการเขียนขยายความเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนฝึกความสามารถในการคิด ที่ละเอียดลึกซึ้งชัดเจน เป็นการคิดเพื่อตกแต่งหรือขยายความคิดหลังให้ได้ความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

สำหรับกิจกรรมการเรียนการสอนในครั้งนี้จะให้นักเรียน นำภาพทั้ง 5 ภาพซึ่งเป็นภาพของนักเรียนในแต่ละกลุ่มมาเขียนขยายความแล้วนำมาเรียบเรียงเพื่อบรรยายให้เป็นเรื่องราวแล้ว นำเสนอหน้าชั้นเรียน

เนื้อหา

ความคิดสร้างสรรค์ เป็นการคิดแบบอนินทรีย์ คือคิดได้หลายทิศทาง หลายแง่มุม แปลกใหม่ ในปริมาณไม่จำกัด ที่จะนำไปสู่การพัฒนาในแนวทางที่สร้างสรรค์ หรือดัดแปลง ประยุกต์สิ่งที่มีอยู่ให้ เป็นสิ่งใหม่ ไม่ซ้ำแบบใครและเกิดประโยชน์ ซึ่งองค์ประกอบของความคิดสร้างสรรค์มีดังต่อไปนี้

1. ความคิดคล่อง หมายถึง ความสามารถในการคิดเรื่องเดียวกันในปริมาณมากที่สุดภายในระยะเวลาที่กำหนด
2. ความคิดริเริ่ม หมายถึง ความสามารถในการคิดเรื่องเดียวกันได้แปลกใหม่ หรือการคิดดัดแปลง ประยุกต์สิ่งที่มีอยู่ให้เป็นสิ่งที่แปลกใหม่ ไม่ซ้ำแบบใคร
3. ความคิดยืดหยุ่น หมายถึง ความสามารถในการคิดเรื่องเดียวกันได้หลากหลายประเภทหลายทิศทาง หลายแง่มุม
4. ความคิดละเอียดลออ หมายถึง ความสามารถในการคิดที่ละเอียดลึกซึ้ง ชัดเจน เป็นการศึกษาเพื่อตกแต่งหรือขยายความคิดหลักให้ได้รับความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูแจกใบงานให้นักเรียนทุกคน แล้วให้นักเรียนทำกิจกรรม “สิ่งที่มองเห็นในมือคืออะไร” ตามคำชี้แจง
2. ครูให้นักเรียนดูสิ่งที่ปรากฏในมือของนักเรียนและให้นักเรียนเขียนสิ่งที่นักเรียนเห็นในมือตัวเองให้มากที่สุดภายในเวลาที่กำหนดให้
3. ครูให้นักเรียนบอกรายละเอียดสิ่งที่เห็นในมือว่ามีอะไรบ้าง และทำการเลือกสิ่งที่นักเรียนมองเห็นต่างไปจากคนอื่น และถามว่านักเรียนมีวิธีคิดและมีเหตุผลอะไรเกี่ยวกับภาพในมือที่นักเรียนมองเห็นต่างไปจากคนอื่น ๆ
4. นักเรียนศึกษาใบความรู้เรื่องความคิดสร้างสรรค์ ครูซักถามนักเรียนถึงความหมาย และองค์ประกอบของความคิดสร้างสรรค์
5. นักเรียนแต่ละคนเลือกรูปภาพคนละ 1 รูป ซึ่งเป็นรูปในหมวดของสัตว์ สถานที่ อาหาร ธรรมชาติ ยานพาหนะ และประเพณี จำนวน 6 หมวด หมวดละ 5 ภาพ รวมทั้งหมด 30 ภาพ
6. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มตามหมวดหมู่ของรูปภาพ พร้อมทั้งสรุปหลักเกณฑ์ในการแบ่งหมวดของรูปภาพว่านักเรียนใช้หลักเกณฑ์อะไรในการแบ่งหมวดหมู่ของรูปภาพ
7. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มตั้งชื่อรูปภาพของตนเอง
8. ให้กลุ่มเลือกรูปภาพที่จะนำเสนอมา 1 ภาพ พร้อมทั้งอธิบายเหตุผลประกอบว่าเลือกภาพนั้นเพราะอะไร
9. นักเรียนแต่ละกลุ่มสังเกตและพิจารณาภาพของทุกกลุ่มที่นำเสนอ และครูให้นักเรียนตั้งชื่อภาพที่นอกเหนือจากคำเรียกดังกล่าวให้แปลกใหม่ ไม่ซ้ำใคร ให้ได้มากที่สุด แล้วให้ตัวแทนออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียน
10. ให้ทุกกลุ่มช่วยกันจัดบันทึกชื่อภาพที่เพื่อนนำเสนอแล้วพิจารณาว่าชื่อใดเหมาะสม สอดคล้อง น่าสนใจ แปลกใหม่ สื่อความได้ตรงตามลักษณะและองค์ประกอบของรูปภาพ

11. นักเรียนสังเกตและช่วยกันเปรียบเทียบ ความเหมือนและความต่างของรูปภาพที่แต่ละกลุ่มได้เลือกไว้ พร้อมทั้งบอกหลักในการพิจารณาความเหมือนความต่างนั้น

12. ครูให้นักเรียนนำภาพทั้ง 5 ภาพของในแต่ละกลุ่มมาเขียนขยายความแล้วนำมาเรียบเรียงเพื่อบรรยายให้เป็นเรื่องราวแล้วนำเสนอหน้าชั้นเรียน

13. นักเรียนและครูร่วมกันสรุปกิจกรรมในแต่ละกิจกรรม ว่านักเรียนได้พัฒนาทักษะการคิดในด้านใดบ้าง และองค์ประกอบการคิดในแต่ละด้านจะเป็นแนวทางในการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ได้อย่างไร

สื่อการเรียนการสอน

1. รูปภาพซึ่งเป็นรูปในหมวดของสัตว์ สถานที่ อาหาร ธรรมชาติ ยานพาหนะ และประเพณี
หมวดละ 5 ภาพ รวมทั้งหมด 30 ภาพ

2. ใบความรู้เรื่องความคิดสร้างสรรค์

3. ใบงาน

การวัดผลและการประเมินผล

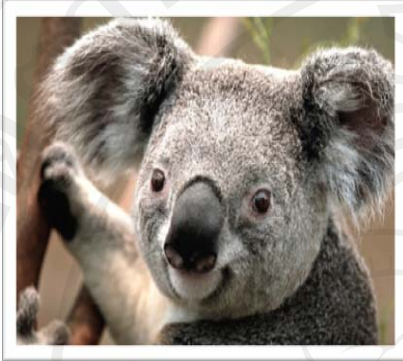
1. การสังเกตความตั้งใจและการให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมกลุ่ม

2. การตอบคำถามและการนำเสนอของนักเรียน

3. การตรวจผลงาน

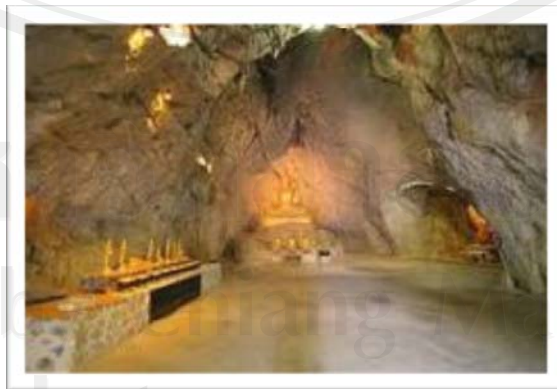
สื่อแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

ชุดที่ 1

สื่อแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

ชุดที่ 2

สื่อแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

ชุดที่ 3

สื่อแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

ชุดที่ 4

สื่อแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

ชุดที่ 5

สื่อแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

ชุดที่ 6

ใบความรู้เรื่องความคิดสร้างสรรค์

ความคิดสร้างสรรค์หมายถึง การคิดแบบออเนกนัย เป็นลักษณะความคิดที่เกิดขึ้นต่อเนื่องจากจินตนาการโดยมีลักษณะที่แตกต่างไปจากความคิดของบุคคลอื่น ความคิดสร้างสรรค์อาศัยพื้นฐานจากประสบการณ์เดิม คือ ความรู้ ข้อมูลข่าวสาร การศึกษาเหตุผลและการใช้ปัญญาในการจัดสร้างรูปแบบของความคิดในรูปแบบใหม่ๆ คิดได้หลายลักษณะ หลายทิศทาง คิดได้กว้างไกล แปลกใหม่ ไม่ซ้ำใคร และสามารถเชื่อมโยงความคิดเหล่านั้นให้เกิดความสัมพันธ์กัน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างสรรคงานเขียนในลำดับต่อไป

องค์ประกอบของความคิดสร้างสรรค์

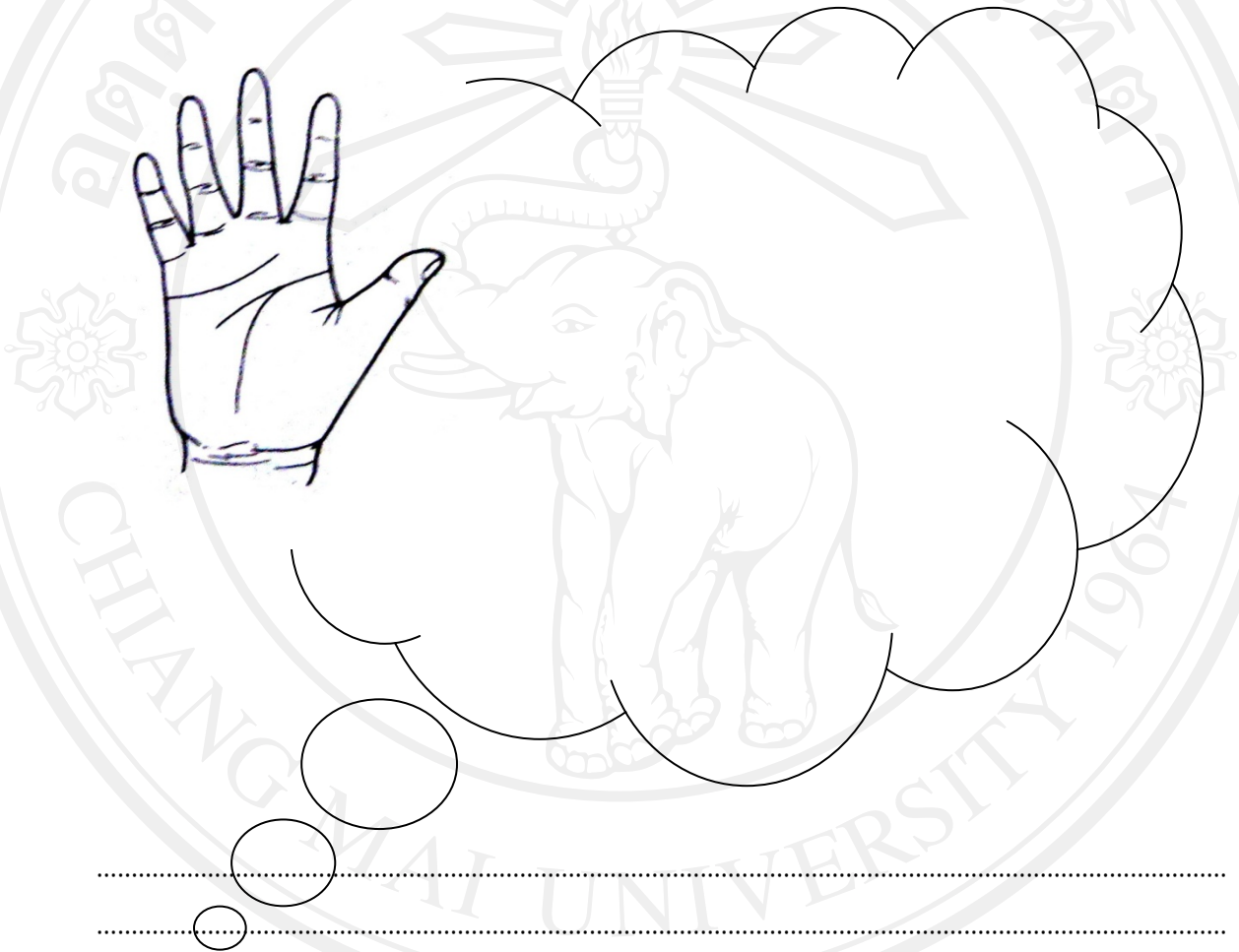
องค์ประกอบของความคิดสร้างสรรค์มี 4 ลักษณะดังต่อไปนี้

1. ความคิดริเริ่ม หมายถึง ความคิดที่มีลักษณะแปลกออกไป แตกต่างจากความคิดธรรมดา อาจเกิดจากการนำเอาความรู้เดิมมาดัดแปลงประยุกต์เป็นสิ่งใหม่ก็ได้ เป็นความคิดที่เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกและไม่เคยมีใครคิดมาก่อน ต้องอาศัยความกล้าคิดกล้าลอง อาศัยจินตนาการมาประยุกต์ คือ คิดสร้างและหาทางทำให้เกิดผลงาน
2. ความคิดคล่อง หมายถึง ปริมาณความคิดที่ไม่ซ้ำกันในเรื่องเดียวกัน แบ่งออกเป็น
 - 2.1 ความคิดคล่องทางด้านถ้อยคำ เป็นความสามารถในการใช้ถ้อยคำได้อย่างคล่องแคล่ว
 - 2.2 ความคิดคล่องทางด้านโยงความสัมพันธ์ เป็นความสามารถที่จะคิดหาถ้อยคำที่เหมือนหรือคล้ายกันได้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ภายในเวลาที่กำหนดปัญหาได้อย่างรวดเร็ว คล่องแคล่ว และ มีการตอบสนองในปริมาณที่มากกว่าในเวลาที่กำหนด
 - 2.3 ความคิดคล่องทางการแสดงออก เป็นความสามารถที่จะนำคำมาเรียบเรียงได้อย่างรวดเร็วเพื่อให้ได้ประโยชน์ที่ต้องการ
 - 2.4 ความคล่องในการคิด เป็นความสามารถที่จะคิดในสิ่งที่ต้องการภายในเวลาที่กำหนด
3. ความคิดยืดหยุ่น หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการคิดหาคำตอบได้หลายประเภท หลายทิศทาง แบ่งออกเป็น
 - 3.1 ความคิดยืดหยุ่นที่เกิดขึ้นได้ทันที คือความสามารถที่จะพยายามคิดได้หลายอย่างอย่างอิสระ
 - 3.2 ความคิดยืดหยุ่นทางการดัดแปลง เป็นความสามารถในการดัดแปลงความรู้หรือประสบการณ์ให้เกิดประโยชน์หลายๆ ด้าน ซึ่งมีประโยชน์ต่อการแก้ปัญหา
4. ความคิดละเอียดลออ หมายถึง ความคิดรายละเอียดเพื่อตกแต่งหรือขยายความคิดหลักให้ได้ความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ใบงานที่ 1

เรื่อง ที่มองเห็นในมือคืออะไร

คำชี้แจง : ให้นักเรียนมองสิ่งที่นักเรียนเห็นอยู่ในมือของตัวเองแล้วเขียนสิ่งที่นักเรียนมองเห็นให้ได้มากที่สุดภายในระยะเวลา 3 นาที

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

เวลา 1 คาบ 60 นาที

เรื่อง ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเรื่องสั้น

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระสำคัญ

เรื่องสั้น หมายถึง บันทึกรายชีวิตสั้นๆ รูปแบบหนึ่ง มีลักษณะคล้าย นวนิยาย แต่สั้นกว่า โดยมุ่งเสนอสาระหรือแนวคิดสำคัญเพียงประเด็นเดียว โดยมีข้อจำกัดทางด้านองค์ประกอบคือ มีเหตุการณ์ในเรื่องและตัวละครน้อย ฉากน้อย ความยาวของเรื่องจำกัด มักจบแบบพลิกความคาดหมาย หรือจบแบบทิ้งให้คิด เป็นต้น

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

ความรู้

นักเรียนสามารถบอกความหมายและองค์ประกอบของเรื่องสั้นได้

ทักษะ

1. นักเรียนสามารถเปรียบเทียบความแตกต่างของภาพนักเขียนที่มีชื่อเสียงได้
2. นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของนักเขียนที่มีชื่อเสียงได้

คุณลักษณะ

1. มีมารยาทในการเขียน
2. มีมารยาทในการฟัง การดู และการพูด

กิจกรรมส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์

1. การเปรียบเทียบความแตกต่าง

กิจกรรมการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนใช้ความคิด

ในการพิจารณาและเปรียบเทียบภาพว่ามีความสอดคล้องหรือแตกต่างกันอย่างไร

สำหรับกิจกรรมการเรียนการสอนในครั้งนี้จะให้นักเรียนพิจารณาเปรียบเทียบ บุคลิกลักษณะนิสัย ท่าทาง ของนักเขียน 5 ท่าน ว่านักเขียนในแต่ละท่านมีบุคลิกลักษณะ นิสัย ท่าทาง ที่เหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร แล้วทำการนำเสนอเพื่อวิพากษ์วิจารณ์ร่วมกัน

2. การบอกรายละเอียด

กิจกรรมการบอกรายละเอียดเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนฝึกใช้ความสามารถในการ คิดที่ละเอียดลึกซึ้ง ชัดเจน ซึ่งเป็นลักษณะการคิดเพื่อตกแต่งหรือขยายความคิดหลักให้ได้ความสมบูรณ์ ยิ่งขึ้น

สำหรับกิจกรรมการเรียนการสอนในครั้งนี้จะให้นักเรียนบอกรายละเอียดและ องค์ประกอบของบุคคลที่มีความคิดสร้างสรรค์ว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร

เนื้อหา

1. ความหมายของเรื่องสั้น
2. ประวัติความเป็นมาของเรื่องสั้น
3. องค์ประกอบของเรื่องสั้น
4. ลักษณะของบุคคลที่มีความคิดสร้างสรรค์

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูให้ผู้เรียนแบ่งออกเป็น 5 กลุ่ม แล้วทำการอ่านเรื่องสั้นเรื่อง เมื่อผมมองถึงขยะ โดยใช้ เวลาในการอ่าน 5 นาที
2. หลังจากที่นักเรียนทำการอ่านเรื่องสั้นเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด แล้วให้แต่ละกลุ่ม ช่วยกันศึกษาองค์ประกอบของเรื่องสั้นว่าประกอบไปด้วยอะไรบ้าง แล้วให้ตัวแทนในแต่ละกลุ่ม ออกมานำเสนอ
3. ครูให้นักเรียนศึกษาใบความรู้เรื่อง ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการเขียนเรื่องสั้น แล้วทำการสรุป เพิ่มเติม
4. ครูกำหนดรูปภาพปริศนาซึ่งเป็นรูปภาพนักเขียนที่มีชื่อเสียงให้นักเรียน 5 ภาพ โดยให้ แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาเลือกรูปภาพกลุ่มละ 1 ภาพ ในแต่ละภาพจะมีข้อมูล ผลงานเด่นของ นักเขียนประกอบการศึกษา
5. ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันสังเกต และวิเคราะห์ ว่านักเขียนที่นักเรียนเลือกนั้นมีชื่อ ว่าอะไร มีรูปร่างหน้าตา บุคลิกท่าทาง และลักษณะนิสัยอย่างไร มีสมาชิกในกลุ่มที่เคารู้จักนักเขียนคน นั้นหรือไม่

6. ครูถามนักเรียนในแต่ละกลุ่มว่านักเรียนเคยอ่านหรือเคยศึกษาผลงานของนักเขียนที่ได้ยกตัวอย่างมาหรือไม่ ถ้าเคยอ่านให้นักเรียนลองยกตัวอย่างผลงานและสรุปแนวคิดที่นักเขียนผู้นั้นต้องการสื่อออกมาให้แก่ผู้อ่านทราบ

7. ครูให้นักเรียนนำเสนอลักษณะของบุคคลที่มีความคิดสร้างสรรค์ว่าประกอบไปด้วยอะไรบ้าง

8. หลังจากนำเสนอเสร็จ ครูให้นักเรียนศึกษาใบความรู้เรื่อง ลักษณะของบุคคลที่มีความคิดสร้างสรรค์ แล้วทำการสรุปเพิ่มเติม

9. ครูซักถามเกี่ยวกับข้อสงสัยเกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียนพร้อมทั้งตอบข้อซักถามนั้น

สื่อการเรียนการสอน

1. เรื่องสั้น เรื่องเมื่อผมมองถึงขยะ
2. เอกสารความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเรื่องสั้น
3. รูปภาพปริศนาของนักเรียนจำนวน 5 รูป ได้แก่ ชาติ กอบจิตติ วินทร์ เลียววารินทร์ ปรายดา หุ่ยน์ วุฒิชชาติ ชุ่มสนิท และงามพรรณ เวชชาชีวะ
4. เอกสาร ลักษณะของบุคคลที่มีความคิดสร้างสรรค์

การวัดผลและการประเมินผล

1. การสังเกตความตั้งใจและการให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมกลุ่ม
2. การนำเสนอของนักเรียนในแต่ละกลุ่ม

ตัวอย่างเรื่องสั้นเรื่อง เมื่อผมมองถึงขยะ

วันนี้บรรยากาศรอบตัวดูซึมเศร้าเหงาหงอยพิกล ท้องฟ้ามีครึ้ม ฝนทำท่าจะตกแต่ก็ไม่ตกลง มาเสียที บรรยากาศแบบนี้ชวนให้วังวนนอน แต่ผมก็นอนไม่ได้ เพราะต้องเร่งส่งต้นฉบับเรื่องสั้นให้นิตยสารฉบับหนึ่ง ผมคิดไม่ออกว่าจะเขียนเรื่องอะไรดี ใจนี้ก็อยากเขียนเรื่องเศร้าให้เข้ากับบรรยากาศ แต่เขียนอยู่นานก็ยังไม่ถูกใจ ขยำกระดาศลงถึงขยะไปหลายแผ่นแล้ว ไข้แล้ว ถึงขยะชอบใจมากนะ เจ้าถึงขยะที่ช่วยจุดประกายความคิดให้ฉัน พงษ์นี่ฉันต้องส่งต้นฉบับทันแน่ๆ

วันนั้นเป็นวันที่ท้องฟ้าปกคลุมไปด้วยเมฆฝน บรรยากาศภายในห้องของชายหนุ่มซึมเศร้าไม่ต่างจากจิตใจของเขาในเวลานั้น นนทวัฒน์ชายหนุ่มผู้เคยมีสุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์กลับต้องมานอนอยู่บนเตียงตลอด ยี่สิบสี่ชั่วโมง เพราะอุบัติเหตุทางรถยนต์ที่เขาประสบ สมองของเขาได้รับความกระทบกระเทือนส่งผลให้เขาเป็นอัมพาต อย่างว่าแต่ขยับตัวหรือแขนขาเลย แม้แต่การเคี้ยวอาหารหรือการพูดก็เป็นเรื่องยากแสนยากสำหรับเขา นอกจากอุบัติเหตุครั้งนั้นจะทำให้เขานั่นกลายเป็นคนพิการแล้วยังพรากเอาชีวิต พ่อและแม่ของเขาไปด้วย คงเหลือแต่น้องชายของเขาซึ่งแคล้วคลาดจากอุบัติเหตุ เพราะไม่ได้ร่วมเดินทางไปด้วย

ใคร ๆ พากันพูดว่า “นนทวัฒน์โชคดีนะที่ไม่ตาย” โชคดีอย่างนั้นหรือ นนทวัฒน์ไม่เคยคิดว่าเป็นโชคร้าย ร้ายอย่างที่สุดเท่าที่เขาเคยพบมาในชีวิต ให้เขาตายไปจริงๆยังดีเสียกว่าตายทั้งเป็นแบบนี้ ถ้าเขาจบชีวิตลงเรื่องทุกข์ทรมานทั้งหมดคงจบสิ้น อาณัฐน้องชายคนเดียวของเขาคงไม่ต้องลาออกจากโรงเรียนมาทำงานหาเงิน และไม่ต้องรับภาระเลี้ยงดูพี่ชายที่ทำอะไรไม่ได้เลย

ทุก ๆ สองชั่วโมงณัฐจะต้องช่วยจับตัวพี่ชายพลิกนอนตะแคงเพื่อเปลี่ยนอิริยาบถและป้องกันไม่ให้เกิดแผลกดทับที่ด้านหลัง สำหรับวันที่ณัฐต้องไปทำงานนั้นนางพยาบาลพิเศษที่ว่าจ้างมาในราคาก่อนข้างแพงจะเป็นผู้ทำหน้าที่นี้แทน การพลิกตัวตะแคงนี้ทำให้เขานั่นมองเห็นส่วนอื่น ๆ ของห้องนอน นอกเหนือจากเพดานห้องที่มองเห็นอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน ทุกครั้งที่นนทวัฒน์ถูกจับให้พลิกตะแคงมาทางด้านขวา เขาจะเห็นถึงขยะใบหนึ่งวางอยู่ที่มุมห้องใกล้กับโต๊ะเขียนหนังสือ ยิ่งเห็นถึงขยะก็ยิ่งทำให้เขานึกคิดว่าชีวิตของเขาช่างไร้ค่าไม่ผิดอะไรกับขยะในถัง เขาคิดอยากตายแต่ไม่รู้จะทำอย่างไร แม้แต่ก่อดินตายก็ยังยาก “ณัฐอดทนหน่อยนะ รออีกไม่นานพี่ก็จะหาทางออกได้แล้ว ณัฐจะได้ไม่ต้องทนทุกข์อีกต่อไป

ประมาณหนึ่งปีหลังเกิดอุบัติเหตุนนทวัฒน์มีอาการดีขึ้น เขาเริ่มพูดประโยคสั้นๆ ได้ และใช้แขนซ้ายได้ดีพอสมควร วันนั้นน้องชายเข้ามาช่วยแต่งตัวและป้อนอาหารเข้าให้พี่ชายตามปกติ ณัฐบอกพี่ชายว่า “ดูซิว่าวันนี้มีอะไรพิเศษ” ว่าแล้วน้องชายก็จัดการปอกมะม่วงผลไม้ของโปรดของพี่ชาย หลังจากป้อนผลไม้ให้พี่ชายเรียบร้อยแล้วณัฐก็พูดขึ้นว่า

“ผมจะไปถอนเงินที่ธนาคาร แล้วจะเลยไปซื้อของที่ตลาด ไปไม่นานหรอกอะ เดียวก็กลับ”
ก่อนจะไปน้องชายไม่ลืมที่จะปลุกตัวพี่ชายให้นอนตะแคง

นนท์ถูกปลุกตัวให้นอนตะแคงไปทางขวาอีกครั้ง ครั้งนี้ก็เหมือนทุกครั้ง เขามองเห็นถึงขยะที่มุมห้องทำให้อย่างคิดถึงชีวิตที่ไร้ค่าของตนเอง แต่สิ่งที่แตกต่างจากทุกครั้งก็คือ ครั้งนี้นนนท์เห็นมีดปอกผลไม้วางอยู่บนจานใต้มะม่วงที่โต๊ะข้างเตียง “ณัฐ พี่พบวิธีที่จะทำให้ณัฐพ้นทุกข์แล้ว”

นนท์พยายามรวบรวมกำลังทั้งหมดยกแขนซ้ายขึ้น และเอื้อมหยิบมีดเล่มนั้นมาไว้ในกำมือ ตอนนี้นนนท์คิดไปถึงพ่อกับแม่ พ่อครับ แม่ครับ ผมไม่สามารถปกป้องดูแลน้องได้เหมือนที่สัญญากับพ่อแม่ไว้ แต่นี่เป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่ผมจะทำให้น้องได้ แล้วผมมีดก็กรีดลงบนร่างกายของเขา

นนท์คิดว่าเมื่อเขารู้สึกตัวอีกครั้ง เขาจะได้พบกับพ่อแม่ที่มารอรับเขา แต่คนที่เขาได้พบกลับกลายเป็นน้องชายของเขา ณัฐนั่งอยู่ข้างเตียงคนไข้ ชบหน้าลงกับมือของพี่ชายที่เจ้าตัวกุมไว้แน่น รวากับจะเหวี่ยงไม่ให้พี่ชายจากไป

“ณัฐ” พี่ชายเรียกด้วยเสียงแผ่วเบา

ณัฐหันมาตามเสียงเรียก ใบหน้าของเพื่อนไปด้วยคราบน้ำตา “พินนทพี่นแล้ว พี่ไม่เป็นไรแล้ว” น้องชายพูดด้วยเสียงเครือ แต่แววตาแสดงให้เห็นความยินดีอย่างยิ่ง

“ทำไม... ไม่ปล่อย... พี่ไป”

“พินนท ทำไมพี่ต้องทำแบบนี้ บอกหน่อยได้ไหมว่าทำไม” น้องชายถามกลับด้วยน้ำเสียงสิ้นเครือ

“พี่ทำเพื่อ...ณัฐ”

“พี่ทำเพื่อผมงั้นเหรอ พี่กำลังคิดอะไรอยู่ พี่คิดจะทิ้งผมไปเหมือนพ่อแม่ใช่ไหม ผมว่าพี่ทำเพื่อตัวเองมากกว่า พี่รู้ไหมว่าพี่เห็นแก่ตัวที่สุด คิดจะตัดช่องน้อยหนึ่ผมไป ไซลิ พี่คงพ้นทุกข์ แล้วผมล่ะ พี่เคยคิดถึงผมบ้างไหม เคยคิดบ้างไหมว่าผมจะอยู่ยังไง เวลาที่ไม่เหลือใครเลย” ณัฐพยายามสะกดกลิ่นน้ำตาไว้อย่างเต็มที่

“พี่เป็นภาระ...ทำให้ณัฐเหนื่อย”

“ไม่จริงหรอกนะพินนท ผมไม่เคยคิดว่าพี่เป็นภาระของผมเลย ตรงกันข้ามพี่มีค่าที่สุดสำหรับผม ถึงผมจะเหนื่อยที่ต้องดูแลพี่ แต่ผมก็มีความสุขเพราะผมรู้อยู่ตลอดเวลาว่าผมยังมีพี่อยู่ข้าง ๆ ผม พี่เข้าใจไหม”

“อยู่ไป... พี่จะทำอะไรได้...” นนท์พยายามจะอธิบายให้น้องชายฟังว่าเขาอดใจแค่ไหนที่จะต้องมีชีวิตอยู่ในสภาพนี้ แต่กลับถูกน้องชายพูดโต้ตอบทันควัน

“ถึงพี่จะทำอะไรไม่ได้เลยมันก็ไม่สำคัญ แค่มองดูผม แคเราสบตากันมันก็เป็นกำลังใจให้ผมอยู่ต่อไปได้ พินนทรู้ไหมนะ ผมรู้สึกยังงั้นในวันที่เกิดอุบัติเหตุ ตอนที่นั่งรอพ่อแม่แล้วก็พี่อยู่ที่หน้าห้องไอ.ซี.ยู. ครั้งแรกหม้อออกมาบอกว่าพ่อแม่ตายแล้ว ส่วนพี่เป็นตายเท่านั้น ตอนนั้นผมกลัวมาก

กลัวว่าหมจะออกมาบอกข่าวร้ายของพี่อีก ผมรู้สึกเหมือนอยู่ตัวคนเดียวในโลก มันน่ากลัวมาก ผมเกลียดกลัวความรู้สึกแบบนี้ที่สุด อย่าให้มันเกิดขึ้นกับผมอีกเลยนะ พ่อย่าทิ้งผมไปนะพื้นที่ชายหนุ่มผู้น้องพูดทั้งน้ำตา

น้ำตาอุ่นๆ ของน้องชายหยดลงบนมือของพี่ชาย ตอนนั้นนั่นแหละที่เขาอยู่เพื่อใครและจะอย่างไรกับชีวิตในวันข้างหน้า

หกปีผ่านไปภายใต้การดูแลอย่างดีของน้องชายและด้วยกำลังใจที่เข้มแข็งของนนท์ ทำให้สุขภาพร่างกายของเขาดีขึ้นเป็นลำดับ ถึงแม้ว่าทุกวันนี้เขาทั้งสองข้างของนนท์จะใช้งานได้ และเขาต้องนั่งเก้าอี้ล้อเลื่อนอยู่ตลอดเวลา แต่แขนทั้งสองข้างของเขาก็ทำงานแทนเขาได้เป็นอย่างดี ด้วยสมองและสองมือเขาก็สามารถประกอบอาชีพที่สอดคล้องกับศักยภาพของตน นอกจากจะหารายได้เลี้ยงตนเองแล้ว ยังส่งเสียให้น้องชายเรียนมหาวิทยาลัยได้อีกด้วย

ไม่น่าเชื่อว่าครั้งหนึ่งชายคนนี้จะเคยเปรียบชีวิตตนเองเป็นขยะที่ไร้ค่า แต่ปัจจุบันเมื่อเขามองถึงขยะ เขากลับคิดว่า ชีวิตไร้ขยะที่ไร้ค่า ถ้าเรามองโลกในดี มีความหวัง และรู้จักเอาความเจ็บช้ำในจิตใจทิ้งลงในถังขยะเสียบ้าง

มีเสียงรถจักรยานยนต์แล่นมาจอดที่หน้าบ้าน น้องชายผมคงกลับมาจากมหาวิทยาลัยแล้ว ลักครู่ต่อมาเขาก็เข้ามาทักทายแล้วถามผมว่า “วันนี้เขียนเรื่องอะไรอะ”

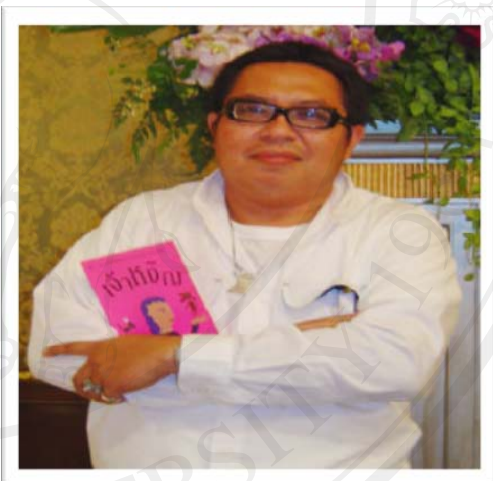
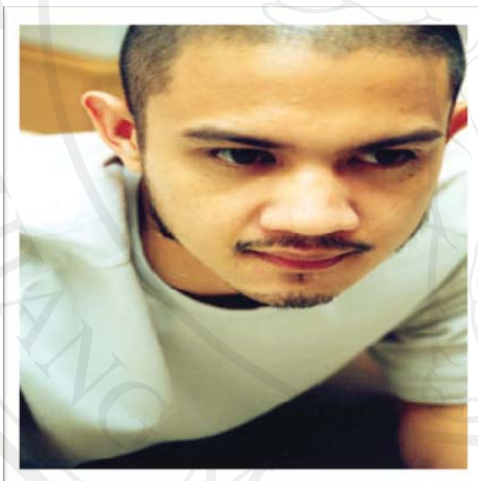
“เรื่องเมื่อผมมองถึงขยะ”

“ขออ่านหน่อยได้ไหมอะ” น้องชายถามขึ้นอีก

“อย่าอ่านเลย เรื่องนี้เรารู้กันอยู่แล้ว”

เรื่องสั้น น. 2553 โดย ทองทิพย์ ขวาชิต

สื่อแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

ใบความรู้เรื่องความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเรื่องสั้น

ความหมายของเรื่องสั้น

เรื่องสั้น หมายถึง บันทึกร้อยแก้ว รูปแบบหนึ่ง มีลักษณะคล้าย นวนิยาย แต่สั้นกว่า โดยมุ่งเสนอสาระหรือแนวคิดสำคัญเพียงประเด็นเดียว โดยมีข้อจำกัดทางด้านองค์ประกอบ คือมีเหตุการณ์ในเรื่องและตัวละครน้อย ฉากน้อย ความยาวของเรื่องจำกัด มักจบแบบพลิกความคาดหมาย หรือจบแบบทิ้งให้คิด เป็นต้น

ประวัติความเป็นมาของเรื่องสั้น

การเริ่มต้นของการเขียนเรื่องสั้นเริ่มด้วยเรื่องเล่าแบบนิทานก่อน เกิดขึ้นในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ยังไม่เป็นที่นิยมของเรื่องสั้น คนสมัยนั้นไม่คุ้นเคยกับเรื่องสั้นจะมีก็แต่นิทาน เรื่องเล่า หรือเรื่องจรรจรวงศ์ๆ การเกิดเรื่องสั้นครั้งแรกคือ พ.ศ. 2417 เมื่อมีหนังสือพิมพ์ ทรูเวิลด์ หนังสือพิมพ์ฉบับนี้ มีนิทานพิมพ์ออกมาให้อ่านได้อ่านเล่นสนุก ๆ ลักษณะนิทาน ผิดแปลกไปจากนิทานที่เคยมีมาก่อน คือ เป็นเรื่องของคนธรรมดาสามัญที่มีอยู่จริง และไม่มีอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ เรื่องมีจุดมุ่งหมายเด่นชัด เมื่ออ่านจบก็รู้ทันที

การเขียนเรื่องสั้นของไทยมีพัฒนาการมาจากการแต่งนิยาย นิทานของไทยแต่เดิม ประกอบกับการรับอิทธิพล ทางแบบอย่างการเขียนมาจากนักเขียนชาวตะวันตก เช่น โอ. เฮนรี่ และ กีย์ เดอ โมปัสซังค์ ทำให้เกิดเป็นวรรณกรรมบันเทิงคดีร้อยแก้ว อย่างใหม่ของไทยขึ้นในราวปี พ.ศ. 2472 และนิยมเขียนกันอย่างแพร่หลายในช่วงเวลาระหว่าง พ.ศ. 2472 – 2516

องค์ประกอบของเรื่องสั้น

เรื่องสั้นมีองค์ประกอบที่สำคัญดังต่อไปนี้

1. แก่นเรื่อง (Theme) คือแนวความคิดหรือจุดสำคัญของเรื่องที่ผู้แต่งมุ่งจะสื่อให้อ่านทราบ แต่เนื่องจากเรื่องสั้นมีขนาดจำกัด เรื่องสั้น จึงมีแก่นเรื่องเพียงแก่นเดียว หรือมุ่งสะท้อนแนวคิดของผู้แต่งเพียงประการเดียว เช่น ชี้ให้เห็นความแปลกประหลาดเพียงเรื่องเดียว หรือแสดงอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่งอย่างเดียว หรือแสดงชีวิตในแง่มุมที่แปลกเพียงแง่เดียว หรือเผยทัศนะของผู้แต่งเพียงข้อเดียว เป็นต้น

2. โครงเรื่อง (Plot) คือเค้าโครงเรื่องที่ผู้แต่งกำหนดไว้ก่อนว่าจะแต่งเรื่องไปในทำนองใด จึงจะสามารถดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน ให้ติดตามเรื่อง อย่างตื่นเต้นและกระหายใคร่รู้ไปได้ตลอดทั้งเรื่อง โครงเรื่องที่มีลักษณะดังกล่าวนี้ จำเป็นต้องอาศัยกลวิธีการผูกปม (Complication) การคลายปม

(Denouement) และการหน่วงเรื่อง (Suspense) ตลอดจนกลวิธีการเปิดเรื่อง การปิดเรื่องและกลวิธีการดำเนินเรื่องที่ดีของผู้แต่ง และกลวิธีการผูกปมที่ตื้นนั้นจะต้องประกอบด้วยข้อขัดแย้ง (Conflict) อุปสรรค (Obstacles) และการต่อสู้ (Struggle) ด้วย อย่างไรก็ตาม เรื่องสั้นที่ดีควรมีโครงเรื่องง่าย ๆ ไม่ซับซ้อนเพียงโครงเรื่องเดียว เพราะมีข้อจำกัดในเรื่องความยาว

3. ตัวละคร (Character) คือผู้แสดงบทบาทสมมุติตามที่ผู้แต่งกำหนด โดยทั่วไปผู้แต่งมักกำหนดให้ตัวละครในเรื่องสั้นมีน้อยตัว เพราะเรื่องสั้นมุ่งแสดงแก่นของเรื่องเพียงแก่นเดียวหรือมุ่งแสดงผลของ เรื่องเพียงข้อเดียว ฉะนั้นเพื่อให้เรื่องดำเนินไปสู่จุดหมายปลายทางได้เร็วที่สุด ผู้แต่งจึงนิยมสร้างตัวละครให้มีน้อยตัว คือตัวละครเอกเพียงหนึ่งหรือสองตัว จะมีตัวละครประกอบที่เป็นประโยชน์ต่อเรื่องจริงๆ อีก 2-3 ตัวเท่านั้น

4. บทสนทนา (Dialogue) คือถ้อยคำที่ตัวละครใช้พูดจาโต้ตอบกัน บทสนทนาอาจมีประโยชน์ต่อการเขียนเรื่องสั้น เพราะช่วยให้เรื่อง ดำเนินกึกก้องไปได้โดยผู้แต่งไม่ต้องอธิบายความให้ยืดยาว ช่วยสะท้อนบุคลิกลักษณะเฉพาะตัวของตัวละคร หรือช่วยสร้างบรรยากาศ ของเรื่อง ให้เป็นไปตามธรรมชาติ และพร้อมกันนี้ก็จะช่วยหลีกเลี่ยงความซ้ำซากของการบรรยายไปในตัวด้วยก็จริง แต่ทุกคนก็ต้อง ยอมรับว่าบทสนทนาที่นอกเรื่องย่อมมีผลทำให้เรื่องสั้นดำเนินเรื่องช้าลงและทำให้เรื่องขาดเอกภาพได้เช่นกัน ฉะนั้นเพื่อให้การเขียน บทสนทนามีประโยชน์ต่อเรื่องสั้นมากที่สุด ผู้แต่งจึงควรใช้บทสนทนาอย่างประหยัดและใช้ให้ตรงประเด็นของเรื่อง

5. ฉาก (Setting) คือสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง ซึ่งหมายรวมถึงเวลาและสภาพที่แวดล้อมเหตุการณ์นั้น ๆ ด้วย ฉากที่สำคัญ ในเรื่องสั้น มักจะมีกล่าวถึงเพียงฉากเดียวเพราะผู้แต่งถือหลักว่า “ยิ่งใช้เหตุการณ์ สถานที่ และเวลาในเรื่องน้อยเท่าใด ก็ยิ่งมีผลทำให้แนวคิด ของเรื่องชัดเจนเท่านั้น” ประกอบกับการเขียนเรื่องสั้นมีข้อจำกัดในเรื่องของขนาด ด้วยเหตุนี้ผู้แต่งเรื่องสั้น จึงมักจะเลือกเอา เหตุการณ์สำคัญของเรื่องมาเล่าอย่างละเอียดเพียงเหตุการณ์เดียว พร้อมกันนี้ก็กล่าวถึงระยะเวลาที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง ด้วยช่วงเวลาสั้น ๆ เท่านั้น

ใบความรู้เรื่อง ลักษณะของบุคคลที่มีความคิดสร้างสรรค์

ลักษณะของบุคคลที่มีความคิดสร้างสรรค์

1. เป็นตัวของตัวเอง มีความอิสระ ไม่ชอบตามอย่างใคร ไม่ยอมคล้อยตามความคิดเห็นของผู้อื่นอย่างง่ายดาย กล้าคิด กล้าแสดงออก ของแสดงความคิดเห็น ชอบคลุกคลีอยู่ในสังคมที่ถือว่าตัวเองเป็นศูนย์กลาง
2. รักที่จะก้าวไปข้างหน้า เต็มใจทำงานหนัก อุทิศเวลาให้งาน มีความมานะมากขึ้น เพื่อทำงานยากและซับซ้อนให้สำเร็จ เปิดรับประสบการณ์อย่างไม่หวั่นเกรง มีประสบการณ์อย่างกว้างขวาง มีความเต็มใจเสี่ยง อยากรู้ อยากเห็น ต้นตัวที่จะรับรู้อยู่ตลอดเวลา กระตือรือร้น ขยันหมั่นเพียร มีแรงจูงใจสูง
3. ไวต่อปัญหา รับรู้เร็วและง่าย มองการณ์ไกล มีความสามารถในการคิดหลายแง่มุม ใช้ความคิดได้อย่างคล่องแคล่ว มีความยืดหยุ่นพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงวิธีเก่ามาสู่แนวใหม่ ช่างสงสัย และมีวินัยในการคิดหาคำตอบ
4. มีความสามารถในการใช้สมาธิ มีความสามารถในการพินิจพิเคราะห์อย่างถี่ถ้วน
5. มีความคิดริเริ่ม ชอบคิด ชอบทำในสิ่งที่ซับซ้อนและแปลกใหม่ สามารถใช้คำถามซักถามในสิ่งที่ต้องการรู้
6. ยอมรับในสิ่งที่ไม่แน่นอน และสิ่งที่เป็นข้อขัดแย้ง อดทนต่อสิ่งที่ยังไม่แน่ชัด ไม่ขาดกลัวต่อสิ่งที่ยังไม่ทราบ สิ่งทีลึกลับและน่าสงสัยกลับเป็นสิ่งที่น่าพอใจ และต้นตอที่จะเผชิญกับสิ่งนั้น
7. ไม่ชอบทำตามระเบียบหรือกฎเกณฑ์ ไม่ค่อยมีความสม่ำเสมอและไม่ชอบถูกบังคับ
8. มีอารมณ์ขัน ชอบคิดเล่นไปเรื่อย ๆ มีจินตนาการ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

เวลา 1 คาบ 60 นาที

เรื่อง กำหนดแก่นเรื่อง

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระสำคัญ

แก่นเรื่อง (Theme) คือแนวความคิดหรือจุดสำคัญของเรื่องที่ผู้แต่งมุ่งจะสื่อให้ผู้อ่านทราบ แต่เนื่องจากเรื่องสั้นมีขนาดจำกัด เรื่องสั้น จึงมีแก่นเรื่องเพียงแก่นเดียว หรือมุ่งสะท้อนแนวคิดของผู้แต่งเพียงประการเดียว เช่น ชีให้เห็นความแปลกประหลาดเพียงเรื่องเดียว หรือแสดงอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่งอย่างเดียว หรือแสดงชีวิตในแง่มุมที่แปลกเพียงแง่เดียว หรือเผยทัศนะของผู้แต่งเพียงข้อเดียว เป็นต้น

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

ความรู้

นักเรียนสามารถบอกความหมายและประเภทของแก่นเรื่องได้

ทักษะ

1. นักเรียนสามารถบอกแก่นเรื่องจากภาพที่กำหนดให้ได้
2. นักเรียนสามารถกำหนดแก่นเรื่องของตนเองเพื่อเป็นแนวทางในการเขียนเรื่องสั้นได้

คุณลักษณะ

1. มีมารยาทในการเขียน
2. มีมารยาทในการฟัง การดู และการพูด

กิจกรรมส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์

1. การบอกแก่นเรื่อง

กิจกรรมการบอกแก่นเรื่องเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนใช้ความคิดในการพิจารณา และกำหนดองค์ประกอบที่สำคัญหรือประเด็นหลักหลักของภาพ

สำหรับกิจกรรมการเรียนการสอนในครั้งนี้จะให้นักเรียนบอกแก่นเรื่องหรือแนวคิด สำคัญจากภาพที่กำหนดให้ โดยใช้เวลาในการบอกแก่นเรื่องหรือแนวคิดสำคัญจากภาพ ในเวลาที่ กำหนดให้แล้วใช้ความคิดในการพิจารณาว่าแก่นเรื่องหรือแนวคิดสำคัญนั้นมีความเหมาะสม สอดคล้องกับภาพนั้นอย่างไรและสามารถจัดอยู่ในแก่นเรื่องประเภทใด

2. การเขียนขยายความ

กิจกรรมการเขียนขยายความเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนฝึกความสามารถในการคิด ที่ละเอียดลึกซึ้งชัดเจน เป็นการคิดเพื่อตกแต่งหรือขยายความคิดหลังให้ได้ความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

สำหรับกิจกรรมการเรียนการสอนในครั้งนี้จะให้นักเรียนเขียนขยายความจากแก่นเรื่อง ของภาพโดยเลือกแก่นเรื่องจากภาพนั้นมาเขียน 3 ภาพ จากจำนวนทั้งหมด 6 ภาพ

เนื้อหา

1. ความหมายของแก่นเรื่อง
2. ประเภทของแก่นเรื่อง

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูกำหนดภาพเหตุการณ์หรือสถานการณ์ ทั้งหมดจำนวน 6 ภาพ ได้แก่ ภาพไฟไหม้ ภาพ เด็กรับประทานอาหาร ภาพกลุ่มคนกำลังประท้วง ภาพเด็กทะเลาะวิวาท ภาพคนนอน และภาพผู้หญิง กำลังร้องไห้

2. ครูให้นักเรียนบอกแก่นเรื่องหรือแนวคิดสำคัญจากภาพที่กำหนดให้ โดยใช้เวลาในการ บอกแก่นเรื่องหรือแนวคิดสำคัญจากภาพ ภาพละ 3 นาที

3. ครูสุ่มเลือกตัวแทนนักเรียนออกมานำเสนอแก่นเรื่องหรือแนวคิดสำคัญที่นักเรียนคิดว่า ชัดเจนและสอดคล้องกับภาพมากที่สุด

4. ครูให้นักเรียนศึกษาใบความรู้เรื่อง แก่นเรื่องหรือแนวคิดสำคัญ และให้นักเรียนสรุป ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับแก่นเรื่องหรือแนวคิดสำคัญแล้วทำการอภิปราย

5. หลังจากฝึกกำหนดแก่นเรื่องหรือแนวคิดสำคัญแล้ว ครูให้นักเรียนวิเคราะห์ว่าแก่นเรื่อง นั้น จัดอยู่ในแก่นเรื่องใด เพราะอะไรจึงจัดอยู่ในประเภทนั้น และให้ตัวแทนออกมานำเสนอหน้า ชั้นเรียน

6. นักเรียนใช้เวลา 10 นาทีในการเขียนขยายความแก่นเรื่องที่ได้จากภาพ โดยครูให้นักเรียนเลือกแก่นเรื่องจากภาพนั้นมาเขียน 3 ภาพ จากจำนวนทั้งหมด 6 ภาพ ความยาวประมาณ 4 บรรทัด
7. นักเรียนเลือกตัวแทนของห้องออกมานำเสนอเรื่องที่เขียนขยายความจากแก่นเรื่องจำนวน 4 คน
8. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปกิจกรรมการกำหนดแก่นเรื่องหรือแนวคิดสำคัญ

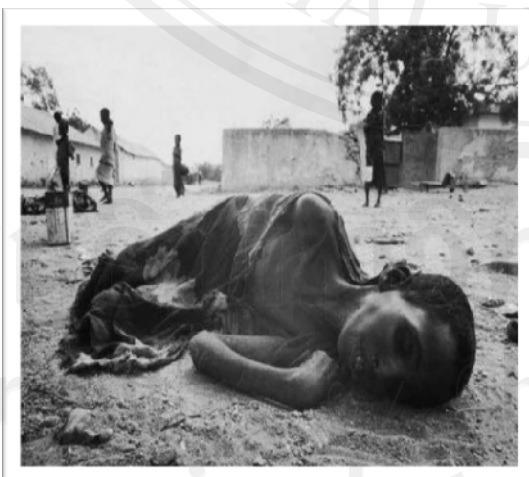
สื่อการเรียนการสอน

1. รูปภาพจำนวน 6 รูป ได้แก่ ภาพไฟไหม้ ภาพเด็กได้รับประทานอาหาร ภาพกลุ่มคนกำลังประท้วง ภาพเด็กทะเลาะวิวาท ภาพคนนอน และภาพผู้หญิงกำลังร้องไห้
2. เอกสาร แก่นเรื่องหรือแนวคิดสำคัญของเรื่อง

การวัดผลและการประเมินผล

1. สังเกตจากการอภิปรายและความมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม
2. สังเกตจากผลงานของนักเรียน

สื่อแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

ใบความรู้เรื่องแก่นเรื่องหรือแนวคิดสำคัญ

ความหมายของแก่นเรื่อง

แก่นเรื่อง คือแนวความคิดสำคัญหรือจุดสำคัญของเรื่องที่ผู้แต่งมุ่งจะสื่อให้ผู้อ่านทราบ แต่เนื่องจากเรื่องสั้นมีขนาดจำกัด เรื่องสั้น จึงมีแก่นเรื่องเพียงแก่นเดียว หรือมุ่งสะท้อนแนวคิดของผู้แต่งเพียงประการเดียว เช่น ชีให้เห็นความแปลกประหลาดเพียงเรื่องเดียว หรือแสดงอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่งอย่างเดียว หรือแสดงชีวิตในแง่มุมที่แปลกเพียงแง่เดียว หรือเผยทัศนะของผู้แต่งเพียงข้อเดียว

ประเภทของแก่นเรื่อง

แก่นเรื่องแบ่งออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. แก่นเรื่องแสดงทรรศนะ คือแก่นเรื่องที่ผู้เขียนมุ่งเสนอความคิดใดความคิดหนึ่ง เช่น แสดงความคิดเห็นที่มีต่อการเมืองการปกครอง ค่านิยม ความเชื่อศรัทธา ฯลฯ
2. แก่นเรื่องแสดงอารมณ์ คือแก่นเรื่องที่ผู้แต่งมุ่งแสดงภาวะทางอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครในช่วงใดช่วงหนึ่งของชีวิต หรือเมื่อประสบกับชะตากรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น โกรธแค้น หึงหวง สงสัย กลัว ตกใจ ดีใจ อ้างว้าง เสียใจ ฯลฯ
3. แก่นเรื่องแสดงพฤติกรรม คือแก่นเรื่องที่ผู้เขียนมุ่งเสนอพฤติกรรมบางอย่างหรือบางแง่มุมของตัวละครเป็นสำคัญ เช่น พฤติกรรมของตัวละครในการดิ้นรนต่อสู้กับชีวิตที่แร้นแค้น โดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องไม่ว่าจะเป็นในด้านกฎหมายหรือศีลธรรม เพียงแต่ขอให้ตนเองมีชีวิตรอดก็พอ
4. แก่นเรื่องแสดงภาพและเหตุการณ์ คือแก่นเรื่องที่ผู้เขียนต้องการแสดงภาพบางอย่าง หรือเหตุการณ์บางช่วงตอนของชีวิตตัวละคร เช่น สภาพอันแห้งแล้งของชนบท สภาพการจราจรในเขตเมือง หรือเหตุการณ์ที่แสดงถึงความขมขื่นของตัวละครที่ยากจน ไร้การศึกษา เป็นต้น

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

เวลา 1 คาบ 60 นาที

เรื่อง โครงเรื่องสัมพันธ์

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระสำคัญ

โครงเรื่อง (Plot) คือเค้าโครงเรื่องที่ผู้แต่งกำหนดไว้ก่อนว่าจะแต่งเรื่องไปในทำนองใด จึงจะสามารถดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน ให้ติดตามเรื่อง อย่างตื่นเต้นและกระหายใคร่รู้ไปได้ตลอดทั้งเรื่อง เรื่องสั้นที่ดีควรมีโครงเรื่องง่ายๆ ไม่ซับซ้อนเพียงโครงเรื่องเดียว เพราะมีข้อจำกัดในเรื่องความยาว

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

ความรู้

นักเรียนสามารถบอกความหมายและองค์ประกอบของโครงเรื่องได้

ทักษะ

1. นักเรียนสามารถกำหนดโครงเรื่องจากภาพที่กำหนดให้ได้
2. นักเรียนสามารถอธิบายความสัมพันธ์ของโครงเรื่องได้

คุณลักษณะ

1. มีมารยาทในการเขียน
2. มีมารยาทในการฟัง การดู และการพูด

กิจกรรมส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์

การเปลี่ยนแปลง

กิจกรรมการเปลี่ยนแปลงเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนเป็นคนมีความยืดหยุ่น ยอมรับ
การเปลี่ยนแปลง คลายความยึดมั่นต่าง ๆ เพื่อปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ ๆ ได้ดี สามารถคิด

ในสิ่งที่แตกต่างออกไปจากสิ่งเดิม ไม่ยึดติดกับความเชื่อหรือหลักการเดิม มีอิสระในการคิด กล้าที่จะเปลี่ยนแปลงความคิดเพื่อให้เกิดสิ่งใหม่ กระบวนการใหม่

สำหรับกิจกรรมการเรียนการสอนในครั้งนี้จะให้นักเรียนทดลองวางโครงเรื่องให้สอดคล้องและสัมพันธ์กับแก่นเรื่องที่นักเรียนได้กำหนดจากภาพ โดยกำหนดออกมาในรูปแบบของผังมโนภาพแล้วให้นักเรียนสังเกตและพิจารณาว่านักเรียนมีกลวิธีในการกำหนดโครงเรื่องอย่างไร

เนื้อหา

1. ความหมายของโครงเรื่อง
2. องค์ประกอบของโครงเรื่อง

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่ม และกำหนดให้แต่ละกลุ่ม ลำดับโครงเรื่องจากภาพ 1 ภาพซึ่งเป็นภาพเหตุการณ์ภัยพิบัติสึนามิ ที่ครูได้กำหนดให้
 2. ให้ตัวแทนแต่ละกลุ่มออกมานำเสนอการลำดับโครงเรื่องจากภาพหน้าชั้นเรียน
 3. ครูให้นักเรียนศึกษาใบความรู้เรื่อง โครงเรื่องและองค์ประกอบของโครงเรื่องเพิ่มเติมและให้นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายในประเด็นดังต่อไปนี้
 - 3.1 โครงเรื่องคืออะไร
 - 3.2 โครงเรื่องมีองค์ประกอบที่สำคัญคือ
 - 3.3 มีกลวิธีใดบ้างที่ใช้ในการเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง และการปิดเรื่อง
 4. ครูกำหนดให้นักเรียนทดลองวางโครงเรื่องซึ่งต้องมีความสอดคล้องและสัมพันธ์กับแก่นเรื่องที่นักเรียนได้กำหนดจากในชั่วโมงที่ผ่านมา โดยผู้เรียนจะต้องกำหนดโครงเรื่องมาในรูปแบบของผังมโนภาพ
 5. ครูสุ่มนักเรียนออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียนและให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายและแสดงความคิดเห็นต่อผังมโนภาพนั้น
 6. ครูให้นักเรียนสังเกตลักษณะของโครงเรื่อง แล้วร่วมกันวิเคราะห์กลวิธีในการเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่องและการปิดเรื่อง ของผู้ที่นำเสนอหน้าชั้นเรียน พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น
 6. ครูให้นักเรียนนำแนวคิดที่เพื่อนนำเสนอไปปรับปรุงแก้ไขโครงเรื่องของตนเองให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

สื่อการเรียนการสอน

1. รูปภาพจำนวน 7 ภาพ ได้แก่ ภาพไฟไหม้ ภาพเด็กกินอาหาร ภาพกลุ่มคนกำลังประท้วง ภาพเด็กทะเลาะวิวาท ภาพคนนอน ภาพผู้หญิงกำลังร้องไห้ และภาพเหตุการณ์สึนามิ
2. เอกสาร โครงเรื่องและองค์ประกอบของโครงเรื่อง

การวัดผลและการประเมินผล

1. สังเกตจากการอภิปรายและความมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม
2. สังเกตจากผลงานของนักเรียน

สื่อแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

ชุดที่ 1

สื่อแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

ชุดที่ 2

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ใบความรู้เรื่องโครงเรื่องและองค์ประกอบของโครงเรื่อง

ความหมายของโครงเรื่อง

โครงเรื่อง (Plot) คือเค้าโครงเรื่องที่ผู้แต่งกำหนดไว้ก่อนว่าจะแต่งเรื่องไปในทำนองใด โดยมีการกำหนดพฤติกรรม เหตุการณ์ หรือความเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นตลอดระยะเวลาให้ผสมผสานเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน โดยให้เรื่องชวนติดตามอย่างตื่นเต้นและกระหายใคร่รู้ไปได้ตลอดทั้งเรื่อง

องค์ประกอบของโครงเรื่อง

โครงเรื่องมีองค์ประกอบที่สำคัญดังต่อไปนี้

1. การเขียนโครงเรื่อง ก่อนจะวางโครงเรื่องผู้ฝึกฝนการเขียนจะต้องทราบถึงลักษณะของโครงเรื่องที่ดียิ่ง โดยพิจารณาจากแนวทางดังนี้

1.1 มีความสัมพันธ์กันระหว่างเหตุการณ์ต่างๆ ในเรื่องเหมือนลูกโซ่ เริ่มจากส่วนที่เล็กไปสู่ส่วนที่ใหญ่ มีรายละเอียดประกอบเท่าที่จำเป็น

1.2 มีความสัมพันธ์กันระหว่างบุคคลในเรื่อง

1.3 มีกลวิธีในการลำดับเรื่องให้เข้าใจกระจ่าง

1.4 สร้างเงื่อนไขให้ผู้อ่านสนใจติดตามต่อไป โดยแสดงปัญหาหรือเปิดเผยเรื่องไม่ละเอียด แล้วจึงคลี่คลายปัญหาหรือขยายรายละเอียด

1.5 มีข้อขัดแย้งที่น่าสนใจ เช่น ขัดแย้งต่อผู้อื่น ต่อตนเอง ต่อสังคมหรือต่อธรรมชาติ

1.6 ไม่มีเหตุบังเอิญเพื่อใช้ในการแก้ปัญหาให้ลุล่วงไป ผู้แต่งควรใช้วิธีการอันแยบคายและสมจริงในการคลี่คลายปม

1.7 ชี้ให้ผู้อ่านเห็นโลกหรือสังคมอย่างกว้างขวาง

2. การเล่าเรื่อง โดยทั่วไปมักนิยมอยู่ 2 วิธีคือ

2.1 ตัวละครเป็นผู้เล่าเรื่องเอง ซึ่งตัวละครดังกล่าวอาจเป็นตัวละครสำคัญ คือเจ้าของเรื่อง หรือเป็นตัวละครที่ไม่สำคัญเลย

2.2 ผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่องในฐานะเกี่ยวข้องกับตัวละครในเรื่อง

2.3 ผู้เขียนเล่าเรื่องโดยยังเข้าไปในความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร

3. การเริ่มเรื่อง มักใช้ได้หลายวิธี ดังนี้

3.1 ใช้บทสนทนา

3.2 ใช้การพรรณนา

3.3 ใช้สุภาษิต

3.4 สร้างนาฏการหรือการกระทำของตัวละครที่ทำให้เกิดความน่าสนใจอย่างรวดเร็ว

4. การดำเนินเรื่อง ผู้แต่งสามารถเลือกการดำเนินเรื่องจากกลวิธีดังต่อไปนี้

4.1 การดำเนินเรื่องตามปฏิทิน คือการเล่าเรื่องตามลำดับก่อนหลังของเหตุการณ์

4.2 การดำเนินเรื่องย้อนหลัง คือการเล่าเรื่องโดยเปิดเรื่องตอนใดตอนหนึ่ง แล้วจึงเล่าย้อนกลับมา โดยให้ตัวละครนึกย้อนอดีตของตน หรือผู้เขียนเล่าเรื่องย้อนว่าก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์นี้ได้มีเรื่องราวสำคัญอย่างใดเกิดขึ้นมาก่อนบ้าง

4.3 ดำเนินเรื่องสลับไปสลับมา คือการเล่าเรื่องที่เกิดต่างสถานที่สลับไปมา

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5

เวลา 1 คาบ 60 นาที

เรื่อง สร้างสรรค์ตัวละครเด่น

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระสำคัญ

ตัวละคร (Character) คือผู้แสดงบทบาทสมมุติตามที่ผู้แต่งกำหนด โดยทั่วไปผู้แต่งมักกำหนดให้ตัวละครในเรื่องสั้นมีน้อยตัว เพราะเรื่องสั้นมุ่งแสดงแก่นของเรื่องเพียงแก่นเดียวหรือมุ่งแสดงผลของ เรื่องเพียงข้อเดียว ฉะนั้นเพื่อให้เรื่องดำเนินไปสู่จุดหมายปลายทางได้เร็วที่สุด ผู้แต่งจึงนิยมสร้างตัวละครให้มีน้อยตัว คือตัวละครเอกเพียงหนึ่งหรือสองตัว จะมีตัวละครประกอบที่เป็นประโยชน์ต่อเรื่องจริงๆ อีก 2-3 ตัวเท่านั้น

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

ความรู้

นักเรียนสามารถบอกความหมายของตัวละครได้

ทักษะ

1. นักเรียนสามารถกำหนดบทบาทหรือพฤติกรรมของตัวละครจากภาพได้
2. นักเรียนสามารถสร้างตัวละครในเรื่องสั้นของตนเองได้

คุณลักษณะ

1. มีมารยาทในการเขียน
2. มีมารยาทในการฟัง การดู และการพูด

กิจกรรมส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์

1. การกำหนดพฤติกรรม

กิจกรรมการกำหนดพฤติกรรมเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนตอบคำถามซึ่งลักษณะคำถามที่ใช้จะเป็นคำถามปลายเปิด เป็นการกระตุ้นความรู้สึกรู้สึกคิด และฝึกให้รู้จักการแสดงความรู้สึกและความคิด ที่เกิดจากสิ่งที่เรารู้ว่าเรารับสัมผัสทั้งห้า

สำหรับกิจกรรมการเรียนการสอนในครั้งนี้จะให้นักเรียนสังเกตภาพแล้วทำการวิเคราะห์ตัวละครที่อยู่ในภาพว่าตัวละครใดเป็นตัวละครหลัก ตัวละครรอง และนักเรียนคิดว่าตัวละครที่ปรากฏอยู่ในภาพนั้นน่าจะมีพฤติกรรม บุคลิกท่าทาง อากัปกริยา หรือนิสัยใจคอ เป็นคนเช่นไร เพราะเหตุใดจึงทำให้ตัวละครเป็นเช่นนั้น

2. การเปรียบเทียบลักษณะ

กิจกรรมการเปรียบเทียบลักษณะเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ความคิดพิจารณาลักษณะต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ ทั้งของมนุษย์ สัตว์ สิ่งของ ในลักษณะที่แปลกแตกต่างไปกว่าที่เคยคิด รวมทั้งในลักษณะที่คาดไม่ถึง

สำหรับกิจกรรมการเรียนการสอนในครั้งนี้จะให้นักเรียนฝึกเปรียบเทียบลักษณะนิสัยของตัวละครทั้งภายนอกและภายในจิตใจว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร

เนื้อหา

1. ความหมายของตัวละคร
2. ชนิดของตัวละคร

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูให้ตัวแทนของนักเรียนที่กำหนดโครงเรื่องได้อย่างสมบูรณ์จากชั่วโมงที่ผ่านมาออกมาอภิปรายว่ามีกลวิธีการใดในการวางโครงเรื่องให้มีความน่าสนใจ แล้วให้นักเรียนร่วมกันซักถามข้อสงสัย

2. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปลักษณะ โครงเรื่องที่ถือว่าต้องประกอบไปด้วยอะไรบ้าง

3. ครูกำหนดภาพให้นักเรียน 4 ภาพ ได้แก่ ภาพนักฟุตบอล ภาพกลุ่มเด็ก ภาพเด็กเลี้ยงสัตว์

ภาพคนถูกทำร้าย ซึ่งในแต่ละภาพจะเป็นภาพที่ตัวละครจะแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง

4. ครูให้นักเรียนเลือกภาพที่นักเรียนสนใจมา 1 ภาพเพื่อทำการสังเกตและวิเคราะห์พฤติกรรม บุคลิกท่าทาง อากัปกริยา หรือนิสัยใจคอที่นักเรียนเห็นจากภาพนั้น

5. เมื่อนักเรียนดูภาพแล้วให้นักเรียนอภิปรายและเสนอแนวคิดในประเด็นดังต่อไปนี้

5.1 จากภาพนักเรียนคิดว่าภาพนี้ประกอบไปด้วยตัวละครกี่ตัว

5.2 นักเรียนคิดว่าตัวละครใดเป็นตัวละครหลัก และตัวละครรอง

5.3 จากการที่นักเรียนได้สังเกตภาพนักเรียนคิดว่าตัวละครหลักน่าจะมีพฤติกรรม บุคลิก ทำทาง อากัปกิริยา หรือนิสัยใจคอ เป็นคนเช่นไร เพราะเหตุใดจึงทำให้ตัวละครเป็นเช่นนั้น

5.4 ให้นักเรียนฝึกเปรียบเทียบลักษณะนิสัยของตัวละครทั้งภายนอกและภายในจิตใจ

5.5 จากลักษณะนิสัยตัวละครหลักให้นักเรียนหาถ้อยคำสำนวนที่ให้เรียกบุคลิกลักษณะของตัวละครนั้นมาให้ได้มากที่สุด

6. ครูให้นักเรียนศึกษาใบความรู้เรื่อง ตัวละครและการสร้างตัวละคร

7. ครูให้นักเรียนนำความรู้ที่ศึกษาจากใบความรู้มาสร้างเป็นคำถาม แล้วให้ตัวแทนที่มีคำถามแตกต่างไปจากเพื่อนออกมานำเสนอข้อคำถามนั้น แล้วให้นักเรียนช่วยกันตอบ

8. ครูให้นักเรียนเขียนบรรยายลักษณะนิสัยของตัวละครที่นักเรียนได้วิเคราะห์โดยเรียบเรียงให้ถูกต้องสมบูรณ์ แล้วทำการส่งผลงาน

สื่อการเรียนการสอน

1. รูปภาพจำนวน 4 ภาพ ได้แก่ ภาพนักฟุตบอล ภาพกลุ่มเด็ก ภาพเด็กเลี้ยงสัตว์ ภาพคนถูกทำร้าย

2. เอกสาร โครงเรื่องและองค์ประกอบของโครงเรื่อง

การวัดผลและการประเมินผล

1. สังเกตจากการอภิปรายและความมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม

2. สังเกตจากผลงานของนักเรียน

สื่อแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5

ใบความรู้เรื่องตัวละครและการสร้างตัวละคร

ความหมายของตัวละคร

ตัวละคร คือผู้แสดงบทบาทสมมุติตามที่ผู้แต่งกำหนด โดยทั่วไปผู้แต่งมักกำหนดให้ตัวละครในเรื่องสั้นมีน้อยตัว เพราะเรื่องสั้นมุ่งแสดงแก่นของเรื่องเพียงแก่นเดียวหรือมุ่งแสดงผลของเรื่องเพียงข้อเดียว ฉะนั้นเพื่อให้เรื่องดำเนินไปสู่จุดหมายปลายทางได้เร็วที่สุด ผู้แต่งจึงนิยมสร้างตัวละครให้มีน้อยตัว คือตัวละครเอกเพียงหนึ่งหรือสองตัว จะมีตัวละครประกอบที่เป็นประโยชน์ต่อเรื่องจริง ๆ อีก 2-3 ตัวเท่านั้น

ลักษณะของตัวละคร

ตัวละครในงานเขียนเรื่องสั้นจะสามารถแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะได้แก่

1. ตัวละครแบบคงที่ เป็นตัวละครที่มีลักษณะนิสัยเฉพาะตัว หรือมีลักษณะนิสัยแบบใดก็จะมีลักษณะนิสัยแบบนั้นตลอดทั้งเรื่อง เป็นตัวละครที่มีลักษณะแทนความคิดของตัวผู้เขียน หรือเพื่อเป็นสื่อแทนลักษณะบางประการอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น ความซื่อสัตย์สุจริต ความดี ความชั่ว เป็นต้น
2. ตัวละครแบบซับซ้อน เป็นตัวละครที่มีหลายมิติ หลายมุมมอง ซึ่งตัวละครประเภทนี้มีความคล้ายคลึงกับบุคคลในชีวิตจริงมากที่สุดเพราะมีการเปลี่ยนแปลงสภาพภายในและภายนอกได้ตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นอารมณ์ ความรู้สึก หรือร่างกายจะมีการแปรเปลี่ยนได้

การสร้างตัวละคร

ผู้เขียนควรคำนึงถึงวิธีการสร้างตัวที่ดีดังต่อไปนี้

1. ตัวละครจะต้องมีภูมิหลังหรือมรดก คือต้องกล่าวถึงประวัติตัวละครว่าเป็นใคร มาจากไหน ประสบพบเจอกับสิ่งใดมาบ้าง มีสิ่งใดจะบ่งชี้จิตใจที่บ่งบอกถึงความเป็นปัจเจกเฉพาะบุคคล หรือความเป็นตัวตน ของตัวละครนั้น เช่น มีประวัติความเป็นมาอย่างไร มีลักษณะนิสัยใจคอ บุคลิกภาพ รูปร่างหน้าตาเป็นเช่นไร เป็นต้น
2. ตัวละครต้องมีความสมจริง คือตัวละครต้องมีสุนทรียภาพ มีชีวิตจิตใจ มีอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด เพื่อทำให้เกิดความสมจริงและทำให้ตัวละครเกิดจุดเด่น ทั้งยังสร้างความน่าสนใจให้ตัวละครเอง
3. ตัวละครต้องมีความต้องการในบางสิ่ง และสามารถเลือกในสิ่งที่ต้องการได้ ผู้เขียนจะต้องสร้างให้ตัวละครมีความต้องการในบางเรื่องอย่างแท้จริง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเอาตัวรอด การแก้แค้น ความรัก เพื่อให้การดำเนินเรื่องเป็นไปด้วยความสนุกสนาน น่าสนใจและชวนติดตามตลอดทั้งเรื่อง
4. อุปนิสัยของตัวละครต้องคงเส้นคงวา หากมีการเปลี่ยนแปลงจะต้องมีเหตุผลที่เหมาะสมในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้น

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6

เวลา 1 คาบ 60 นาที

เรื่อง เน้นการสร้างฉาก

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1

ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระสำคัญ

ฉาก (Setting) คือสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง ซึ่งหมายถึงเวลาและสภาพที่แวดล้อมเหตุการณ์นั้นๆ ด้วย ฉากที่สำคัญ ในเรื่องสั้น มักจะมีกล่าวถึงเพียงฉากเดียว ประกอบกับการเขียนเรื่องสั้นมีข้อจำกัดในเรื่องของขนาด ด้วยเหตุนี้ผู้แต่งเรื่องสั้น จึงมักจะเลือกเอา เหตุการณ์สำคัญของเรื่องมากล่าวอย่างละเอียดเพียงเหตุการณ์เดียว พร้อมกันนี้ก็กล่าวถึงระยะเวลาที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่องด้วยช่วงเวลาสั้น ๆ เท่านั้น

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

ความรู้

นักเรียนสามารถบอกความหมายของฉากได้

ทักษะ

1. นักเรียนสามารถบอกรายละเอียดของฉากจากภาพได้
2. นักเรียนสามารถเขียนบรรยายฉากจากภาพได้

คุณลักษณะ

1. มีมารยาทในการเขียน
2. มีมารยาทในการฟัง การดู และการพูด

กิจกรรมส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์

1. การบอกรายละเอียด

กิจกรรมการบอกรายละเอียดเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนฝึกความสามารถในการคิดที่ละเอียดลึกซึ้ง ชัดเจน

สำหรับกิจกรรมการเรียนการสอนในครั้งนี้จะให้นักเรียนสังเกตภาพแล้วบอกรายละเอียดหรือองค์ประกอบของภาพนั้นว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร

2. การเขียนบรรยาย

กิจกรรมการเขียนบรรยายและเขียนจินตนาการเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้ทำการฝึกแสดงความคิด ความรู้สึก การจินตนาการจากภาพโดยผ่านงานเขียน

สำหรับกิจกรรมการเรียนการสอนในครั้งนี้จะให้นักเรียนนำรายละเอียดหรือองค์ประกอบของภาพนั้นมาเขียนถ่ายทอดจินตนาการและเขียนบรรยายความรู้สึกตามความคิดของนักเรียนเอง

เนื้อหา

1. ความหมายของฉาก
2. ลักษณะของการสร้างฉากที่ดี

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูกำหนดภาพให้นักเรียน 2 ภาพ ได้แก่ ภาพทะเลยามเย็น และภาพผืนดินอันแห้งแล้ง แล้วให้นักเรียนบอกรายละเอียดหรือองค์ประกอบของภาพนั้นให้ได้มากที่สุด
2. ให้นักเรียนนำรายละเอียดหรือองค์ประกอบของภาพนั้นมาเขียนถ่ายทอดจินตนาการและเขียนบรรยายความรู้สึกตามความคิดของนักเรียนเอง
3. ครูสมมุติให้นักเรียนเป็นตัวละครที่แสดงบทบาทอยู่ในฉากนั้นนักเรียนจะเป็นเช่นไร
4. ครูให้ตัวแทนออกมานำเสนออภิปรายหน้าชั้นเรียนเป็นรายบุคคล
5. ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ซักถามในสิ่งที่เพื่อนได้ออกมาอภิปรายเกี่ยวกับภาพนั้น
6. ครูให้นักเรียนศึกษาไปความรู้เรื่อง ฉากและการสร้างฉาก
7. หลังจากนักเรียนได้ทำการศึกษาเรื่องฉากและการสร้างฉากเพิ่มเติมแล้ว ครูให้นักเรียนเพิ่มเติมรายละเอียดของฉากจากภาพให้เกิดความสมจริง และชัดเจน

สื่อการเรียนการสอน

1. รูปภาพจำนวน 2 ภาพ ได้แก่ ภาพทะเลยามเย็น และภาพผืนดินอันแห้งแล้ง
2. เอกสาร ฉากและการสร้างฉาก

การวัดผลและการประเมินผล

1. สังเกตจากการอภิปรายและความมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม
2. สังเกตจากผลงานของนักเรียน

สื่อแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6

ใบความรู้เรื่องฉากและการสร้างฉาก

ความหมายของฉาก

ฉาก คือสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง ซึ่งหมายรวมถึงเวลาและสภาพที่แวดล้อมเหตุการณ์นั้นๆ ด้วย ฉากที่สำคัญ ในเรื่องสั้น มักจะมีกล่าวถึงเพียงฉากเดียวเพราะผู้แต่งถือหลักว่า “ยิ่งใช้เหตุการณ์ สถานที่ และเวลาในเรื่องน้อยเท่าใด ก็ยิ่งมีผลทำให้แนวคิด ของเรื่องชัดเจนเท่านั้น” ประกอบกับการเขียนเรื่องสั้นมีข้อจำกัดในเรื่องของขนาด ด้วยเหตุนี้ผู้แต่งเรื่องสั้น จึงมักจะเลือกเอา เหตุการณ์สำคัญของเรื่องมากล่าวอย่างละเอียดเพียงเหตุการณ์เดียว พร้อมกันนี้ก็กล่าวถึงระยะเวลาที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง ด้วยช่วงเวลาสั้นๆ เท่านั้น

ลักษณะของการการสร้างฉากที่ดี

การสร้างฉากที่ดีไม่จำเป็นต้องให้รายละเอียดของสถานที่ เวลาและบรรยากาศของเรื่องมากเกินไป แต่ควรบรรยายฉากอย่างตรงไปตรงมาด้วยภาษาที่กระชับ นอกจากนี้ควรใช้ฉากที่สมจริง เพื่อให้ผู้อ่านสามารถเข้าถึงบรรยากาศของเรื่องได้อย่างดี ทั้งยังก่อให้เกิดจินตนาการร่วมกับผู้อ่านร่วมอยู่ในที่นั้นด้วย ซึ่งการสร้างฉากสามารถใช้ได้หลายวิธี เช่น

1. การบรรยายโดยผู้แต่ง
2. การใช้ภาษาถิ่นของตัวละคร
3. การเล่าถึงประเพณีท้องถิ่น
4. การใช้ภูมิหลัง หรือเหตุการณ์ในอดีต ทำให้ทราบถึงสถานที่และสมัยที่เกิดเหตุการณ์

นั้นขึ้น

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7

เวลา 1 คาบ 60 นาที

เรื่อง หลากหลายด้วยบทสนทนา

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระสำคัญ

บทสนทนา (Dialogue) คือถ้อยคำที่ตัวละครใช้พูดจาโต้ตอบกัน บทสนทนาอาจมีประโยชน์ต่อการเขียนเรื่องสั้น เพราะช่วยให้เรื่อง ดำเนินกิบหน้าไปได้โดยผู้แต่งไม่ต้องอธิบายความให้ยืดเยื้อช่วยสะท้อนบุคลิกลักษณะเฉพาะตัวของตัวละคร หรือช่วยสร้างบรรยากาศ ของเรื่อง ให้เป็นไปตามธรรมชาติ และพร้อมกันนี้ก็จะช่วยหลีกเลี่ยงความซ้ำซากของการบรรยายไปในตัวด้วย

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

ความรู้

นักเรียนสามารถบอกความหมายของบทสนทนาได้

ทักษะ

1. นักเรียนสามารถบอกรายละเอียดของฉากจากภาพได้
2. นักเรียนสามารถสร้างบทสนทนาให้กับตัวละครจากภาพที่กำหนดให้ได้อย่างสอดคล้อง

และเหมาะสม

คุณลักษณะ

1. มีมารยาทในการเขียน
2. มีมารยาทในการฟัง การดู และการพูด

กิจกรรมส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์

การกำหนดบทสนทนา

กิจกรรมการกำหนดบทสนทนาเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนฝึกการคิดริเริ่มในการกำหนดข้อความหรือภาษาจากลักษณะการกระทำของบุคคล และสัมพันธ์ภาพของบุคคลที่ปรากฏในภาพ ซึ่งอาจมีลักษณะที่แตกต่างกันออกไป

สำหรับกิจกรรมการเรียนรู้การสอนในครั้งนี้จะให้นักเรียนทำการกำหนดบทสนทนาจากภาพ
ภาพว่าตัวละครในแต่ละภาพน่าจะพูดกันอย่างไร โดยให้นักเรียนกำหนดบทสนทนาหรือบทพูดนั้น
และทำการวิเคราะห์บทสนทนานั้นว่ามีความสอดคล้องกับบุคลิกลักษณะของตัวละครนั้นอย่างไร

เนื้อหา

1. ความหมายของบทสนทนา
2. ประโยชน์ของบทสนทนา

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูกำหนดภาพให้นักเรียน 5 ภาพ ซึ่งเป็นภาพที่ตัวละครแสดงบทพูดหรือบทสนทนาแก่
กัน ซึ่งจะอยู่ในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน ได้แก่ ภาพผู้หญิงกำลังสนทนากับผู้ชาย ภาพผู้ใหญ่สนทนา
กับเด็ก ภาพแม่สนทนากับลูก ภาพเพื่อนสนทนากับเพื่อน และภาพครูสนทนากับนักเรียน
2. ครูให้นักเรียนทำการกำหนดบทสนทนาจากภาพที่ 5 ภาพว่าตัวละครในแต่ละภาพน่าจะ
พูดกันอย่างไร โดยให้นักเรียนกำหนดบทสนทนาหรือบทพูดนั้นให้ได้มากที่สุด
3. ให้นักเรียนเลือกบทสนทนาที่เหมาะสมและสอดคล้องกับบุคลิกลักษณะของตัวละครนั้น
4. ครูให้นักเรียนวิเคราะห์บทพูดที่นักเรียนได้เลือกกว่าบทพูดนั้นแสดงถึงลักษณะนิสัยตัว
ละครอย่างไร
5. ครูเลือกผู้แทนนักเรียนออกมาอภิปรายหน้าชั้นเรียน
6. ครูให้นักเรียนศึกษาใบความรู้เรื่อง บทสนทนา และให้นักเรียนแสดงข้อคิดเห็นเกี่ยวกับ
คำถามดังต่อไปนี้
 - 6.1 บทสนทนาหมายถึงอะไร
 - 6.2 การกำหนดบทสนทนาที่ดีควรมีลักษณะเป็นเช่นไร
 - 6.3 บทสนทนามีประโยชน์อย่างไรต่อการดำเนินเรื่อง

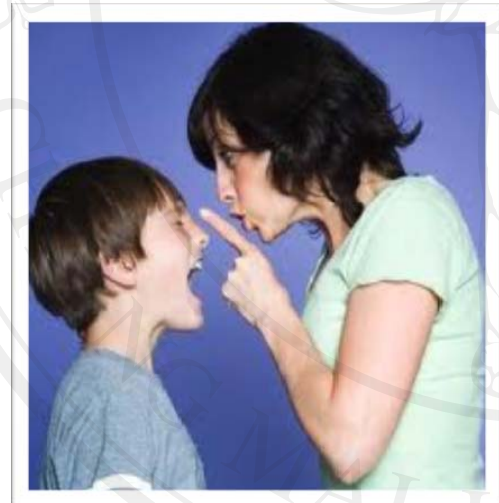
สื่อการเรียนรู้การสอน

1. รูปภาพจำนวน 5 ภาพ ได้แก่ ภาพผู้หญิงกำลังสนทนากับผู้ชาย ภาพผู้ใหญ่สนทนากับเด็ก
ภาพแม่สนทนากับลูก ภาพเพื่อนสนทนากับเพื่อน และภาพครูสนทนากับนักเรียน
2. เอกสาร บทสนทนา

การวัดผลและการประเมินผล

1. สังเกตจากการอภิปรายและความมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม
2. สังเกตจากผลงานของนักเรียน

สื่อแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7

ใบความรู้เรื่องบทสนทนา

ความหมายของบทสนทนา

บทสนทนา คือถ้อยคำที่ตัวละครใช้พูดจาโต้ตอบกัน บทสนทนาเป็นส่วนสำคัญในการแสดง หรือสื่อความหมาย สื่อความคิดของตัวละครให้ผู้อ่านทราบ บทสนทนาที่ดีจะต้องเหมาะสมกับตัวละคร และกลมกลืนไปกับเรื่อง และเหตุการณ์โดยทั่วไปของบทสนทนาทำหน้าที่บอกสิ่งต่อไปนี้

1. บอกการดำเนินเรื่อง
2. บอกนิสัยตัวละคร
3. บอกการเปลี่ยนแปลงบรรยากาศของเรื่อง
4. บอกความคิด คติ ข้อคิด
5. บอกการสื่อความคิดของตัวละครในเรื่อง
6. การสร้างความสมจริงและน่าอ่าน

ประโยชน์ของบทสนทนา

บทสนทนามีประโยชน์ต่อการเขียนเรื่องสั้นดังนี้

1. ช่วยในการดำเนินเรื่องแทนการบรรยายของผู้เขียน
2. ช่วยให้ผู้อ่านรู้จักตัวละคร ทั้งบุคลิก ท่าทาง ลักษณะนิสัยใจคอ
3. ไม่ก่อให้เกิดความซ้ำซาก คือมีการเปลี่ยนเป็นบทสนทนาสลับกับการบรรยายหรือพรรณนาบ้าง
4. ช่วยเพิ่มความสมจริง ซึ่งบทสนทนาจะมีลักษณะเหมือนคำพูดในชีวิตประจำวัน จะทำให้ผู้อ่านรู้สึกใกล้ชิดกับตัวละคร เข้าใจในลักษณะความสมจริงมากกว่าการบรรยายของผู้เขียน
5. ชวนติดตามและทำให้เรื่องน่าอ่าน น่าสนใจมีชีวิตชีวามากยิ่งขึ้น

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8
เรื่อง นิพนธ์มาเป็นเรื่องสั้น
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

เวลา 1 คาบ 60 นาที

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระสำคัญ

หลังจากที่นักเรียนทำการศึกษาและเรียนรู้การกำหนดองค์ประกอบในแต่ละส่วนของเรื่องสั้นแล้ว นักเรียนจะต้องใช้ศิลปะในการเขียนเพื่อเรียบเรียงองค์ประกอบในส่วนต่าง ๆ ออกมาเป็นงานเขียนเรื่องสั้นที่สมบูรณ์

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถเรียบเรียงองค์ประกอบส่วนต่างๆ ของเรื่องสั้นให้เป็นเรื่องสั้นที่มีความสมบูรณ์ได้
2. นักเรียนสามารถตั้งชื่อให้กับงานเขียนของตนได้อย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับเรื่อง
3. นักเรียนสามารถปรับปรุงแก้ไขเรื่องสั้น และพัฒนางานเขียนเรื่องสั้นของตนได้อย่างเหมาะสม

กิจกรรมส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์

การเขียนเรื่องสั้นจากภาพ

กิจกรรมการกำหนดการเขียนเรื่องสั้นจากภาพเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนนำความคิดสร้างสรรค์มาพัฒนาเป็นงานเขียนเรื่องสั้น

สำหรับกิจกรรมการเรียนการสอนในครั้งนี้จะให้นักเรียนสร้างสรรค์งานเขียนเรื่องสั้นจากภาพที่กำหนดให้

เนื้อหา

1. แนวทางในการเขียนเรื่องสั้น
2. แนวทางในการตั้งชื่อเรื่อง

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องสั้น และองค์ประกอบของเรื่องสั้น
2. ครูกำหนดภาพ ให้นักเรียน 3 ภาพ ได้แก่ ภาพถนน ภาพเด็ก และภาพคนชรา ไปเขียนเป็นเรื่องสั้น โดยเรื่องสั้นที่นักเรียนเขียนจะต้องมีการนำภาพทั้ง 3 ภาพ มาเป็นองค์ประกอบในการดำเนินเรื่อง
3. ให้นักเรียนวางแผนการเขียนเรื่องสั้นดังนี้
 - 3.1 ชื่อเรื่อง
 - 3.2 โครงเรื่อง
 - 3.2 ตัวละคร
 - 3.3 ฉาก
 - 3.5 บทสนทนา
4. เมื่อวางแผนในการเขียนเรื่องสั้นเสร็จ ให้นักเรียนออกมาแนะนำเสนอแนวทางในการเขียนเรื่องสั้นให้ครูและเพื่อน เพื่อร่วมกันอภิปราย
5. ครูให้นักเรียนดูภาพอีกครั้งแล้วทำการเขียนเรื่องตามแนวทางที่ได้วางไว้ให้เหมาะสม
6. ให้นักเรียนนำงานเขียนนำเสนอเพื่อทำการวิพากษ์ วิเคราะห์ เพื่อนำงานเขียนไปปรับปรุงให้เกิดความสมบูรณ์ต่อไป

สื่อการเรียนการสอน

1. รูปภาพจำนวน 3 ภาพ ได้แก่ ภาพถนน ภาพเด็ก และภาพคนชรา

การวัดผลและการประเมินผล

1. สังเกตจากการอภิปรายและความมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม
2. สังเกตจากผลงานของนักเรียน
3. ตรวจผลงาน

ภาคผนวก ค

แบบวัดผลและประเมินผลการทำกิจกรรมการเรียนการสอน

แบบสังเกตความสนใจและความตั้งใจในการทำกิจกรรมของนักเรียน

ชื่อนักเรียน.....ชั้น.....เลขที่.....

กิจกรรม.....วันที่.....

รายการ	ปฏิบัติ	ไม่ปฏิบัติ
1. เริ่มต้นงานที่ได้รับมอบหมายทันที		
2. ทำงานเสร็จเรียบร้อยตามเวลาที่กำหนด		
3. ขอคำแนะนำจากครูหรือเพื่อนเมื่อไม่เข้าใจ		
4. ทำกิจกรรมด้วยความสนุกสนานและเต็มใจ		
5. มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมอย่างสม่ำเสมอ		
6. ช่วยเหลือแนะนำเพื่อนในการทำกิจกรรมตามสมควร		
7. สนใจศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง		
รวมคะแนน		

หมายเหตุ

1. ข้อใดที่นักเรียนปฏิบัติ ได้คะแนน 1 คะแนน ไม่ปฏิบัติ ได้คะแนน 0 คะแนน

2. เกณฑ์การประเมินจากแบบสังเกตอาจกำหนด ดังนี้

7 คะแนน ดีมาก

5-6 คะแนน ดี

3-4 คะแนน พอใช้

1-2 คะแนน ควรปรับปรุง

3. ครูอาจสุ่มเลือกนักเรียนเท่าที่สามารถสังเกตได้ในการสังเกตแต่ละครั้งโดยหมุนเวียนไปจนครบทุกคนในห้อง

แบบประเมินการทำกิจกรรมกลุ่ม

วิชา.....รหัสวิชา.....ระดับชั้น.....ภาคเรียนที่.....ปีการศึกษา.....

ข้อที่	หัวข้อการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				รวม (20)
		4	3	2	1	
1	คณะทำงาน					
2	ความรับผิดชอบต่อหน้าที่					
3	ขั้นตอนการทำงาน					
4	เวลา					
5	ความร่วมมือในการทำงาน					
	รวม					

ระดับคุณภาพ

คะแนน 16 – 20 หมายถึง ดีมาก

คะแนน 11 – 15 หมายถึง ดี

คะแนน 6 – 10 หมายถึง พอใช้

คะแนน 1 - 5 หมายถึง ปรับปรุง

เกณฑ์การให้คะแนนแบบประเมินผลการทำกิจกรรมกลุ่ม

ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน			
	4	3	2	1
1. คณะทำงาน	มีประธาน เลขานุการ ผู้นำ เสนอ ผู้ร่วมงาน	ขาดองค์ประกอบ 1 อย่าง	ขาดองค์ประกอบ 2 อย่าง	ขาดองค์ประกอบ 2 อย่างขึ้นไป
2. ความรับผิดชอบ ต่อหน้าที่	ทุกคนมีหน้าที่และ ความรับผิดชอบ ต่อหน้าที่ของ ตนเอง	มีผู้มีหน้าที่แต่ไม่ รับผิดชอบ 1 คน	มีผู้มีหน้าที่แต่ไม่ รับผิดชอบ 2 คน	มีผู้มีหน้าที่แต่ไม่ รับผิดชอบ 2 คน ขึ้นไป
3. ขั้นตอน การทำงาน	- คัดเลือกและ เตรียมข้อมูลได้ เหมาะสม - มีการวางแผน การทำงาน - มีการเตรียมวัสดุ อุปกรณ์ - มีการปฏิบัติตาม แผนและพัฒนา งาน	ขาด 1 ขั้นตอน หรือไม่ชัดเจน	ขาด 2 ขั้นตอน หรือไม่ชัดเจน	ขาดมากกว่า 2 ขั้นตอนขึ้นไป
4. เวลา	เสร็จก่อนกำหนด และงานมีคุณภาพ	เสร็จตามกำหนด และงานมีคุณภาพ	เสร็จไม่ทันกำหนด แต่งานมีคุณภาพ	เสร็จไม่ทันกำหนด และงานไม่มี คุณภาพ
5. ความร่วมมือ ในการทำงาน	ทุกคนมีส่วนร่วม และให้ความ ร่วมมืออย่างเต็มที่	80% ของกลุ่มมี ส่วนร่วมและให้ ความร่วมมือ	60% ของกลุ่มมี ส่วนร่วมและให้ ความร่วมมือ	40% ของกลุ่มมี ส่วนร่วมและให้ ความร่วมมือ

แบบประเมินผลชิ้นงาน

วิชา.....รหัสวิชา.....ระดับชั้น.....ภาคเรียนที่.....ปีการศึกษา.....

ข้อที่	หัวข้อการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน					รวม (20)
		5	4	3	2	1	
1	รูปแบบชิ้นงาน						
2	ภาษา						
3	เนื้อหา						
4	เวลา						
	รวม						

ระดับคุณภาพ

คะแนน 16 – 20 หมายถึง ดีมาก

คะแนน 11 – 15 หมายถึง ดี

คะแนน 6 – 10 หมายถึง พอใช้

คะแนน 1 - 5 หมายถึง ปรับปรุง

เกณฑ์การให้คะแนนแบบประเมินผลงาน

ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				
	5	4	3	2	1
1. รูปแบบ ชิ้นงาน	-รูปแบบชิ้นงาน ถูกต้องตามที่ กำหนด -รูปแบบแปลก ใหม่น่าสนใจ -มีขนาด เหมาะสม -รูปภาพ สัมพันธ์ กับเนื้อหา	-รูปแบบแปลก ใหม่น่าสนใจ -มีขนาด เหมาะสม -รูปภาพ สัมพันธ์ กับเนื้อหา	-มีขนาด เหมาะสม -รูปภาพ สัมพันธ์ กับเนื้อหา	-มีขนาดไม่ เหมาะสม -รูปภาพ สัมพันธ์ กับเนื้อหา	-รูปภาพยัง ขาด ความสัมพันธ์ กับเนื้อหา
2. ภาษา	-มีการใช้ภาษา อย่างถูกต้อง -ประโยคสอดคล้อง กับเนื้อหา -สะกดคำ ถูกต้อง -มีการเว้นวรรค โดยไม่ฉีกคำ -มีการใช้ภาษา อย่าง สร้างสรรค์	-ประโยค สอดคล้องกับ เนื้อหา -สะกดคำ ถูกต้อง -มีการเว้นวรรค โดยไม่ฉีกคำ -มีการใช้ภาษา อย่าง สร้างสรรค์	-สะกดคำ ถูกต้อง -มีการเว้นวรรค โดยไม่ฉีกคำ -มีการใช้ภาษา อย่าง สร้างสรรค์	-มีการเว้นวรรค โดยไม่ฉีกคำ -มีการใช้ภาษา อย่าง สร้างสรรค์	-มีการใช้ภาษา อย่าง สร้างสรรค์

ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				
	5	4	3	2	1
3. เนื้อหา	-เนื้อหาถูกต้อง -เนื้อหาตรงตาม หัวข้อเรื่อง -เนื้อหาเป็นไป ตามที่กำหนด -รายละเอียด ครอบคลุม -เนื้อหา สอดคล้อง	-เนื้อหาตรงตาม หัวข้อเรื่อง -เนื้อหาเป็นไป ตามที่กำหนด -รายละเอียด ครอบคลุม -เนื้อหา สอดคล้อง	-เนื้อหาเป็นไป ตามที่กำหนด -รายละเอียด ครอบคลุม -เนื้อหา สอดคล้อง	-รายละเอียด ครอบคลุม -เนื้อหา สอดคล้อง	-เนื้อหา สอดคล้อง
4. เวลา	ส่งชิ้นงาน ภายในเวลาที่ กำหนด	ส่งชิ้นงานช้า กว่ากำหนด 1 วัน	ส่งชิ้นงานช้า กว่ากำหนด 2 วัน	ส่งชิ้นงานช้า กว่ากำหนด 3 วัน	ส่งชิ้นงานช้า กว่ากำหนด เกิน 3 วัน ขึ้นไป

ภาคผนวก ง

แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบนี้มีทั้งหมด 8 ตอนใช้เวลาตอบตอนละ 5 นาที (รวมทั้งหมด 40 นาที)
2. ก่อนเริ่มตอบในแต่ละตอนให้นักเรียนฟังคำสั่งให้ชัดเจน หากมีข้อสงสัยให้นักเรียนถามให้ชัดเจนก่อนลงมือทำ
3. เมื่อหมดเวลาในแต่ละตอนให้นักเรียนหยุดตอบทันที เพื่อจะได้ฟังคำสั่งในตอนต่อไป

ตอนที่ 1 ให้นักเรียนบอกว่าสิ่งต่างๆ ในแต่ละข้อต่อไปนี้จะมีอะไรที่คล้ายหรือเหมือนกันบ้าง โดยบอกให้มากที่สุด

1. โทรศัพท์ กับ โน้ตบุ๊ก

2. ห้างสรรพสินค้า กับ ตลาด

3. ห้องเรียน กับ ห้องสมุด

ตอนที่ 2 ให้ออกข้อสิ่งต่าง ๆ ตามข้อความแต่ละข้อให้ได้มากที่สุด

1. สิ่งที่สามารถลอยน้ำได้

.....

.....

2. สิ่งที่มีความร้อน

.....

.....

3. สิ่งที่อยู่ในน้ำ

.....

.....

ตอนที่ 3 ให้นักเรียนบอกประโยชน์ของสิ่งต่างๆ ตามที่กำหนดไว้ในแต่ละข้อให้ได้มากที่สุด

1. กระดาษ

.....

.....

.....

2. ขวดพลาสติก

.....

.....

.....

3. กระป๋องน้ำอัดลม

.....

.....

.....

ตอนที่ 4 ให้นักเรียนคาดคะเนผลที่จะเกิดขึ้นตามมาจากข้อสมมุติในแต่ละข้อ โดยให้ได้มากที่สุด

1. ถ้าคนหายตัวได้

.....

.....

2. หากมีมนุษย์ต่างดาวอยู่บนโลก

.....

.....

3. ถ้าหากเวลาใน 1 วัน มี 16 ชั่วโมง

.....

.....

4. หากคนทั้งโลกพูดไม่ได้

.....

.....

ตอนที่ 5 ให้นักเรียนเขียนคำตามที่กำหนดไว้ในแต่ละข้อให้ได้มากที่สุด

1. คำที่มีพยัญชนะ น

.....

.....

2. คำที่มีสระและตัวสะกด าก

.....

.....

3. คำที่มีคำว่า แม่ นำหน้า

.....

.....

4. คำที่มีความหมายเหมือนหรือใกล้เคียงกับคำว่า เอน

.....

.....

ตอนที่ 6 ให้นักเรียนใช้อักษรจากคำที่กำหนดให้ในแต่ละข้อมาสลับตำแหน่งเป็นคำใหม่ที่มีความหมายให้ได้คำมากที่สุด

ตัวอย่าง

วากวน : นก กวน วน นว กน

1. กรอบรูป

.....

.....

.....

2. สมหวัง

.....

.....

.....

3. ถาดตระเวน

.....

.....

.....

4. จุดประสงค์

.....

.....

.....

ตอนที่ 7 ให้นักเรียนแต่งเรื่องในแต่ละข้อโดยมีคำที่กำหนดให้มากที่สุด

1. สะท้อน

สำคัญ

กระทำ

.....

.....

.....

2.

ผู้คน

กำลัง

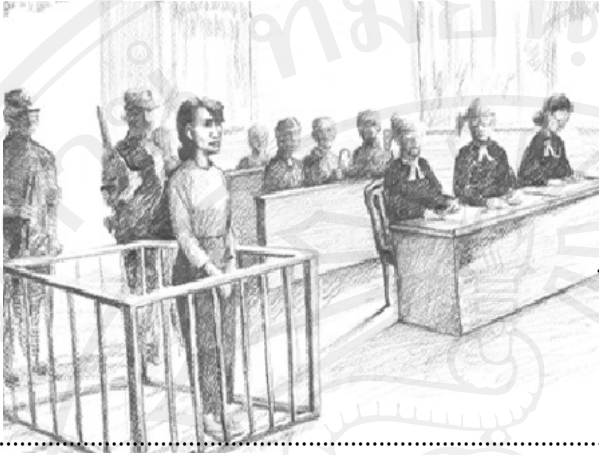
เพราะ

.....

.....

.....

ตอนที่ 8 ให้นักเรียนพิจารณาภาพที่กำหนดให้ในแต่ละข้อแล้วตอบคำถาม

1. คนในภาพนี้ควรจะคิดหรือพูดอย่างไรบ้าง
จงตอบในแง่มุมต่าง ๆ ให้ได้คำตอบมากที่สุด

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. คนในภาพนี้น่าจะพูดกันอย่างไรบ้าง
จงตอบให้ได้คำตอบมากที่สุด

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก จ

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเรื่องสั้น

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบทั้งหมดมี 2 ตอน
ตอนที่ 1 แบบทดสอบแบบปรนัย 20 ข้อ 20 คะแนน
ตอนที่ 2 แบบทดสอบแบบอัตนัย 1 ข้อ 30 คะแนน
2. ให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบให้ครบทั้ง 2 ตอน
3. ในตอนที่ 1 ให้ทำเครื่องหมาย (x) ในช่องตัวเลือกที่เป็นคำตอบที่ถูกต้องที่สุดลงใน
กระดาษคำตอบที่ แจกให้
4. เวลาในการทำข้อสอบ
ตอนที่ 1 ใช้เวลา 50 นาที
ตอนที่ 2 ใช้เวลา 60 นาที

ตอนที่ 1 ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย (X) ในช่องตัวเลือกที่เป็นคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

1. เรื่องสั้นของไทยเป็นงานเขียนที่ได้รับแบบอย่างมาจากที่ปัจจัยใด

- ก. นักเขียนชาวตะวันตก
- ข. นักเขียนชาวตะวันออก
- ค. ลัทธิความเชื่อทางศาสนา
- ง. อิทธิพลของนักเขียนในสมัยก่อน

2. เรื่องสั้นเริ่มมีการเผยแพร่และได้รับความนิยมในสมัยรัชกาลใด

- ก. รัชกาลที่ 4
- ข. รัชกาลที่ 5
- ค. รัชกาลที่ 6
- ง. รัชกาลที่ 7

3. เรื่องสั้นจัดเป็นงานเขียนประเภทใด

- ก. สารคดี
- ข. ความเรียง
- ค. บันเทิงคดี
- ง. รายงานทางวิชาการ

4. ข้อใดไม่ใช่ประเภทของเรื่องสั้น

- ก. ผูกเรื่อง
- ข. เน้นบทสนทนา
- ค. เฟื่องเลื่องที่ตัวละคร
- ง. ถ้อยคำเป็นสำคัญ

5. การเขียนเรื่องสั้นที่ดีผู้เขียนควรคำนึงถึงสิ่งใดเป็นอันดับแรก

- ก. ฉาก
- ข. แนวคิด
- ค. ตัวละคร
- ง. โครงเรื่อง

6. ข้อใดไม่ใช่ลักษณะของเรื่องสั้นที่ดี
- ก. มีการใช้ฉากที่หลากหลาย
 - ข. มีจินตนาการหรือมโนภาพให้ผู้อ่านคล้อยตาม
 - ค. มีตัวละครที่มีบทบาทสำคัญที่สุดในท้องเรื่องเพียงตัวละครเดียว
 - ง. มีการพล็อตเรื่อง หรือการผูกเค้าโครงเรื่องให้ผู้อ่านงงหรือสนใจ
7. ข้อใดไม่จัดอยู่ในองค์ประกอบของเรื่องสั้น
- ก. ฉาก
 - ข. แก่นเรื่อง
 - ค. โครงเรื่อง
 - ง. ระยะเวลาในการดำเนินเรื่อง
8. การเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง และการปิดเรื่อง จัดอยู่ในองค์ประกอบใดของเรื่องสั้น
- ก. แก่นเรื่อง
 - ข. บทเจรจา
 - ค. โครงเรื่อง
 - ง. ตัวละคร
9. บทสนทนาที่ดีควรมีลักษณะอย่างไร
- ก. ทำให้ผู้อ่านชวนติดตาม
 - ข. พิถีพิถันสนุกสนาน ตลกขบขัน
 - ค. ใช้ถ้อยคำที่ไพเราะ สุภาพ
 - ง. ใช้ภาษาได้สมจริงสอดคล้องกับตัวละครและสภาพแวดล้อม
10. สิ่งที่คุณเขียนควรคำนึงถึงมากที่สุดในการเขียนเรื่องสั้นคือสิ่งใด
- ก. การกำหนดตัวละคร
 - ข. ความรู้ในเรื่องที่เขียน
 - ค. การลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง
 - ง. การสร้างบทพูด บทเจรจาของตัวละคร

ให้นักเรียนอ่านเรื่องสั้นต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 11-14

แพร่งทาง

ม้าหินอ่อนกร้าน แดดได้ต้นพิกุลในสวนสาธารณะ ท่ามกลางบรรยากาศที่อึมครึมครึ้มฝน ในตอนนี้เหมือนเพิ่มความเก่าลงไปน่า ฟังใจที่จะหย่อนก้นลงนั่งแก่ใครทั้งสิ้น ทุกคนจึงเลือกที่จะเร่งฝีเท้ารีบมุ่งไปสู่ศาลาพักร้อนกลางสวนหลังใหญ่ข้าง หน้า...ฝนทำท่าจะตก

ลูกไฟวาบประกายแสงไล่วิ่งกันตามพื้นเมสสิมิดะมีน ครู่เดียวเสียงก็ลั่น เปรี้ยะ เปรี้ยว... แผลสนั่นหวั่นไหวชวนให้ออกสั่นขวัญหายเป็นอย่างนัก

ลมแรงพัดโหมกระหน่ำเหมือนว่าคือกองทัพน้าแห่งท่าฝนที่จะแหกเมฆมาโปรยปราย พื้นดินในอีกไม่ช้านี้ รุนแรง เกรี้ยวกราด บ้าคลั่ง กระหน่ำใส่ยอดไม้ให้ไหวสั่นโงนเงนไปมาคงจะขาดหลุดลอย บรรดาใบไม้เก่าคร่ำค่าทั้งหลายที่หล่นเรี่ยราดอยู่ตามโคนต้นและตามภาคพื้น ถูกหอบม้วนคลบขึ้นปลิวกระจัดกระจายไปคนทะเลสาบทาง ครั้นแล้วครั้งเล่า

หญิงสาวมีผมอันถูกแรงลมซ้ำแรกให้พันกันเป็นกระเซิง หม่อมองไปที่ปลายฟ้าลิบ ๆ ด้วยแวตาที่ชาเย็นดังปราศจากความรู้สึก ม้าหินอ่อนได้ต้นพิกุลเหมือนว่าได้กลิ่นกินเอาร่างเธอไปเป็น ส่วนหนึ่ง รูปร่างของเธอในยามนี้จึงดูดังตุ๊กตาหินไร้ชีวิตอันนายช่างแกะสลักนำมาตั้ง ไว้เหนือ ม้าหินอ่อน

ไม่มีใครสนใจใครต่อไปแล้วในขณะนี้ ทุกคนล้วนใช้สัญชาตญาณพื้นฐานของตนคือ หลบภัยวิ่งที่หาที่กำบัง ฝนถึงแม้ไม่ใช่ภัยอันตรายน่ากลัว มิหนำซ้ำยังเป็นรางวัลจากธรรมชาติที่สุดแสนจะมีค่าหากว่าไปตกตามสถานที่ที่มีการเพาะปลูก แต่เมื่อมาตกในเมืองอันเป็นที่อยู่ของผู้คนซึ่ง ออกแรงสมองมากกว่าออกแรงกาย ภูมิด้านทานที่มีต่อฝนจึงเกิดการบกพร่อง เป็นหวัคไฉ่ต่างพากัน กลัววิ่งลนลานยังกะอะไรดี

แต่หญิงสาวกลับไม่ดิ้นไหวแม้สักปลายก้อย เพียงเส้นผมเท่านั้นที่สะบัดไปตามแรงลม กระซาก ความรู้สึกเธอได้จมดิ่งไปในความเจ็บปวดอันท่วมท้น ก่อนหน้านี้สักสองสามปีก่อน เธอเคยหยามเหยียดและเยาะเย้ยต่อความรัก ครั้งนั้นเธอไม่เคยยี่หระต่อชายใดทั้งสิ้น เสียเวลา เปลืองใจ ไม่มีที่ทาสใจใครเป็นพิเศษ...” อดข้าวอดน้ำเจ้าชู้วาวาย คงไม่ตายหากอดลิเนหา” เธอคิดอย่างนี้

ความรัก...กลายเป็นสารชนิดหนึ่งที่ธรรมชาติได้รังสรรค์ขึ้นมาเพื่อมอบส่วน อ่อนหวาน ให้แก่อัจฉริยะ นุ่มนวล อ่อนโยน ปรี้มเปี่ยมไปด้วยกรุ่นอวลแห่งกลิ่นดอกไม้และความสุขใจ แรกก่อเกิดมีพลังพอที่จะทำให้ผู้มีรักมอง โลกสีหม่นแห่งสันตดุจเป็นสีคราม ปลอดภัยประจักษ์ใจและว่าเมื่อถึงเวลามันจะมาถามไถ่จ้องจับจิดใจให้ท่วมท้น ด้วยอุณโอบแห่งการมีรัก

ทว่าสรรพสิ่งในโลกนี้มักมีสองด้านเสมอ ความรักก็เช่นเดียวกัน พร้อมความสุขสดชื่น
 สัมผัสหอมรวยรินอ้อมวล แต่ด้านหนึ่งที่ซ่อนอยู่คือความคับแค้น...ปรารถนาเข้าครอบครองเพียงลำพัง
 เกณฑ์...ให้เป็นไปตามต้องการจนฝ่ายเดียว หม่นมัว...เมื่อไม่สามารถเข้าไปควบคุมทั้งหมด
 ครุ่นคำนึง...เมื่อช่องว่างระหว่างเวลาเข้ามาใกล้ ทูรันทุราย...เมื่อระยะทางเข้ามาสอดแทรกกระหว่างกลาง
 เจ็บปวดอย่างสาหัส...เมื่อไม่สมปรารถนา

หญิงสาวก็เช่นเดียวกัน เธอเจ็บปวดอย่างสาหัส...เพราะไม่สมปรารถนา
 ชายจีวรพลีชีวิตตามแรงลมโหมพัดเรียลไปมาตามการสาวเท้าที่ดูถูกลีลุกลนรีบร้อน
 ชีวิตนันทพระหนุ่มบวชใหม่ ไม่นำพาต่อสัญญาณเตือนของฟ้าที่ดังกระหึ่มอยู่ตลอดเวลา
 ตอนนี้ในใจเหมือนเอาไฟมาสูมเอาไว้ด้วยกองเพลิงอันร้อนระอุ

“พี่เลือกเอาถ้าหากรอให้ออกพรรษาวิไม่รอแน่”

คำพูดประโยคสั้นๆ ประโยคนี้ช่างบีบคั้นและรุนแรงพอที่จะทำให้ชีวิตนันทกระวน กระวาย
 จนผ้าจีวรร้อนรุ่ม ในใจครุ่นคิดแต่โทษ แม่ คนเดียว

“นะลูก...สักพรรษาหนึ่งบวชให้แม่ และถือโอกาสอุทิศส่วนบุญไปให้พ่อด้วย ระยะเวลาหลังนี้
 แม่ฝันไม่ดีเลยเกี่ยวกับพ่อของลูก”

ถ้าไม่ใช่เพราะแม่คอยรบกวน คุกเธออะไรต่อมิอะไรสารพัดมาเป็นข้ออ้าง ตนเองก็คงไม่คิด
 บวชเด็ดขาด ด้วยหน้าที่การงานอันกำลังจะไปได้สวยและวิภา แฟนสาวหุ่นนางแบบเพื่อนร่วมงานที่ตน
 อุตส่าห์ตามจีบมาเกือบปีกว่าจึงจะได้ เป็นคู่คง

ชีวิตนันทก็ยังคิดถึงเกลียดตนเองที่หลงตามใจแม่จนได้เรื่อง ดูเอาเถอะพอถึงคราวติดขัดมันขัด
 ไปหมด ไม่มีแท็กที่สักคันแล่นผ่านหน้าวัด รอนจนต้องตัดสินใจเดินฝ่าไปกลางสวนสาธารณะ ลัดเลาะ
 ไปตามซอกเล็กๆ เพื่อมุ่งหน้าไปบ้าน ขณะเมฆฟ้าก็เหมือนไม่เป็นใจ

“วันนี้เป็นไงเป็นกันต้องขอแม่ลาสิกขาให้ได้”

นี่คือเป้าหมายในการกลับบ้านของชีวิตนันท

บางทีฟ้า ก็เล่นตลกหลอกมนุษย์เสียหน้าใจ ฝนที่ทำหน้าที่ว่าจะตกกลับเจียบหายไปเฉย ๆ
 เหมือนนั้นเป็นเพียงแค่การโหมโรงจะ แสดงละครมายาแห่งฟ้าเท่านั้น

สิ่งที่เห็นบางครั้งไม่จำเป็นต้องจริง แล้วอย่างนี้จะหาอะไรที่เป็นความจริงได้บ้าง หรือทุกสิ่ง
 ทุกอย่างล้วนแล้วคือภาพมายา

ภายในจิตใจของหญิงสาวยามนี้ กลับยิ่งแปลกกว่า เธอเหมือนตื่นขึ้นจากห้วงฝันร้ายและ
 มองเห็นแสงสว่างแห่งชีวิตที่เปี่ยมปิติ สุขทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ชีวิตเธอมีดมน สับสนเช่นเดียวกับท้องฟ้า
 ที่กำลังปั่นป่วน

ภาพของพระหนุ่มที่เดินผ่านหน้าเธอไปเมื่อครู่ ช่างสงบอย่างประหลาด สีฟ้าจิวรที่เรืองรองเด่นเย็นตาเป็นสุข ดูช่างยิ่งใหญ่เหลือเกิน ภาพนั้นเหมือนแสงสว่างที่สาดส่องมาทำลายความมืดมิดในจิตใจเธอให้สุดไปด้วย ปรกาศแห่งธรรมะ

“ผู้ที่อยู่ภายใต้จิวรผืนนั้นก็เป็นคนเหมือนเรา แต่ทำไมช่างสูงส่ง สละโลกหลุดพ้นจากบ่วงรักอย่างน่าอัศจรรย์ จิตใจท่านช่างเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวเหลือเกิน”

หญิงสาวมองดูพระหนุ่มด้วยความศรัทธาเป็นล้นพ้น ประนมมือขึ้นไหว้อย่างสุดแสนเลื่อมใส เธอได้ลุกขึ้นจากม้านั่งหินอ่อนช้าๆ พร้อมกับสูดอากาศเข้าปอดลึก ๆ สามสี่ครั้งก่อนจะเดินผละจากไปด้วยใบหน้ายิ้มที่เหมือนได้เข้าถึงอะไรบางอย่าง

“พรุ่งนี้เราจะเข้าวัดไปปฏิบัติธรรม” เธอบอกกับใจตัวเองอย่างนี้

เรื่องสั้น น. 2619 โดย กอชอ

11. เรื่องสั้นเรื่องนี้ใช้กลวิธีในการเปิดเรื่องแบบใด

- ก. เปิดเรื่องโดยใช้บทสนทนา
- ข. เปิดเรื่องโดยใช้คำพูดของตัวละคร
- ค. เปิดเรื่องโดยการบรรยายฉากและเหตุการณ์
- ง. เปิดเรื่องโดยใช้เหตุการณ์หรือการกระทำของตัวละคร

12. ผู้เขียนมีวิธีการดำเนินเรื่องอย่างไรในที่ทำให้เรื่องมีความน่าสนใจและน่าติดตาม

- ก. ผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่องเอง
- ข. ปิดเรื่องโดยให้ผู้อ่านคิดเอง
- ค. ให้ตัวละครเป็นผู้เล่าเรื่องเอง
- ง. วางโครงเรื่องโดยมีการเปรียบเทียบเหตุการณ์อย่างสมจริง

13. เรื่องสั้นเรื่องนี้จัดเป็นเรื่องสั้นชนิดใด

- ก. ชนิดผูกเรื่อง
- ข. ชนิดถือฉากเป็นสำคัญ
- ค. ชนิดที่แสดงแนวความคิด
- ง. ชนิดฟังเลื่องที่จะแสดงลักษณะของตัวละคร

14. เรื่องนี้ผู้เขียนใช้กลวิธีในการสร้างฉากอย่างไรที่ทำให้เกิดแนวคิดของเรื่องได้ชัดเจนขึ้น

- ก. ใช้ฉากหลากหลายชวนให้ผู้อ่านติดตามตลอดทั้งเรื่อง
- ข. การสร้างฉากมีความสมจริงและมีบรรยากาศเหมาะสมกับเนื้อเรื่อง
- ค. กำหนดเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์ให้มาบรรจบกันในฉากที่สำคัญเพียงฉากเดียว
- ง. สร้างฉากที่มีความสัมพันธ์และสอดคล้องกับความคิด ความรู้สึกของตัวละคร

ให้นักเรียนอ่านเรื่องสั้นต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 15-17

แผล

พ่อผมตายไปแล้ว! อย่างน้อยก็ในใจผม

ครั้งสุดท้ายที่พบเขา ผมยังเด็กอยู่มาก ที่ผมพอจะรับรู้คือ...เขาทิ้งแม่ไปอยู่กับผู้หญิงคนใหม่! แม้จะไม่เข้าใจเรื่องราวมากนัก แต่ภาพที่ติดตาผมในวันนั้น มันยังคงตรึงอยู่ในใจผมมาจนวันนี้...

วันนั้นแม่พาผมไปหาเขา พ่อเขาเปิดประตูออกมาเห็นแม่ เขาก็อารมณ์เสียขึ้นมาทันทีทันใด เขาไล่ให้แม่รีบกลับ แม่จะพร่ำอ้อนวอนขอให้เขากลับมาอยู่กับเราอย่างไร ก็ไม่มีประโยชน์ เขาไล่แม่เหมือนหมูเหมือนหมา ผมเห็นแม่ร้องไห้ ผมก็ร้องบ้าง แม่ชื้อยุดเขาไว้ปากก็พร่ำอ้อนวอนไม่หยุด แต่นั่น...กลับเหมือนเป็นการเอน้ำมันไปราดลงกองไฟ เขาเคียดแค้นเหมือนสัตว์ติดกับ เขาสลัดจนร่างแม่ล้มกระแทกพื้น แล้วกลับเข้าบ้านปิดประตูอย่างไม่มีเยื่อใย ผมถลันเข้าหาแม่ เรากอดกันร้องไห้ ปานใจจะขาด ท่ามกลางสายตาของคนแถวนั้น เราร้องไห้อย่างไม่สนใจว่ามันจะเป็นภาพที่น่าสมเพช เวทนาสักเพียงไหน...และเนิ่นนานเพียงใด...จนในที่สุด เราสองคนแม่ลูกก็ต้องเดินจงมือกันร้องไห้ไปตามถนนอย่างมีดมน

หลังจากกลับมาบ้าน แม่ยังคงร้องไห้ทุกวันจนแทบไม่หยิบจับการทำงานอะไร ส่วนผมต้องตกอยู่ในห้วงแห่งฝันร้าย มันเป็นเวลาอันทุกข์ทรมานสำหรับเราสองแม่ลูก ผมจำไม่ได้ว่ามันกินเวลาเนิ่นนานเท่าไร แต่มันก็เพียงพอ ที่จะประทับรอยแผลไว้ในความทรงจำของผมอย่างแน่นหนา...

กาลเวลาย่อมทำหน้าที่เปลี่ยนแปลงสรรพสิ่งอย่างมั่นคง ห้วงทุกข์ที่เราเผชิญ ค่อย ๆ ถูกชะล้างด้วยหยาดน้ำตาของผมกับแม่ แม่เริ่มกลับมาเป็นผู้เป็นคนอีกครั้ง แม่พูดคุยและเอาใจใส่ตัวเองมากขึ้น หลังจากปล่อยตัวจนฝ่ายผมชูปโซ ส่วนผม...ฝันร้ายก็ค่อยๆ เลือนลางจางจาก บ้านกลับมาเป็นสวรรค์เหมือนก่อน ห้วงแห่งความทุกข์ของเราผ่านพ้นไป กาลเวลาได้นำพาแสงสว่างส่องกระจ่างสู่หนทางเบื้องหน้าของเราอีกครั้ง

ผมก้าวเดินตามแม่เข้าไปในห้องนอนอย่างอึดอัด ภาพที่ปรากฏตรงหน้าคือ ร่างของชายชูปโซ หนวดเคราริ้ว ดวงตาลึกโหล นอนอยู่บนเตียงในชุดคนไข้ของโรงพยาบาล ผมคิดว่าผมลืมเค้าหน้าของเขาไปเนิ่นนานแล้ว แต่เมื่อได้เห็นเขาอีกในวันนี้ ผมก็รู้ว่า ที่ผ่านมามีเพียงแต่พยายามที่จะลืมเท่านั้น

ภายในห้องสี่เหลี่ยม มีเพียงเตียง โต๊ะ และเก้าอี้ ปกติผมไม่ค่อยได้เข้าโรงพยาบาลบ่อยครั้งนัก แต่ในน้อยครั้งนั้น ก็พอจะทำให้ผมรู้ว่า เขาเป็นผู้ป่วยจำพวก...ไร้ญาติขาดมิตร!

เขายิ้มให้เมื่อเห็นผมกับแม่ แต่ผมไม่ได้สังเกตว่าเขายิ้มหรือเปล่า ส่วนรอยยิ้มของผมสำหรับเขา มันเหือดแห้งมานานับสิบปีแล้ว...ตั้งแต่วันนั้น!

“ขอโทษนะ ที่ทำให้ลำบากต้องมา”

เขาพูดเสียงแผ่วเบาด้วยความโรยแรง เมื่อเห็นเราสองคน “ผมไม่เหลือใครอีกแล้ว”

อากาศในห้องหนาวเย็น แต่น้ำเสียงของเขาเหมือนเขือกเย็นยิ่งกว่า หรืออาจเป็นความรู้สึกของผมที่คิดไปเอง แต่แท้ที่จริงแล้วในใจของผมนั้นรุ่มร้อน

“ไม่เป็นไรหรอก” แม่บอกเสียงราบเรียบขณะนั่งลง

“ยังงี้ก็ขอบใจที่มา” เขาบอก “ผมอาจจะอยู่ได้อีกไม่นาน”

เสียงสุดท้ายของเขาสั้นเครือ ใบหน้าที่หมองคล้ำพลันเศร้าสลดลงไป

“ผมมันเลวจนไม่น่าให้อภัย”

“อย่าพูดถึงมันเลย” แม่รีบห้าม

“เรื่องที่ผ่านมาแล้ว ไปพูดถึงมันก็ไม่มีความหมาย”

เสียงแม่ราบเรียบ ไม่แสดงอารมณ์ใดๆ แต่สีหน้าของแม่ผมไม่เห็น เพราะผมนั่งที่เก้าอี้ด้านหลัง ส่วนแม่นั่งอยู่ที่ข้างเตียงเขา

“แล้วนี่...ค่า...” แม่พูด แล้วหยุดไว้แค่นั้น

“เรื่องค่าโรงพยาบาล?...ผมไม่เดือดร้อน” เขาบอก “ผมมีเงินเก็บพอ”

พูดได้แค่นั้นแล้วเขาก็เงิบ แม่ก็เงิบ บรรยากาศจึงยิ่งอึดอัดสำหรับผม เหมือนเรื่องที่จะพูดคุยกับเขาของแม่หมดแล้ว แม่หันมาทางผม คล้ายจะบอกให้ผมคุยกับเขาบ้าง แต่ผมยังคงนิ่ง ผมไม่อยากจะคุยกับเขา...หรือผมไม่รู้จะคุยอะไรกับเขา ผมเกลียด...หรือผมโกรธเขา ผมไม่แน่ใจความคิดของผมมันสับสนวุ่นวาย ได้แต่ปล่อยให้เหตุการณ์มันดำเนินไป...เขามองผมแล้วยิ้มให้

“เป็นหนุ่มแล้วสินะ” เสียงของเขายังคงแผ่วและแทบพรว

“มีแฟนหรือยังล่ะ?” เขาคงเข้าเพื่อให้ผมยิ้ม แต่ผมยังคงนิ่ง จนยิ้มของเขาจางหายกลายเป็นความสลด

“ตอนนี้เรียนอะไรล่ะ?” เขายังคงพยายามต่อ ส่วนแม่มองหน้าผมอย่างอึดอัด

“เรียนพวกศิลป์อะไรของเขานั่นแหละ” แม่เลยตอบแทน “เขาชอบทางวาดรูป”

“ฮือ...” เขาทำเสียงในจมูกแผ่วเบา “จะได้เป็นศิลปินใหญ่ละสินะ” เขาว่า

“ดี...จะได้ให้วาดรูปติดหน้างาน...” เขาพูดได้แค่นั้นแล้วก็หยุดเหมือนคิดอะไรได้ ใบหน้านั้นกลับเศร้าสลดลงไปอีกครั้ง...

เราสามคนปล่อยให้ความเงียบ เข้าครอบครองห้องนั้นทั้งห้องทีละน้อย จนหมดสิ้นเวลาที่ผ่านไปเหมือนจะเชื่องช้ากว่าที่เคยเป็น แสงสว่างที่ผ่านเข้ามาทางหน้าต่าง คล้ายตะเกียงที่น้ำมันกำลังหมด มันค่อย ๆ อ่อนแรงลงไปทุกที ๆ...

แม่บอกเล่าเขาเมื่อเย็นมากแล้ว ตลอดทางกลับบ้าน เราสองคนไม่ได้พูดคุยกันเลย แม่คงคิดอะไรของแม่ ส่วนผมก็คิดอะไรของผม แต่เรื่องหนึ่งที่เรารอคอยตรงกันคือ ภาพของเขาตอนที่เรามาจากดวงตาที่ฝังอยู่ในเปลือกโหลของเขา มีหยาดน้ำเอ่อล้นออกมา นี่คงเป็นภาพสุดท้ายของเขา ที่เราได้เห็น ผมไม่รู้ว่าแม่มีความรู้สึกอย่างไร แม่จะยังโกรธเขาอยู่หรือเปล่า? หรือว่าแม่ลืมเรื่องที่ผ่านมาหมดแล้ว อย่างที่บอก...

ทั้งคืน...ผมยังคงนอนไม่หลับ เฝ้าคิดวนเวียนถึงแต่เรื่องของเข ทั้งเรื่องที่ผ่านมาเนิ่นนาน และเรื่องเมื่อตอนกลางวัน มันอาจเป็นการยาก ที่จะบรรยายแผลอันเกาะกินอยู่ในใจจนเรื้อรังมาเนิ่นนานของผม และผมรู้ว่าแม่ก็มีแผล อาจเป็นแผลที่ทรมานยิ่งกว่าผม แต่แม่รู้จักวิธีเยียวยาให้มันทุเลาเบาบาง หรือไม่ก็แห้งหายสนิทไปแล้ว แต่สำหรับผม กลับปล่อยให้มันหนองเหินอยู่ในใจไม่สร้างชา ทั้งที่วันนี้ รอยแผลของผมมันน่าจะได้รับการรักษา แต่ผมกลับปฏิเสธอย่างดื้อรั้นคันทุรัง ส่วนเขาก็มีแผล!...วันนี้ที่เขาขอให้ผมกับแม่ไปพบ ก็เพื่อที่จะบรรยายแผลที่เขาเหมือนกัน แต่สุดท้ายผมกลับย่ำแย่ รอยแผลของเขาให้หวนหวนยิ่งขึ้นอย่างไม่เข้าใจ ทั้งที่รู้ว่าสิ่งที่ผมทำ มีแต่ทุกคนจะเจ็บปวด ผมพยายามคิดว่าผมทำอย่างนั้นทำไม? สุดท้ายผมก็ไม่อาจตอบตัวเองได้ หรือบางที...ผมอาจไม่กล้าที่จะตอบตัวเองมากกว่า!!

เรื่องสั้น จ. 2556 โดย วิทยานิพนธ์

15. อะไรคือประเด็นสำคัญที่เป็นตัวบ่งชี้ให้ผู้อ่านสามารถค้นพบแก่นเรื่องได้ดีที่สุด

- ก. ชื่อเรื่อง
- ข. โครงเรื่อง
- ค. คำพูดของตัวละคร
- ง. พฤติกรรมของตัวละคร

16. ความขัดแย้งที่เด่นชัดที่สุดที่ปรากฏในเรื่องนี้จะจัดเป็นความขัดแย้งประเภทใด

- ก. ความขัดแย้งทางด้านศีลธรรม
- ข. ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของตัวละครเอง
- ค. ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นจากสาเหตุและปัจจัยภายนอก
- ง. ความขัดแย้งที่เกิดจากทฤษฎีและความเห็นที่ต่างกัน

17. “ผม” ซึ่งเป็นตัวละครหลักในเรื่องมีพฤติกรรมสอดคล้องกับสำนวนในข้อใด

- ก. นามขอกอก
- ข. หน้าเนื้อใจเสือ
- ค. ดีวัวกระทนกรด
- ง. หุงข้าวประชิดหมา ปิ้งปลาประชิดแมว

ให้นักเรียนอ่านเรื่องสั้นต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 18-20

มะละกอ...ต้นนั้น

“มะละกอรสหวานน่าชื่นใจ หารับประทานได้ตลอดปี มีคุณค่าทางโภชนาการสูง มะละกอก็เหมือนกับผลไม้ที่มีสีเหลืองส้มทั่วไป ถือเป็นแหล่งของสารเบตาแคโรทีน ซึ่งช่วยป้องกันเซลล์ของร่างกายมิให้ถูกอนุมูลอิสระทำลาย แถมยังให้แคลเซียมและเหล็กอีกด้วย มะละกอสุกเหมาะเป็นอาหารของคนป่วย เพราะเนื้อนุ่มเคี้ยวกลืนได้ง่าย...”

ฉันละสายตาจากข้อความในหนังสือที่วางอยู่บนตัก ทอดตามองออกไปนอกหน้าต่าง พรางครุ่นคิดอะไรเจิบ ๆ

บ้านของฉันอยู่ในซอย ถ้านับจากต้นซอยจะเป็นบ้านหลังที่สอง บ้านในซอยนี้ไม่มีรั้วรอบขอบชิดเช่นเดียวกับบ้านส่วนใหญ่ ซึ่งผิดกับบ้านในกรุงเทพฯ อาจเป็นเพราะมีขโมยโจรน้อย การสร้างบ้านโดยไม่มีรั้วรอบขอบชิดจึงเป็นเรื่องปกติธรรมดา

เดิมทีเมื่อหลายปีก่อน บ้านของฉันมีต้นชำต้นใหญ่ใบหน้าให้ร่มเงาแก่ตัวบ้านมากโข แต่อยู่ ๆ มันก็ตายลงด้วยโรคชนิดหนึ่งที่ใครต่อใครก็อธิบายไม่ได้ และหลังจากการตายของมัน ความทุกข์ทรมานจึงตกเป็นของทุกคน เพราะตัวบ้านหันหน้าทำทาส่งตะวันตกในช่วงบ่ายจัด สายแดดจึงลามเลียเข้ามาภายในบ้านแทบจะทุกซอกทุกมุม จนฉันอยากตั้งชื่อว่า “บ้านอาบแดด” เสียจริง ๆ

แรกทีเดียวฉันคิดปลูกมะละกอ เพราะโตเร็ว ให้ร่มเงาพอสมควร และที่สำคัญให้ผลอันโอชะด้วย แต่พอลองปลูกแล้วก็ต้องประสบความล้มเหลว แม้จะทะนุถนอมเพียงใดมันก็ยังใจเสาะ เติบโตแบบเด็กขี้อ่อน โยเย ผอมแห้งแรงน้อย รูปร่างแคระแกร็นน่าเวทนา ดังนั้นฉันจึงไปหาพันธุ์ไม้อื่นๆ ที่โตเร็วมาปลูกแทน อาทิ ต้นแสงจันทร์ ไทรทอง ชมพู่มาเหมี่ยว แปรงลำงวด ฯลฯ ปลูกปน ๆ ลงไป แล้วก็เฝ้ารดน้ำพรวนดิน ใส่ปุ๋ย พรางก็เฝ้าดูการเจริญเติบโตของมันด้วยใจจดจ่อรอคอย ล่วงมาจนถึงตอนนี้ ฉันจึงได้พึงพาร่มเงาจากมวลิไม้เหล่านั้นค่อนข้างมากกระนั้นก็ยังน้อยกว่าต้นชำใหญ่ใบหน้าที่คว่นจากไปอย่างไม่มีวันกลับ

แต่แล้ววันนี้...ฉันได้เฝ้าดูไปพบต้นมะละกอดันหนึ่งสูงประมาณสองศอก ลำต้นอวบอ้อม ก้านกิ่งและใบบอกความแข็งแรงอดทนอย่างน่าประหลาดใจ ที่สำคัญที่สุด มันงอกเงยอยู่ข้างถึงขยะใบใหญ่ ซึ่งเป็นที่ทิ้งขยะของคนในซอยนี้ มันเติบโตอย่างเด็กอนาถาในท่าเลที่ไม่น่าอยู่ น่าพิศวง แต่เศษอาหารที่หล่นเกลื่อนเพราะถูกทิ้งอย่างปราศจากความรับผิดชอบ ได้กลายมาเป็นปุ๋ยให้มันโตวันโตคืน ส่วนกลิ่นเหม็นของขยะนานาชนิดก็ทำให้มันยอท่อ มันยังคงหยดอินเดกคล้ำ และเริ่มออกดอกออกผลให้เห็นเป็นที่ประจักษ์แก่สายตา

ข้อสำคัญในปีนี้ ต้นไม้ขายบ้านที่ดูพื้นที่ๆ ชนิดนี้กลับมีราคาถีบตัวสูงถึงกิโลกรัมละ 32 บาท เศษ ทั้งห้างผลไม้ชั้นแนวหน้าหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็น ลำไย มังคุด ลองกอง ฯลฯ ให้หลบหนีภัยไปได้อย่างไม่น่าเชื่อ

จากความแข็งแกร่งและสถานที่เกิดอันแสนต่ำต้อยทำให้ฉันคอยเฝ้าดูการเติบโตของมัน อยู่อย่างใกล้ชิด พร้อม ๆ กับความคิดความอ่านและความขอกแสวงเสียดแทงใจของฉันอยู่ตลอดเวลา จาก “เขา” คนนั้นเริ่มมีแสงสว่างของทางออกเพิ่มขึ้นตลอดเวลา...

“คุณมันอ่อนแอ...” เขาเคยปรามาสฉันอย่างตรงไปตรงมาด้วยสีหน้าและแววตาหมั่นแกล้ง หยามเหยียดอย่างเปิดเผย “แต่ก็ว่าไม่ได้...คุณมันลูกสุดท้องนี่...จริงมัย พ่อแม่ประคบประหงมมาอย่างกะไข่ในหิน ตามจริง ๆ เกอะ คุณเคยพึ่งพาตัวเอง ทำอะไรด้วยตัวเองบ้างมัย...คิดอะไรเอง ตัดสินใจอะไรเอง และข้อสำคัญสามารถอยู่ได้ด้วยตัวคุณเองนะ...คุณมีปัญหามัย”

ฉันพูดอะไรไม่ออก ได้แต่นั่งนิ่งอึ้งตะลึงงันกับคำพูดรุนแรงของเขา และแทนที่น้ำตา จะไหลอาบแก้ม มันกลับไหลย้อนกลับไปที่โหลมารดาอยู่ในส่วนลึกของหัวใจเสียแทน

พอฉันขยับ เขาก็รีบพูดต่อทันที

“อย่ามาอ้างอดีตเดิม ๆ ของคุณอีกนะ ไอ้ที่ว่า...ฉันเป็นอย่างนี้มาตั้งแต่คุณมาขอบพอลัน ใหม่ ๆ ตอนนั้นทำไมคุณจึงยอมรับฉันได้ ใช้ผมยอมรับว่าผมมันโง่ มองผู้หญิงอย่างคุณไม่ออก นี่ถ้ารู้ว่า จะต้องรับภาระเลี้ยงดูผู้หญิงอ่อนแอ ใจแคบไม่เข้าใจธรรมชาติของผู้ชาย หัวงั้นจะเป็นเจ้าเข้าเจ้าของ อยู่คนเดียว มีอะไรน่ะคิดอะไรหน่อยก็เอาน้ำตามาเป็นเครื่องต๋องอย่างนี้ละก็ ผมไม่ลงทุนขอมาให้ปวด กบาลอย่างนี้หรอกกู

แล้วเขาก็สรุปว่า

“เรามาแยกกันอยู่สักระยะดีกว่า คุณอยู่ที่นี้แหละ ส่วนผมจะไปทำงานกับเพื่อนที่กรุงเทพฯ ถ้าคุณอยากกลัวว่าญาติโกโหติกาหรือเพื่อนร่วมงานของคุณจะสงสัยก็อ้างไปสิว่าผมต้องไปทำงาน ต้องแยกกันอยู่ก่อน แต่เวลาที่เรายู่ห่างกัน ทั้งคุณและผมมีสิทธิ์จะตัดสินใจใหม่...ผมมีสิทธิ์จะเลือกผู้หญิงแกร่งมาแทนคุณ และคุณก็สามารถเลือกผู้ชายหน้าโง่ หรือพ่อพระคนใหม่มารับภาระบ้า ๆ แทนผมก็ได้ ...ดีเสียด้วยจริงมัย...” ว่าพลางเขาก็ยกโหลและหัวเราะเยาะอย่างเปิดเผย “แต่ถ้าคุณใจกว้างขึ้น ไม่มา ก้าวถ่างอิสรภาพของผม ไม่เอาน้ำตามาเป็นเครื่องต๋องอยู่เป็นประจำละก็...บางที...บางทีหรอกนะ ผมจะให้โอกาสคุณอีกครั้ง...”

เขาคงพูดถูก...ฉันคงเป็นมะละกอขี้แย ออกอ้อน รอคอยแต่ความช่วยเหลือเจือจาน มีชีวิตอยู่ ได้ก็ด้วยความซื่อสัตย์ ความเมตตาเอื้ออาทรและน้ำใจโหลเย็นอันชื่นฉ่ำเท่านั้น ซึ่งก็คงไม่ผิดกับ มะละกอที่ฉันเพียรปลูกอย่างประคบประหงมมาก่อน...

ฉันหวนนึกถึงมะละกอข้างกองขยะ ฉันจะเป็นอย่างมันบ้างได้ไหมหนอ แข็งแกร่งและ ยืนหยัดอย่างกล้าหาญ แม้จะถูกทอดทิ้งให้ต้องเผชิญกับความยากลำบากแต่เพียงลำพัง และฉันคงมีชีวิต

อยู่ได้ แม้จะไม่ได้รับการเหลียวแลโอบอุ้มเอาใจใส่จากบุคคลที่ฉันรัก และเคยรักเคยซื่อสัตย์ต่อฉันมาก่อน...

ฉันตกลงใจเขียนจดหมายถึงเขาแทนที่จะติดต่อกันทางโทรศัพท์ เพราะการเขียนเป็นการเปิดโอกาสให้เราได้แสดงความคิดได้อย่างละเอียด พิถีพิถันและแทบจะครบถ้วนทุกถ้อยกระพริบความคิดที่หลั่งหลากมาจากส่วนลึกของหัวใจ

ฉันขอบคุณสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาเคยให้ตั้งแต่เราแต่งงานกัน หลีกเลียงการต่อว่าต่อขานเรื่องคำมั่นสัญญาที่เขาเคยให้กับตัวฉัน กับพ่อแม่และเมื่อแรกที่เขามาขอบพ้อและตกลงปลงใจมาสู่ขอ...ตอนท้ายฉันขอลดทอนเวลาที่จะลองอยู่ห่างกันเพื่อพิสูจน์พฤติกรรมต่างๆ ลง โดยบอกเขาไปเพียงว่า ฉันเลือกที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปเพียงลำพัง ไม่ปรารถนาจะอยู่ติดติดงอแงเขาไว้อีก แม้ว่าฉันจะกล้าแกร่งขึ้นได้เช่นเดียวกับมะละกอดั้นนั้นแล้วก็ตามทีเถอะ... เพราะหากว่าเขาหวนกลับมา ฉันอาจจะกลับเป็นมะละกอจี๋แยที่ขาดน้ำเลี้ยงเติบโตอย่างกระเสาะกระแสะ เจ็บร้าวด้วยน้ำคำเสียดแทงขอกแสบใจของเขาอีกต่อไป

ฉันจะเป็นเหมือนต้นมะละกอดั้นนั้น...มะละกอข้างถึงขยะ ฉันย้ายกับตัวเอง พลังหย่อนจดหมายลงในตู้อย่างแผ่วเบาและเงียบงัน...

เรื่องสั้น น.2460 กานต์ กิริติ

18. แก่นเรื่องของเรื่องสั้นเรื่องนี้จัดอยู่ในแก่นเรื่องประเภทใด

- ก. แก่นเรื่องแสดงอารมณ์
- ข. แก่นเรื่องแสดงทรรศนะ
- ค. แก่นเรื่องแสดงพฤติกรรม
- ง. แก่นเรื่องแสดงภาพและเหตุการณ์

19. เรื่องนี้มีจุดสุดยอด (cli-max) ของเรื่องกล่าวถึงสิ่งใด

- ก. ความแตกต่างทางด้านความคิดของตัวละคร
- ข. ความยากลำบากในการดำเนินชีวิตของตัวละคร
- ค. ความต้องการของหญิงคนหนึ่งที่จะได้รับการยอมรับจากสามี
- ง. การยืนหยัดได้ด้วยตนเองอย่างเข้มแข็งและความไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค

20. ประโยคปิดเรื่องที่กล่าวว่า “ฉันจะเป็นเหมือนมะละกอดั้นนั้น.....มะละกอข้างถึงขยะ” แสดงให้เห็นแนวความคิดของตัวละครอย่างไร

- ก. ต้องการความช่วยเหลือ
- ข. มีเป้าหมายและแรงบันดาลใจ
- ค. มีความพึงพอใจในสิ่งที่มีและที่เป็นอยู่
- ง. ต้องการแสวงหาความสุขความสบายในชีวิต

ตอนที่ 2 ให้นักเรียนนำภาพที่กำหนดให้จำนวน 3 ภาพดังต่อไปนี้ไปแต่งเป็นเรื่องสั้นคนละ 1 เรื่อง โดยมีการกำหนดชื่อเรื่อง ตัวละคร ฉากหรือเหตุการณ์ต่างๆขึ้นเอง โดยใช้หลักการเขียนเรื่องสั้นไปเป็นแนวทางในการเขียน ความยาว 2-3 หน้ากระดาษ

ภาพที่กำหนดให้

ภาพที่ 1

ภาพที่ 2

ภาพที่ 3

เฉลยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการเขียนเรื่องสั้น ตอนที่ 1

1. ก
2. ข
3. ค
4. ข
5. ง
6. ก
7. ง
8. ค
9. ง
10. ข

11. ค
12. ข
13. ข
14. ง
15. ก
16. ข
17. ก
18. ก
19. ง
20. ข

ภาคผนวก จ

การทดสอบค่าที่คะแนนความคิดสร้างสรรค์และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเรื่องสั้น

ตาราง 6 แสดงผลการวิเคราะห์ความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเรื่องสั้นแบบปรนัย โดยใช้เทคนิค 27 % ของ Chung-Teh Fan

ข้อที่	P_H	P_L	$P_H + P_L$	$P_H - P_L$	p	R
1	5	2	7	3	0.7	0.6
2	5	0	5	5	0.5	1
3	4	3	7	1	0.7	0.2
4	3	1	4	2	0.4	0.4
5	5	2	7	3	0.7	0.6
6	5	2	7	3	0.7	0.6
7	4	2	6	2	0.6	0.4
8	4	2	6	2	0.6	0.4
9	5	1	6	4	0.6	0.8
10	5	3	8	2	0.8	0.4
11	5	0	5	5	0.5	1
12	3	1	4	2	0.4	0.4
13	5	0	5	5	0.5	1
14	5	2	7	3	0.7	0.6
15	4	0	4	4	0.4	0.8
16	4	3	7	1	0.7	0.2
17	4	3	7	1	0.7	0.2
18	4	3	7	1	0.7	0.2
19	5	2	7	3	0.7	0.6
20	4	2	6	2	0.6	0.4

ตารางที่ 7 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเรื่องสั้นแบบปรนัย

ข้อสอบ	p	q	Pq
1	0.78	0.22	0.17
2	0.53	0.47	0.24
3	0.57	0.43	0.24
4	0.42	0.58	0.24
5	0.60	0.40	0.24
6	0.67	0.33	0.22
7	0.53	0.47	0.24
8	0.53	0.47	0.24
9	0.67	0.33	0.22
10	0.78	0.22	0.17
11	0.32	0.68	0.21
12	0.67	0.33	0.22
13	0.50	0.50	0.25
14	0.57	0.43	0.24
15	0.50	0.50	0.25
16	0.75	0.25	0.18
17	0.71	0.28	0.19
18	0.78	0.22	0.17
19	0.82	0.18	0.14
20	0.78	0.22	0.17
			$\sum pq = 12.47$

ค่าความเชื่อมั่น KR -20

=

0.79

หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเรื่องสั้นแบบปรนัย

$$R_{tt} = \frac{K}{K-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right\}$$

เมื่อ

K คือ จำนวนข้อสอบ

p คือ สัดส่วนของผู้ตอบถูก

q คือ สัดส่วนของผู้ตอบผิด (1- p)

S_t^2 คือ คะแนนของความแปรปรวนของแบบทดสอบทั้งฉบับ

$$\text{แทนค่า } S_t^2 = \frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}$$

$$S_t^2 = \frac{23(42,560) - (976)^2}{23(22)}$$

$$S_t^2 = 51.98$$

$$\text{แทนค่า } R_{tt} = \frac{K}{K-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right\}$$

$$\text{แทนค่า } R_{tt} = \frac{20}{20-1} \left\{ 1 - \frac{12.47}{51.98} \right\}$$

$$= \frac{20}{20-1} (1 - 0.24)$$

$$= \frac{15.20}{19} = 0.79$$

ตาราง 8 แสดงผลคะแนนความคิดสร้างสรรค์จากการทดลองก่อนเรียนและหลังเรียน

คนที่	คะแนนทดสอบก่อนเรียน	คะแนนทดสอบหลังเรียน
1	246	568
2	325	595
3	233	451
4	364	647
5	291	480
6	349	658
7	202	622
8	305	726
9	279	631
10	192	496
11	177	475
12	235	592
13	286	686
14	323	702
15	359	766
16	160	501
17	245	698
18	336	821
19	301	815
20	259	783
21	305	670
22	277	715
23	299	617
24	281	593
25	238	457

ตาราง 8 (ต่อ)

คนที่	คะแนนทดสอบก่อนเรียน	คะแนนทดสอบหลังเรียน
26	174	480
27	237	577
28	304	602
29	229	595
30	206	537

การทดสอบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

สูตร
$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}} \quad df = n-1$$

แทนค่าจากสูตร
$$t = \frac{10539}{\sqrt{\frac{30(38994455) - (10539)^2}{30-1}}}$$

$$t = 23.34$$

$$df = 29 \quad t \text{ ตาราง } 2.7564$$

ตาราง 9 แสดงผลคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการเขียนเรื่องสั้นแบบปรนัย คะแนนเต็ม 20 คะแนน

คนที่	คะแนนทดสอบก่อนเรียน	คะแนนทดสอบหลังเรียน
1	15	18
2	13	15
3	16	18
4	11	15
5	15	17
6	13	16
7	12	15
8	16	19
9	14	16
10	13	15
11	15	18
12	15	17
13	13	14
14	14	16
15	14	15
16	12	14
17	16	17
18	15	18
19	13	15
20	17	19
21	17	18
22	16	18
23	13	15
24	15	17
25	14	16

ตาราง 9 (ต่อ)

คนที่	คะแนนทดสอบก่อนเรียน	คะแนนทดสอบหลังเรียน
26	14	15
27	14	18
28	12	14
29	13	15
30	16	19

การทดสอบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

สูตร
$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}} \quad df = n-1$$

แทนค่าจากสูตร
$$t = \frac{66}{\sqrt{\frac{30(164) - (66)^2}{30-1}}}$$

$$t = 14.96599$$

$$df = 29 \quad t \text{ ตาราง } 2.7564$$

ตาราง 10 แสดงผลคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการเขียนเรื่องสั้นแบบอัตนัย คะแนนเต็ม 20 คะแนน

คนที่	คะแนนทดสอบก่อนเรียน	คะแนนทดสอบหลังเรียน
1	11	17
2	10	13
3	9	17
4	8	12
5	10	14
6	13	18
7	7	12
8	12	16
9	7	13
10	7	12
11	12	18
12	14	17
13	11	15
14	8	13
15	9	14
16	6	13
17	11	15
18	13	17
19	16	19
20	14	18
21	10	15
22	13	16
23	12	14
24	14	16
25	11	16

ตาราง 10 (ต่อ)

คนที่	คะแนนทดสอบก่อนเรียน	คะแนนทดสอบหลังเรียน
26	11	15
27	15	19
28	14	18
29	13	17
30	12	16

การทดสอบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

สูตร $t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$ $df = n-1$

แทนค่าจากสูตร $t = \frac{132}{\sqrt{\frac{30(632) - (132)^2}{30-1}}}$

$t = 7.2777$

$df = 29$ t ตาราง 2.7564

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างผลงานการเขียนเรื่องสั้นของนักเรียน

ความหวังและการรอคอย

ตะวันตกค่ำล้อย แสงค่ำยามแลงเปล่งสีหวานแสงทองส้มเล็ดลอดไปตามต้นไม้เส้นทางทั่วทิศทุกแห่งหน ยามลมพัดค่อยๆหักเหเปลี่ยนทิศทาง จากตะวันตกไปสู่ตะวันออก ลมฝนเปลี่ยนเป็นลมหนาว หมอกสีขาวไหลเอื่อยๆไปตามลม เสียงของคลื่นที่พัดใบไม้ร่วงพราดจากก้านใบที่แห้งหยาบเป็นครั้งเป็นคราว สายหมอกสีขาวไหลผ่านต้นไม้ที่ยืนทอดกิ่งด้วยความเดี๋ยวดยอ่อนแอไร้เรี่ยวแรงเหมือนหญิงชราที่นั่งรอคอยลูกของตนที่ไม่เคยกลับมา ยามตะวันขึ้น แสงสีเหลืองส้มแดงค่อยๆสอดส่องออกมาอย่างล่าช้า หยคน้ำค้างเกาะตามดอกไม้ต้นหญ้าที่เขียวจี เสียงเดินอย่างช้าๆ ค่อยๆดังขึ้นเรื่อย ๆ หญิงชราผมขาวกับผิวพรรณที่เหี่ยวแห้งแล้วหยาบกร้านกับเด็กผู้หญิงที่ถักผมสองข้างกำลังเดินเก็บพืช ผลไม้ เพื่อนำไปขายในเช้านี้ ทุก ๆ วันหญิงชรากับเด็กผู้หญิงที่น่ารัก จะนำพืช ผลไม้ที่ได้ไปขายที่ตลาดเล็กอยู่ข้างๆถนน

สายหมอกขาวที่หนาที่บดบังค่อยๆจางหายไป ขายชรากับเด็กน้อยเดินมุ่งหน้าไปที่ตลาดพร้อม ๆ กับหิวข่งที่มี พืช ผัก ผลไม้ เพื่อนำมาขาย

“วันนี้เก็บได้น้อยริยา” เสียงของญาติพี่น้องข้างๆ ตะโกนถาม

“วันนี้ขายไม่ค่อยมีเรี่ยวมีแรงนัก ปวดเนื้อปวดตัวไปเสียหมด ขายหมูมันก็ช่วยอะไรได้ไม่มากนัก เก็บได้แค่พอกิน”

ยายชราตอบด้วยความอ่อนล้า กับสภาพร่างกายที่ดูทรุดโทรมและหนาวสั่น มีเพียงเสื้อกันหนาวบาง ๆ กับผ้าคลุมที่พอจะช่วยให้อุ่น ส่วนเด็กน้อยก็นั่งตะโกนขายของ อย่างไรก็ดีงสาแต่พอเด็กน้อยได้ยินที่ยายพูดกับญาติข้าง ๆ แล้วเด็กน้อยจึงถามยายทันทีว่า

“ยายไม่สบายรีจ๊ะ” หนูนวดตัวไห้ นะ เผื่อจะสบายเนื้อสบายตัวขึ้น

มือเล็ก ๆ ที่ผิวนุ่มนวลสีขาวอมชมพู วางพร้อม ๆ กันบนบ่าของยายชรา ยายชรารอด้วยใจที่ปลื้มใจที่มีหลานน่ารักเช่นนี้ รอยยิ้มค่อยๆหุบลง ยายชรานึกถึงแม่ของหลานที่เป็นลูกของยายชราเอง ลูกของยายชราเป็นลูกสาว ยายชราไม่มีเพียงเขาเป็นลูกคนเดียวเท่านั้น ส่วนสามีก็ได้ตายจากไปเมื่อ 10 ปีก่อน ลูกสาวของเขาไม่เคยกลับมาดู เยี่ยมเยียนยายชราสักครั้ง หลังจากที่ลูกเธอนั้นได้ไปทำงานในกรุงเทพแล้วกลับมาหายายชรากับลูกของเธอ เธอได้บอกกับยายชราว่า “แม่จ๋า ลูกฝากเลี้ยงลูกของลูก

ด้วยนะ” กับเงินอีกก้อนหนึ่งซึ่งก็ไม่มากนัก ก็พอเลี้ยงหลานของยายชราได้ หลังจากนั้น ลูกสาวของยายชราก็เดินออกไปจึ้นรด โดยไม่มีการล่ำลาเสียเลย ยายชราไม่คิดอะไรมาก เพราะยายชราคิดว่าอย่างน้อยเธอก็ต้องกลับมาหาลูกของเธอเอง

วันเวลาผ่านไป 1 ปี

เสียงไก่ขันร้อง แสงตะวันค่อย ๆ เล็ดลอดส่องให้รู้ว่ารุ่งเช้า หญิงชราตื่นขึ้นมากำอาหารให้หลานกิน พอแสงตะวันส่องเต็มดวง ยายชราหันหลานตนด้วยผ้าไว้ที่บา แล้วไปเก็บ พืช ผัก ผลไม้ในป่าตกเย็นมา ยายชราก็นั่งรอคอยลูกของตนที่ไม่กลับมาดูใจ

“ยายจำดีขึ้นบ้างรึยังจ๊ะ”

ยายชราตื่นจากความนึกคิดแล้วตอบหลานตนว่า

“ขอบใจมากนะยายหนู ยายดีขึ้นแล้ว”

พอยายของเสร็จก็เย็นเสียแล้ว ทุกเย็นยายชราจะสอนให้เด็กน้อยนั่งสมาธิ เพื่อให้เด็กได้มีสติสมาธิที่ดี เด็กน้อยวิ่งไปเอาเสื่อบาง ๆ มาปูนั่งแล้วทำจิตใจให้สงบทุก ๆ ยามเย็น ช่างดูน่ารักยิ่งนัก แต่มองไปลานหน้าบ้านกลับเห็นยายชราที่ นั่งรอความหวังว่าสักวันลูกของตนจะกลับมา ญาติพี่น้องที่พบเห็นต่างเห็นใจ จึงเข้าพูดคุยปลอบใจว่า “อย่าไปรอมันเลย มันไม่กลับมาหรอก” แต่ด้วยความเป็นแม่ หญิงชรา กลับตอบว่า “เดี๋ยวมันก็กลับมา อยู่ที่นี่นั่งงานเย็บ ไม่ค่อยมีเวลาว่างหรอก” ญาติพี่น้องเห็นใจ จึงเดินออกไป

วันเวลาผ่านไปผ่านแล้วผ่านไป หญิงชรายังคงนั่งรออยู่เดิมเวลาเดิม เด็กน้อยที่ซุกซนก็เติบโตเป็นสาวเต็มที ยายชราร่างกายก็ทรุดโทรมไปตามเวลา

ฮือ ๆ เสียงร้องไห้ และ เสียงสะอื้นของหญิงสาว และญาติพี่น้อง ที่ต่างมาดูใจยายชราที่มีแต่หนังบาง ๆ เหลือย่น กับขาลำตัวเล็ก ๆ ที่ดูอ่อนล้านอนอยู่บนผ้าหัดตานั่งสงบ ยายชราได้จากไปเสียแล้ว และความหวังของยายที่รอคอยลูกตนกลับมาคงต้องมอดไหม้ไปกับไฟที่เผาด้วยยายชราพร้อมกัน

นางสาวปริยาภรณ์ สุวรรณา

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/2 เลขที่ 6

ชีวิตของเตย.....

วันนี้อากาศสดชื่น พระอาทิตย์ขึ้นมีแสงตกกระทบลงบนถนน ตัดผ่านหมอกหนาสวยงามกว่าทุกวัน บนถนนที่มีเส้นทางอันแสนยาวไกลทั้งสองข้างทางเต็มไปด้วยต้นไม้หลากสี มีหญิงและชายคู่หนึ่งเดินจูงมือกันบนถนนแห่งนี้ที่ทอดยาว ทั้งสองเป็นคู่รักกันมานาน เขาทั้งสองรักกันมาก เนื่องจากเขาทั้งสองได้ฝ่าฟันอุปสรรคมาด้วยกันมากมาย ได้ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมานานจนวันหนึ่งเขาทั้งสองได้ตัดสินใจใช้ชีวิตร่วมกันและอยู่กินกันแบบสามี-ภรรยา เขาทั้งสองมีความสุขมากกับชีวิตคู่ แต่ทั้งยังคิดว่าครอบครัวของเขายังขาดอะไรบางอย่างอยู่ ซึ่งสิ่งนั้นคือสิ่งที่เขาจะมาเติมเต็มในชีวิตครอบครัวของเขาได้ สิ่งนั้นที่ทั้งสองคนต้องการคือ “ลูก” เขาทั้งสองเป็นคนรักเด็กมาก ๆ ทุกครั้งที่เขาทั้งสองเห็นเด็กน้อยเขาทั้งสองรู้สึกมีความสุขมาก เขาทั้งสองจึงตั้งใจที่จะมีเด็กน้อยๆสักคนเข้ามาเติมเต็มในชีวิตของเขาโดยที่เขาไม่เกี่ยงเลยว่าเด็กที่จะเกิดมาเป็นลูกของเขานั้นเป็นเพศหญิงหรือเพศชาย จนในที่สุดไม่นานเกินรอภรรยาของเขาได้ตั้งครรภ์จึงทำให้เขาทั้งสองดีใจมากที่สุดในชีวิตเพราะในชีวิตของพวกเขาได้มีหนึ่งชีวิตใหม่เกิดมาดูแลโลกโดยเกิดจากความรักของเขาทั้งสองจนวันนี้วันที่สองคนรอคอยอีกครั้งก็มาถึงคือวันที่ภรรยาของเขาได้ให้กำเนิดเด็กน้อยผู้น่ารัก

“อู๊อู๊... อู๊อู๊...” เสียงทารกน้อยเพศหญิงคนหนึ่งพึ่งคลอดออกมาดูโลกอันแสนกว้างใหญ่และเป็นที่น่าปลาบปลื้ม ดีใจของผู้เป็นพ่อกับแม่ ทารกน้อยคนนี้ได้ถูกผู้เป็นพ่อและแม่ของเขาเรียกชื่อว่า “น้องเตย” เตยเกิดในครอบครัวที่อบอุ่นและมีฐานะปานกลางพออยู่พอกินตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาที่เตยอยู่ในท้องแม่ของผู้เป็นพ่อและแม่อีกทั้งคนรอบข้างต่างก็พากันรักและดูแลเอาใจใส่เขาเป็นอย่างดี เมื่อตอนเตยอยู่ในท้องเพื่อหวังที่จะให้ลูกของเขาดีมีมาดูแลโลกอันแสนกว้างใหญ่ที่มีอะไรอยู่บนโลกนี้มากมายพอกับแม่ของเตยเฝ้าดูแลทะนุถนอมตั้งแต่อยู่ในท้องแม่ของเขาจนเขาค่อยๆออกมาเป็นเด็กหญิงที่น่ารักเมื่อเตยเกิดมาเขาจึงเป็นความหวังและเป็นทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของพ่อและแม่ ตั้งแต่เตยเกิดมาผู้เป็นแม่ของเขาได้ให้นมแม่แก่เตยกินเพื่อหวังว่าเมื่อลูกสาวของเขาเติบโตขึ้นมาจะมีภูมิคุ้มกันที่ดีมีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรงและมีสติปัญญาที่ดีส่วนผู้เป็นพ่อก็คอยเฝ้าดูแลเตยในตอนกลางคืนเพื่อเปลี่ยนกับแม่อีกทั้งยังทำงานหาเงินมาเลี้ยงครอบครัวอีกด้วยผู้เป็นพ่อและแม่ทั้งสองของเตยเฝ้าสอนเตยให้รู้จักพูดให้กลานเดินโดยที่พ่อและแม่คอยดูแลไม่ห่างเพราะกลัวว่าเตยจะหกล้มหรือได้รับอันตราย

เมื่อเตยเติบโตจนเข้าโรงเรียนเป็นเด็กหญิงเตยผู้น่ารักไปโรงเรียนได้พบปะผู้คนมากมายในโรงเรียนเจอสังคมอีกสังคมหนึ่งที่แตกต่าง จากสังคมที่เคยเจอซึ่งถือว่าเป็นสิ่งที่แปลกใหม่ของเด็กน้อยคนหนึ่งซึ่งได้ออกมาเรียนรู้โลกกว้างในบทบาทของนักเรียน เตยเป็นเด็กที่ค่อนข้างจะฉลาด เป็นเด็กช่างถาม ช่างสงสัย จะถามทุกเรื่องในสิ่งที่ตนเองไม่รู้ อีกทั้งยังเป็นเด็กที่มีนิสัยใจคอที่ดี พุดจาไพเราะ มีน้ำใจต่อเพื่อน เตยจึงเป็นที่รักของเพื่อนๆ และคุณครู ตลอดในวัยเด็กของเตยผู้เป็นพ่อและแม่อันเป็นที่รักของเธอได้ดูแลสั่งสอน คอยให้ความรักความอบอุ่นแก่เตยคอยหากิจกรรมดี ๆ มาให้เตยทำ เพื่อที่จะให้ลูกสาวคนเดียวของเธอเติบโตขึ้นมาเป็นคนดี โดยในตอนปิดภาคเรียนทั้งพ่อและแม่ของเตยได้พาเตยไปต่างจังหวัด เพื่อไปเข้าวัด ทำบุญ ถือน้ำพระพิพัฒน์สังกัจจายน์ ทำจิตใจให้สงบ เพื่อที่จะเป็นคนที่มีสมาธิในการเรียนที่ดี ซึ่งเมื่อเสร็จจากการปฏิบัติธรรมแล้ว พ่อและแม่ของเธอได้ถามเตยว่า “ลูกมีความสุขไหมคะที่วันนี้พ่อกับแม่พาคุณมาปฏิบัติธรรม...” เตยจึงรีบตอบคำถามของพ่อและแม่ของเธออย่างรวดเร็วว่า “หนูมีความสุขมาก ๆ เลยค่ะที่ได้มาปฏิบัติธรรมและหนูยังได้ประสบการณ์มากมายเลยล่ะ” อีกทั้งเตยยังบอกกับพ่อและแม่ของเธอด้วยว่าเธอชอบคุณพ่อและแม่่มากที่พาเธอมาปฏิบัติธรรม ซึ่งน้อยคนที่จะมีโอกาสดีแบบเขาที่ได้มาและเธอยังบอกอีกว่าเธอชอบมากโดยเฉพาะการนั่งสมาธิที่เป็นประโยชน์กับเธอมากทำให้เธอมีสมาธิมากขึ้น แต่สำหรับผู้เป็นพ่อและแม่เมื่อได้ยินสิ่งที่ลูกบอกว่าชอบในสิ่งที่พ่อแม่เขาส่งเสริม ผู้เป็นพ่อและแม่ก็ยิ่งรักลูกหลายพันเท่าที่ลูกบอกว่าชอบและสิ่งที่ทำให้มีประโยชน์กับลูกและลูกก็รักในสิ่งที่พ่อกับแม่ให้นับวันเด็กหญิงเตยได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ขึ้นทุกวัน ตลอดเวลาที่เธอเติบโตขึ้นทุกวันและก้าวเดินอยู่ในสังคมและโลกอันกว้างใหญ่ผู้เป็นพ่อและแม่ของเธอได้พร่ำสอนลูกสาวคนเดียวของเธอให้เป็นคนดีของสังคม รู้จักความกตัญญูทวดเทวต่อผู้มีพระคุณซึ่งสิ่งที่พ่อและแม่ของเธอสอนพ่อและแม่ของเธอได้ทำเป็นตัวอย่างที่ดีแก่เตยตลอดเวลา อีกทั้งยังสอนให้ลูกสาวของเธอเป็นคนมีน้ำใจต่อผู้อื่นรู้จักช่วยเหลือแบ่งปันผู้อื่นเพราะชีวิตของเราไม่ได้อยู่คนเดียวบนโลกนี้ยังมีผู้อื่นมากมายที่อาศัยอยู่ด้วย ชีวิตของคนเรายังต้องเจอในสิ่งอื่นๆ อีกมากมายไม่ว่าจะเป็นชีวิตการทำงาน การมีครอบครัว ซึ่งเตยได้รับฟังสิ่งที่พ่อและแม่ของเธอสอนมาตลอดและได้ซึมซับในสิ่งที่พ่อและแม่ได้พร่ำสอนบอกกล่าว

ไม่นานเมื่อเด็กหญิงเตยเติบโตเป็นผู้ใหญ่และได้เผชิญกับโลกกว้างและสังคมที่มีผู้คนมากมายเหมือนกับที่ผู้เป็นแม่ของเธอได้บอกไว้ ตลอดชีวิตในวัยผู้ใหญ่ของเตย เตยได้เจอกับปัญหาทั้งเล็กและใหญ่มากมายเข้ามาในชีวิตของเธอจนบางครั้งทำให้เธอแอบท้อใจอยู่บ่อยๆ แต่เมื่อเธอนึกถึงผู้เป็นพ่อและแม่เธอมันทำให้เธอไม่คิดจะยอมแพ้ หลายครั้งที่เธอเหนื่อยใจกับปัญหาที่เธอเจอเธอเลือกที่จะไปหาพ่อกับแม่ของเธอซึ่งเป็นบุคคลที่เธอรักและท่านทั้งสองก็รักเธอมาก บนหนที่ก้าวเดินไปในแต่ละวัน

นั้นเขาไม่ได้พบปัญหาแค่เรื่องเดียวเขาเจอปัญหามากมาย เจออุปสรรคในชีวิตของเขา เขาได้นำคำ
พร่ำสอนของพ่อและแม่ของเขามาปฏิบัติใช้กับชีวิตของเขาจนปัญหาเหล่านั้นหมดไป เช่นวันหนึ่ง
ระหว่างทางกลับบ้านเขาได้พบกับหญิงชราคนหนึ่งนั่งเหงาอยู่คนเดียวอยู่โดดเดี่ยวเดียวดายไม่มีแม้แต่
คนที่เขารักนั่งอยู่ข้างกาย เคยรู้สึกสงสารหญิงชราคนนั้นเคยจึงเข้าไปหาหญิงชราคนนั้นแล้วถามหญิง
ชราคนนั้นว่า “คุณยายมาจากไหน....ทำไมมาอยู่ที่นี่ได้” หญิงชราคนนั้นก็ตอบว่า “ฉันมาตามหาลูกสาว
ของฉันที่หายจากบ้านมาทำงานเป็นเวลานานแล้วลูกสาวของฉันก็ไม่กลับมาหาฉันอีกเลย” ด้วยความที่
เคยจำคำสั่งสอนที่พ่อและแม่พร่ำสอนเขามาให้มีน้ำใจรู้จักช่วยเหลือผู้อื่น เคยจึงคิดที่จะช่วยเหลือหญิง
ชราคนนั้นมากแต่เคยก็ได้ช่วยเหลือโดยการพาหญิงชราไปอยู่สถานสงเคราะห์เพื่อที่จะให้หญิงชรามีคน
ดูแลเอาใจได้ มีเพื่อนคุย ไม่เหงาเหมือนที่ผ่านมา...

ส่วนเคยเมื่อช่วยเหลือคนอื่นแล้วเขาก็ไม่ลืมที่จะทดแทนบุญคุณของพ่อแม่ กตัญญูทวดเวที่ต่อ
ผู้เป็นพ่อและแม่

นางสาวนริสา พุ่มพวงผล

ม.5/2 เลขที่ 12

เหลือเพียงเสียงของแม่ที่ยังจำได้ดี

เสียงตะลิวเคาะกระทะและกลิ่นหอมกรุ่นของข้าวสุกปลูกให้มะลิตื่นจากภวังค์นิทราและภาพฝันสู่วันใหม่ เธอไม่เคยใช้เวลาในการล้างหน้าและแต่งตัวนาน ๆ จนตาของเธอลือบอย ๆ ว่าวิ่งผ่านน้ำเสร็จแล้วหรือ ยายเรียกมะลิเข้ามาในครัวเพราะตำรับกับข้าวรออยู่แล้ว

“ รีบ ๆ กินเข้า เดียวก็ไปโรงเรียนสายหรอก ” เสียงของยายบอกกับมะลิ

เมื่อรับประทานอาหารเช้า มะลิก็นำปิ่นโตที่เป็นของรัก ขนาดกะทัดรัด มาใส่อาหารที่คงจะหนีไม่พ้นไข่ดาวกับไก่ผัดกะเพรารสเด็ด ไข่พะโล้สีน้ำตาลเข้ม ไข่ลูกเขยน้ำข้นเหนียว ไข่ตุ๋น เนื้อเนียน ไข่เนกกระทะชุบแป้งทอด จนตาเรียกมะลิว่า “ ตัวกินไข่ ” รดสองแถววิ่งผ่านปากทางเข้าบ้าน ตาปั่นจักรยานพามะลิไปรอขึ้นรถ มะลิชอบกอดเอาตาแน่น ๆ ชอบลมอ่อนๆที่พัดคลอเคล้าเมื่อรถโดยสารผ่านมาตากี่ส่งให้ดีขึ้น

“ ตั้งใจเรียนนะมะลิ แล้วตอนเย็นตาจะมารับ ” ตาบอกกับมะลิ

“ เข้าใจแล้วคะคุณตา สวัสดีค่ะ ” มะลิพูดพร้อมยกมือไหว้คุณตาของเธอ

ตอนเย็นเมื่อกลับถึงบ้าน มะลิจะล้างปิ่นโตและวางคว่ำไว้ที่อ่างในครัว ช่วยยายทำกับข้าวและทำความสะอาดบ้านเสียก่อน จึงไปอาบน้ำและมาทำการบ้านของเธอเอง เมื่อถึงเวลาเข้านอนมะลิจะเข้านอนกับยาย เบียดซุกในอ้อมกอดของยาย เสียงคน...เสียงผู้หญิงคนนั้น...ผิวเนื้อกายอันเนียนเนียนของยายส่งกลิ่นหอมอ่อน ๆ ยายไม่ถนัดทานปลอบขวัญหรือร้องเพลงกล่อม แต่ลูบหลังดีเบา ๆ สม่่าเสมอจนเคลิ้มให้หลับไหล ครั้งหนึ่งมะลิเคยล้มตาคืนมาดูหน้ายาย เห็นลูกตาวาวๆของยายที่กำลังเอนองไปด้วยหยาดน้ำตาแห่งความทุกข์ระทมอยู่ในห้วงแห่งความมืด ทำให้มะลิคิดไม่ตกว่ายายมีเรื่องหนักใจหรือเปล่า

“ มะลียากเจอแม่ไหมลูก ” เสียงของยายเอ่ยถามมะลิ

“ อยากสิจ๊ะยาย มะลিরอแม่ทุกวัน อยากให้แม่ไปรับที่โรงเรียนบ้าง อยากเห็นแม่หัวเราะร่ากลับจากตลาด อยากได้ยินเสียงของแม่ อยากรู้ว่าแม่จะคิดถึงมะลิบ้างไหม ” มะลิตอบยายด้วยเสียงที่สั่นคลอ

ยายมองมะลิด้วยความสงสาร เพราะตั้งแต่จำความได้ชีวิตของมะลิก็มีแต่ตากับยายและดำเนินอยู่อย่างนี้ไปเรื่อย ๆ นานหลายปีแล้วที่มะลิไม่ได้พบแม่ ไม่เคยมีใครพูดถึงแม่ของมะลิ จนบางทีมะลียิ่งนึกสงสัยว่าแม่ของเธอนั้นยังมีชีวิตอยู่หรือไม่

เมื่อวันปิดเทอมมาถึงตาได้ทำตามคำสัญญาที่มีไว้ให้กับมะลิว่าในวันปิดเทอมตากับยายจะพา มะลิไปที่บ้านริมทะเล ซึ่งเป็นบ้านที่แม่ของมะลิเคยอยู่กับมะลิตอนเด็ก ๆ

“ มะลิเอ๊ย เร็วๆลูกเดียวไม่ทันหรือมันจะมีดคำเสียก่อน ” เสียงยายตะโกนเรียกมะลิ

“ มาแล้ว ๆๆ จ้าตายาย ไปล่ะออกเดินทางกัน ” มะลิตอบยายด้วยความตื่นเต้นที่จะได้กลับไปบ้านริมทะเล โดยเธอก็ยังคงแอบหวังว่าจะได้เจอแม่ของเธอ

ดอกสีแดงของต้นหางนกยูงสองข้างทางผ่านตาไปอย่างรวดเร็ว รถเคลื่อนที่ไปข้างหน้าเหมือนลอยในอากาศ ในตัวของมะลิเบาโหวงเหมือนปุยพุนที่ลอยล่องเล่นสายลม ทั้งๆที่ตลอดสองวันที่ผ่านมา หัวใจเต้นรัวอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน มะลิขอให้ตจอครดข้างทางเพื่อจะเก็บกิ่งเล็ก ๆ ของหางนกยูงจากพื้นใกล้ตัว ดอกสีแดงยังพอมีกลิบสวयงามให้เห็นมะลิจะเอาไปฝากแม่

รถจอดหน้าบ้านหลังเล็กสีขาวสะอาดตา ตัดกับกรอบหน้าต่างสีฟ้าสด ไม่มีใครต้องบอก ไม่มีใครต้องสั่ง มะลิรีบเปิดประตูดและปล่อยให้หัวใจนำทาง แม่พรมจูบมะลิซ้ำแล้วซ้ำอีก ผมนุ่มยาวของแม่หอมชื่นใจ

“ มะลิลูกแม่ กอดแม่แน่นๆซิจ๊ะ ลูกรัก ”

ไม่ต่างกันตรงไหนที่แม่กอดมะลิหรือมะลิกอดแม่ น้ำตาแห่งความดีใจไหลรินรวมกัน มะลิกางแขนกอดแม่อย่างเต็มที่ฝืนไว้ กอดแม่แทนคำว่ารักจากใจ แทนคำว่าเข้าใจที่ต้องแยกห่างกัน แทนคำว่าคิดถึง มะลินั่งอยู่เป็นเพื่อนแม่เงียบๆ พระจันทร์สวยจริงๆจนมะลียากให้ทุกคืนเป็นคืนเดือนเพ็ญ พี่อ้อยพยาบาลของแม่เอาผ้าคลุมไหล่มาให้ มะลิจึงลุกออกมา ตั้งใจจะไปรินน้ำดื่มที่ห้องอาหาร แต่ภาพที่เห็นคือยายกำลังร้องไห้จนตัวสั่นโดยที่ตาคำลังปलอบ เพราะทุกคนไม่รู้ว่าจะบอกมะลิได้อย่างไรว่าแม่ของเธอนั้นเหลือเวลาที่เวลาน้อยลงทุกที

หลังจากที่แม่พามะลิไปล่องทะเลกลับมา แม่ก็เป็นไข้สูงมาหลายวัน คุณลุงหมอประจำตัวแม่ก็สีหน้าไม่ค่อยดี บอกตากับยายว่าอยากให้แม่เข้าพักรักษาตัวในโรงพยาบาล จะเป็นที่ไหนห็นนี้หรือที่กรุงเทพก็ได้ มะลิทำหน้าตามึนงงว่าแม่เป็นอะไร แม่แค่ไม่สบายทำไมต้องรักษาตัว ตากับยายจึงตัดสินใจบอกให้มะลิได้ว่า แม่ของมะลิป่วยเป็นโรคเอดส์มาห้าปีแล้ว โรคนี้รักษาไม่หาย และมันกำลังจะคร่าชีวิตของแม่ไป แม่ของมะลิเหมือนเทียนที่เปลวแสงริบหรี่เต็มที่แล้ว มะลิได้ฟังเช่นนั้นก็นิ่ง แล้ววิ่งออกไปตะโกนที่หาดทราย

“ ไม่นะ เอาแม่ของฉันทันคืนมา ” มะลิตะโกนสุดแรงเกิดพร้อมทั้งน้ำตาที่อาบแก้มของเธอ

คืนนั้นมะลินอนไม่หลับ เธอตื่นขึ้นมากลางดึกด้วยความรู้สึกแปลกในใจชอบกล อาจเป็นเพราะคำพูดของตากับยายในตอนเย็น แต่ก็คงไม่ใช่แต่มะลิคนเดียวที่นอนไม่หลับ มะลิค่อยๆ ยืนอย่างลงมาจากบันไดเห็นตากับยายนั่งอยู่ข้างเตียงของแม่ ในแสงสลัวของห้องพักคนเจ็บ มะลิเห็นไหล่ของทั้งคู่สั่นสะท้าน สุดท้ายก็เห็นยายชบหน้าลงที่ไหล่ของแม่อยู่เนิ่นนาน ไม่มีสัญญาณรับรู้ใด ๆ จากใบหน้าที่อาบไปด้วยน้ำตา แม่โคมอยู่สามวันก่อนจากไปอย่างสงบ แม่บริจาคร่างกายให้โรงพยาบาล พิธีสวดจึงมีเพียงสามวัน

ดวงจันทร์เหลือเพียงเสี้ยวเล็กๆ อยู่กลางฟ้า เงามันสนิมร้าวลู่ออนตามแรงลมน้อยๆ ทุกนาที่เหมือนหยดน้ำ หนึ่งจนกว่าดวงตะวันจะขึ้นอีกครั้งอย่างสดชื่นสวยงามพ้นจากขอบฟ้าเหนือทะเล ปลูกทุกสรรพสิ่งบนโลกให้ดีขึ้น แต่ไม่มีแม่รวมอยู่ด้วยอีกต่อไป

ถึงอย่างไรชีวิตก็ต้องดำเนินต่อไป แม่บอกว่าคนเราต้องมีความฝัน และทำวันแต่ละวันให้ดีที่สุดไปพร้อมๆ กันด้วยมะลินึกไม่ออกว่าตัวเองมีกับเขาหรือเปล่า แต่วันนี้ชีวิตก็มีความสุขดีตรงที่มีตากับยาย แม้ว่ามะลิเพียงเสี้ยวคนที่รักมากที่สุดไป

บนเส้นทางอันยาวไกลที่ไร้ขอบเขต มีเพียงแต่ความเดียวดายและว่างเปล่า ฟ้าผืนกว้างวันนี้ไม่มีเมฆให้เห็น มองดูเหมือนผ้าสีฟ้าสดผืนเดียว สายลมอันหนาวเหน็บปนกับน้ำค้างที่ลอยจากผืนฟ้ากระทบใบหน้าของเด็กน้อยที่นั่งฟังเสียงคลื่นลมพัดพาใบไม้แห้งโรยให้ไหลไปกับสายน้ำโดยไม่มีวันไหลกลับคืนมา เหมือนกับช่วงชีวิตที่เรียกว่ามีความสุขของเธอที่หายไปอย่างไม่มีวันกลับคืนมา....

นายคณนาถ พันธุ์แก้ว
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/2 เลขที่ 19

ความอบอุ่นที่หายไป

ณ ที่แห่งหนึ่งถึงโอบล้อมไปด้วยหมอกสีขาวคล้ายกับสีอันสะอาดและปลอดภัย ร่มรื่นไปด้วยนานาพันธุ์ชนิดที่แข็งแกร่งให้ร่มเงาและสร้างความสวยงามให้กับตัวเองให้โดดเด่นกว่าต้นอื่น ๆ เพื่อที่จะเป็นที่สนใจของสิ่งมีชีวิตต่างๆ มีนกจำนวนมากต่างแย่งกันเปล่งเสียงร้องอันแหลมที่ได้ยินแล้วแก้วหูแทบแตกเป็นชั้นๆ เกาะอยู่ตามกิ่งไม้ของต้นไม้อันเล็กใหญ่ ต้นไม้บางต้นก็กลายเป็นบ้านของนกที่กำลังเลี้ยงลูกน้อยอยู่ แม่นกคอยเอาสาขากวาดสอดส่องดูรอบๆ บริเวณรังของมันพรางเปล่งเสียงขู่ศัตรูเพื่อรักษาความปลอดภัยให้กับลูกน้อย ขณะที่ลูกน้อยของมันต่างก็พากันประสานเสียงกันร้องโดยมีจุดประสงค์ที่จะรอรับอาหารจากพ่อของมันที่ออกไปหาอาหารมาให้เมียและลูกๆ ของมันตั้งแต่เช้าตรู่เพื่อความอยู่รอดของครอบครัว มีหญ้าสีเขียวจี๋ที่ครอบคลุมพื้นดินไปทุกๆ ที่ที่จะสามารถมองเห็นได้ ยอดหญ้าทุกต้นจะต้องมีน้ำค้างหยดลงพื้นดิน ทำให้พื้นดินมีความชุ่มชื้นและเปียกไปด้วยน้ำค้างที่หยดลงมาจากยอดหญ้า ตักแต่นับหลายพันตัวต่างพากันกระโดดโลดเต้นไปมาที่พื้นหญ้าบ้าง ยอดหญ้าบ้างต่างพากันดมกลิ่นน้ำค้างอันเย็นจับใจที่เป็นอาหารอันแสนอร่อยราวกับเป็นอาหารที่กินยังงี้ก็กินไม่หมด

มันเป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่มองไปทางไหนก็ล้วนแต่เป็นอาหารไปหมด พวกมันจึงเป็นแมลงที่มีสัตว์ชนิดอื่นๆ ต่างพากันอิงฉาในโซ่ชะตาของพวกมัน และมีดอกไม้หลากหลายสีต่างขึ้นมาเชิดลำต้นและอวดดอกอันสวยงามแทรกแซงตามเหล่าต้นหญ้าอันเขียวจี๋ มันเป็นภาพที่ทำให้ทุกคนที่ได้มองเห็นมีความสุขขึ้นมาได้ทันที

ในที่แห่งนี้ยังมีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งเธอมีชื่อว่า “มะลิ” มะลิเป็นเด็กดี ขยัน อดทนแต่ขาดแม่ เธออยู่กับพ่อสองคนมาตั้งแต่เธอยังจำความไม่ได้ พ่อของเธอไม่เคยบอกเธอไม่เคยบอกเธอเลยว่าแม่ของเธอเป็นใคร ชื่ออะไร และอยู่ที่ไหน พ่อของเธอเป็นทั้งพ่อและแม่ให้กับเธอมาตลอด แต่เธอก็รู้ลึกๆ เธออยากมีแม่เหมือนกับคนอื่นๆ บ้าง อยากให้แม่หัวผมให้ อยากให้แม่แต่งตัวสวยๆ ให้ อยากให้แม่ทำกับข้าวให้กินและอยากให้แม่นอนกอดเธอตอนที่เธอจะหลับ ทุกๆ สิ่งทุกอย่างอย่างนี้เธอฝันว่าสักวันมันจะเป็นจริง แต่เธอก็ได้แต่ฝันเพราะเธอไม่กล้าที่จะถามพ่อของเธอเลยว่าแม่ของเธอเป็นใคร มีหน้าตาเป็นอย่างไรเพราะเธอกลัวพ่อโกรธ เธอคิดว่าพ่ออาจจะโกรธแม่ของเธออยู่ก็ได้จึงไม่เล่าเรื่องแม่ให้เธอฟังแม้แต่ครั้งเดียว

วันหนึ่งมะลิเดินไปซื้อของกับพ่อที่ตลาดใกล้บ้านเพื่อที่จะเอามาทำกับข้าว ในขณะที่เดินใกล้ถึงอยู่แล้วนั้นมะลิเห็นขอทานสองแม่ลูกนั่งอยู่ด้วยสภาพที่น่าสงสารคนเป็นแม่ใส่เสื้อแขนยาวมีน้ำเงินขาดตรงที่ไหล่ทั้งสองข้างใส่กางเกงขายาวสีดำมีรอยขาดอยู่ที่บริเวณหัวเข่า มีหน้าตาที่ดำไปด้วยฝุ่นและสิ่งสกปรกเธอนั่งอยู่โดยที่มีลูกน้อยอายุประมาณห้าขวบนั่งอยู่บนตักด้วยหน้าตาที่มอมแมมและร้องด้วยความหิวโหย

“หิวข้าวหรือลูกอดทนไว้ก่อนนะ” แม่พูดกับลูกทั้งน้ำตาที่ไหลพรากออกมาด้วยความสงสาร
ลูกของตัวเอง

พอเธอพูดจบเธอวางลูกไว้ที่พื้นแล้วเดินไปที่ถังขยะที่อยู่ใกล้ๆกับห้องน้ำในตลาด เธอคุ้ยหา
เศษอาหารที่เหลือจากถุงในถังขยะออกมาทีละอย่าง เธอเลือกอาหารที่ดีที่สุดให้ลูกได้กินนั่นคือหมูทอด
ที่เหลือแต่ไขมันที่คนซื้อเลือกกินแต่เนื้อแล้วก็ทิ้งส่วนที่เป็นไขมันลงในถังขยะ ส่วนอาหารของเธอคือปลา
ทูที่เหลือแต่หัวแล้วเหม็นเพราะมันเน่าแล้ว มะลิเห็นสองแม่ลูกก็รู้สึกสงสารจึงแหงนขึ้นไปถามกับพ่อ
เธอว่า

“พ่อจะทำไมผู้หญิงคนนั้นถึงไม่กินหมูทอดกับลูกล่ะคะ”

“ก็เค้ากลัวลูกของเค้ากินไม่อิ่มนะสิลูก เค้าจึงกินปลาทูน่ะ ๆ แทน”

พ่อตอบมะลิแล้วพูดต่อว่า

“ความเป็นแม่ที่ดีใจถึงเค้าจะกินไม่อร่อยแต่ก็ต้องกินเพื่อย่อยและเพื่อให้ลูกได้กิน
สิ่งที่ดีที่สุด”

“แต่แม่ของลูกนั้น...” พ่อพูดขึ้นมาแล้วก็เดินไปด้วยท่าทางสีหน้าที่เศร้า

มะลิได้แต่ยืนนั่งคิดถึงคำที่พ่อพูดประกอบกับมองดูสองแม่ลูกขอทานนั้นทำให้มะลิดูคิดถึง
แม่ของเธอไม่ได้ หลังจากนั้นมะลิได้เดินกลับมาจากโรงเรียนพอมายังบ้านเธอมานั่งดูโทรทัศน์พร้อม
ทั้งทำการบ้านไปด้วย

“ใกล้ถึงวันแม่แล้วน้องๆคนไหนยังไม่ได้เตรียมของขวัญวันแม่รีบเตรียมได้แล้วนะค่ะ แล้ว
อย่าลืมกราบเท้าคุณแม่เพื่อแสดงความกตัญญูต่อท่านที่ท่านให้เราเกิดมาด้วยนะจ๊ะ สำหรับวันนี้สวัสดิ
ค่ะ” พิธีกรรายการโทรทัศน์พูด มะลิได้ฟังแล้วก็รู้สึกน้อยใจในชีวิตของตัวเองที่ไม่มีแม่ให้กราบ เธอ
ร้องไห้เสียงดังจนพ่อที่อยู่หลังบ้านได้ยินก็รีบวิ่งมาหาแล้วถามว่าร้องไห้ทำไม

“หนูอยากกราบแม่เหมือนคนอื่นๆบ้าง” มะลิพูดพลางร้องไห้สะอึกสะอื้น พ่อปลอบมะลิ
ยังใจเธอก็ไม่หยุดร้องไห้จึงพูดขึ้นมาด้วยความสงสารลูกว่า

“แม่ของหนูเค้าทิ้งหนูไปตั้งแต่หนูยังเล็ก” มะลิหยุดร้องไห้ทันทีแล้วตั้งใจฟังพ่อพูด

“แม่ของหนูทิ้งหนูไปตั้งแต่หนูตัวเล็กนิดเดียว หลังจากที่แม่หนีไปประมาณหนึ่งปีชาวบ้าน
มาเล่าให้พ่อฟังว่าแม่ของหนูไปมีสามีใหม่แล้วมีลูกด้วยกัน พ่อจึงตัดใจจากแม่แล้วตั้งใจว่าจะเลี้ยง
หนูให้ดีที่สุด”

“แล้วตอนนี้แม่อยู่ไหนล่ะคะหนูจะตามหาแม่”

“แม่ของหนูถูกสามีและลูกคนใหม่ทิ้งเพราะรังเกียจที่แม่หนูเป็นโรคมะเร็ง ทำให้แม่ของหนู
กลายมาเป็นคนเร่ร่อน แม่ของหนูไม่มีคนดูแลจึงเสียชีวิต มีคนเห็นศพของแม่หนูที่ถนนของหมู่บ้าน
ห่างจากหมู่บ้านเราไปประมาณสามกิโล”

“แม่หนูตายแล้วหรอค่ะ” มะลิเริ่มร้องไห้อีกครั้ง “หนูสงสัยแม่จัง” แล้วพ่อก็เข้ามาอดลูก
ด้วยสีหน้าที่เศร้าเสียใจจนทำให้น้ำตาคลอ

ในวันที่สิบสองสิงหาคมมะลิตื่นแต่เช้ามีดแต่งตัวด้วยชุดสีขาวออกไปทำบุญให้กับแม่ แล้ว
เธอดังใจจะไปนั่งสมาธิในสถานที่แห่งนี้เพื่อแสดงความกตัญญูอุทิศส่วนบุญกุศลไปให้แม่พร้อมกับ
อธิษฐานว่าขอให้ชาติหน้าหนูกับแม่ได้เกิดมาเป็นแม่ลูกกันอีกครั้ง...

นางสาวโสภิตา พรหมเมือง
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/2 เลขที่ 20

บนเส้นทางแห่งความสุข

เสียงระฆังดังขึ้นเป็นเหมือนเสียงเตือนว่าหมดเวลานอนแล้ว ผมค่อย ๆ ลืมตาขึ้นพลาจขดตัวแน่นอยู่กับผ้าห่ม แสงตะเกียงหรือลงเหลือเพียงเปลวไฟเล็ก ๆ พรายสีสันท่ามกลางความมืดของห้อง ลมหนาวจากภายนอกพัดลอดใต้ช่องฝามาให้เปลวไฟไหวเอนอยู่กับเพดานห้อง ผมผลุดลุกขึ้นพลาจเก็บที่นอนหมอนมุ้งแล้วจึงไปล้างหน้าล้างตาเตรียมเพื่อเดินทางตามหลวงตาไปบิณฑบาต ระยะทางจากวัดไปยังหมู่บ้านก็ประมาณ 10 กิโลเมตร ต้องเดินทางผ่านถนนลูกรังเส้นเล็กๆ ที่ทอดตั้ไปสู่วหมู่บ้าน ควันหมอกกลางฤดูหนาวลงหมกคลุมพุ่มไม้เป็นฝ้าขาวไปทั่ว เสียงนกร้องทัก เสียงหมาเห่ารับกันเป็นทอด ๆ ผมต้องตื่นตั้งแต่ฟ้าสางทุกวันและตามหลวงตาไปบิณฑบาตเป็นเวลาหลายปีแล้ว ตั้งแต่ผมจำความได้จนตอนนี้ผมอายุได้ 17 ปี ผมอาศัยอยู่ที่วัดตั้งแต่ยังเด็ก เพราะผมเป็นเด็กกำพร้า พ่อแม่เสียชีวิตตั้งแต่ผมยังเล็ก ด้วยความเมตตาจากหลวงตาผมจึงมีที่อยู่ที่พักจนมาถึงทุกวันนี้ ลมหนาวพัดผ่านมาเพียงชั่ววูบไปหน้ากระทบกับหมอกขาวที่ลอยเบาอ้อยอิ่ง ทำให้หนาวจับจืดหัวใจ

ผมเดินทางตามหลวงตาจนแ้วยินเสียงเอะอะวุ่นวาย นั้นแสดงว่าใกล้ถึงหมู่บ้านเต็มทุกทีแลเห็นดวงอาทิตย์เป็นจุดเพียงสีส้มอ่อนม้วนหม่นแสงอยู่ท่ามกลางหมอกหนา ลักพักก็ถึงตลาดกลางหมู่บ้าน ที่มีแต่ความวุ่นวายเอะอะเสียงดัง บ้างก็ขนพืชผักธัญญาหารสดๆ จากสวน บ้างก็นำหมู ไก่ และปลาตัวใหญ่มาวางขาย บ้างก็เดินจับจ่ายซื้อของ พ่อค้า แม่ขาย ต่างปาวประกาศขายของเสียงเจื้อยแจ้ว ผู้คนเดินทางมาจับจ่ายซื้อของกันอย่างไม้อัดส่าย บ้างก็ซื้อข้าวร้อนแกงร้อนต่าง ๆ นานาแกงไก่ ผัดผัก ต้มจืด ไข่ต้ม และรวมไปถึงของทอดต่างๆ ชาวบ้านนิมนต์หลวงตา เพื่อตักบาตรที่ตลาดนั้นเลย พ่อค้าแม่ขายก็ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันเข้ามาตักบาตรไม้อัดส่าย ผลัดกันเข้ามารับพรจากหลวงตา ชาวบ้านแต่ละคนต่างนึกอิมด้วยใบหน้าอิมเอิบ

หลวงตาเดินทางไปตามถนนสายเล็กๆ ภายในหมู่บ้าน ผมเหลือบไปเห็นตาแก่ออกมานั่งผิงแดดเพื่อคลายความหนาวเหน็บ ชาวบ้านออกมานิมนต์หลวงตาไปบิณฑบาตยังหน้าบ้านของตน เพื่อทำบุญตักบาตร ด้วยข้าวสวยร้อนๆ พร้อมด้วยเครื่องคาวหวานมากมาย และปิดท้ายด้วยดอกบัวสวยสด พลาจนั่งลงคุกเข่าข้อมือไหว้รับพรจากหลวงตา ด้วยใบหน้าอิมเอิบอย่างมีความสุขกันถ้วนหน้า

จากทุ่งสามมีดมนหมอกหนาเริ่มจางลงด้วยแสงแดดจากดวงอาทิตย์ ผมและหลวงตาเดินกลับมายังตลาดอีกครั้ง เพื่อจะเดินทางกลับวัด ผู้คนที่จับจ่ายซื้อของเสร็จต่างก็เดินทางกลับบ้าน แต่ก็ยังเห็นอยู่เพียงเล็กน้อย พืชผักธัญญาหาร หมู เห็ด เป็ด ไก่ ต่างก็ถูกจับจ่ายไปเสียหมด พ่อค้า แม่ขาย ยิ้มย่อง คงจะได้ฉีกกลับบ้านมิใช่น้อย พลางช่วยกันเก็บของกลับบ้าน

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วดวงตะวันลอยตัวสูงอยู่บนฟ้ากับเมฆขาวราวกับปุ๋ยฝ้ายล่องลอย บางเบาอยู่เหนือทิวเขาและขอบฟ้า ผมและหลวงตาเดินทางกลับวัด เพื่อให้ทันฉันเพล น้ำค้างบนยอดไม้หยดลงสู่พื้นอย่างชุ่มฉ่ำ สัตว์น้อยใหญ่ร้องประสานเสียงเป็นบทเพลง ผู่นกบินออกจากรวงรัง ออกหากินกันเป็นฝูงบนเส้นขอบฟ้าไกล ช่วงเป็นการเริ่มวันใหม่ที่แสนสุขเสียจริง ๆ แม้ดวงตะวันจะสาธแสงเข้ม แต่ผมกลับไม่รู้สึกร้อนเลยสักนิด หลวงตานำหน้าโดยไม่แสดงท่าทางอิดโรยเลย แม้แต่น้อย ผมจำคำสอนของหลวงตาได้ทุกคำพูด หลวงตาเคยบอกว่า

“เกิดเป็นคนต้องมีความอดทน อดกลั้นต่อแรงด้านทั้งหลาย หากเราฟุ้งซ่าน เราจะเป็นทุกข์ เสียเปล่า ๆ”

บนถนนลูกรังเส้นเล็ก ๆ ที่ปราศจากละอิดควันข้างทางเต็มไปด้วยต้นไม้ใบหญ้านานาชนิด ลมพัดพัดเร็วไหวต้นไม้ใบหญ้า ใบไม้ร่วงลงยังโคนต้น ลมพัดผ่านแม่น้ำเป็นระลอกกระวีไหว แม่น้ำสายใหญ่สีแสดขุ่นข้นไหลเอื่อยราวกับคนชราทอดอาลัยและตกอยู่ในภวังค์ของความเศร้า ครู่หนึ่งผมและหลวงตาก็เดินทางถึงวัด เจ้าค้างวืงมารับพรส่งเสียงเห่าและคราง กระดิกหาง มั่นวิ่งวกไปวนมาด้วยความดีใจ แล้วมันก็เดินตามผมไปที่โรงครัว ผมรีบจัดสำรับอาหารเพื่อจะนำไปถวายหลวงตา เจ้าค้างมองผมอย่างไม่ละสายตา เพราะมันรู้ว่ามันจะได้กินอาหาร ผมจึงหันไปบอกมันว่า

“มันยังไม่ถึงเวลาของเองนะรอไปก่อน”

ผมยกสำรับอาหารไปยังศาลาที่หลวงตานั่งอยู่ หลังจากหลวงตาฉันเสร็จก็ถึงเวลากินข้าวของผม ข้าวกันบาตรเป็นอาหารที่พิเศษสำหรับผม เพราะทำให้ผมระลึกถึงความเมตตาและคุณความดีอยู่เสมอ เมื่อกินเสร็จก็รีบไปทำงานต่อ หน้าศาลามีใบไม้ร่วงอยู่เต็มพื้นไปหมด ผมถือไม้กวาดไปยังหน้าศาลาเพื่อทำความสะอาด ก็เหลือบไปเห็นเด็กผู้หญิงนั่งขว้างขว้างทำสมาธิอยู่ในสวนบนพื้นหญ้าเขียวจี ดอกไม้แซมสีสน้อยอยู่ระหว่างไม้ใบและวัชพืชหลากหลายบริเวณข้างๆศาลา ผมจ้องมองเธอด้วยความแปลกใจ เพราะไม่ค่อยมีเด็กที่จะสนใจในการทำสมาธิ เธอลืมตาขึ้นแล้วหันมายิ้มให้ผมด้วยรอยยิ้มอันอบอุ่นและความเมตตาปราณีในแวตาทับจ้อง ดูอ่อนพลิ้วไสวเหมือนดวงดอกไม้ในความฝัน บรรเจิดจ้าอยู่กลางแสงตะวันและเปลวแดด ผมทั้งและมีความศรัทธาในตัวเด็กผู้หญิงคนนั้น เนื่องจากเธอมีอายุยังน้อยและเด็กกรุ่นราวคราวเดียวกับเธอก็คงจะวิ่งเล่นมากกว่าจะมานั่งสงบจิตสงบใจทำสมาธิ เช่นนี้ น่าทึ่งยิ่งจริงๆที่เด็กผู้หญิงตัวเล็กคนหนึ่งจะมีความสนใจในเรื่องธรรมะ มีความอดทน

และความกล้า ที่จะมาทำอะไรเช่นนี้ และสิ่งที่ผมชอบและรู้สึกประทับใจในตัวเด็กผู้หญิงคนนั้นคือ รอยยิ้มและสายตาที่เมตตาของเธอ สายตาที่เต็มไปด้วยความหวัง และผมก็หวังว่าเมื่อเด็กคนนี้โตขึ้น เค้าจะเป็นคนดี ช่วยเหลือผู้อื่นและสามารถใช้ชีวิตอย่างมีความสุข มันคงจะดีกว่านี้ถ้าหากเห็นเด็กคนอื่น ๆ หันมาสนใจเรื่องธรรมะ นั่งสมาธิ เข้าวัด ทำบุญตักบาตร เพื่อที่จิตใจของเราจะได้เป็นสุข ไม่ฟุ้งซ่าน ไม่เป็นทุกข์ สมาธิเป็นบ่อเกิดของสติผู้ใดมียอมทำอะไรก็ลุล่วงไปด้วยดี แม้มีปัญหา ก็จะ สามารถผ่านไป ได้ สมาธิก่อให้เกิดสติและปัญญา ผมมีความสุขที่ได้พบได้เห็นและพอใจในสิ่งที่ เป็นอยู่ ถึงแม้จะไม่ใช่ว่าสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับคนอื่น แต่ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นในชีวิตผมคือสิ่งที่ดีที่สุด สำหรับผม เพียงแค่มีความสุขเท่านั้นผมก็พอใจ

นางสาวกิตติญา ชื่นนัค
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/2 เลขที่ 27

อนิจจานิดเอ๋ย

“ นิดหลับได้แล้วลูกเอ๋ย พรุ่งนี้ต้องตื่นมาทำบุญแต่เช้า ” น้อยบอกกับลูกของเธอ พร้อมกับเล่านิทานกล่อมลูกนอนหลับ

ครอบครัวของนidyึดถือหลักประกอบอาชีพตามทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียง และรายได้เสริมจากการขายพวงมาลัยตามท้องถนน น้อยอาศัยอยู่กับแม่ของเธอ ทุก ๆ วันเสาร์ และวันอาทิตย์ น้อยและนิดจะนำพวงมาลัย ที่จันทร์เจียว ซึ่งเป็นคุณยายของนิดได้ทำไว้ไปขายตามท้องถนน

กริ่ง ๆ เสียงนาฬิกาปลุกดังขึ้นตอนตีห้าของเช้าวันศุกร์ นิดตื่นขึ้นมาด้วยหน้าตาสดชื่นเธอลุกขึ้นเดิน ไปเปิดหน้าต่างบานใหญ่ที่อยู่ในห้องพร้อมกับกวาดสายตามองออกไปรอบ ๆ อากาศยามเช้าที่สดชื่นอุดมไปด้วยกลิ่นไอของดินที่หอม ธรรมชาติและดอกไม้ยามผลิดอกส่งกลิ่นเกสรที่หอมหวาน เหล่าแมลงและผีเสื้อต่าง ๆ นานาชนิดบินว่อนรับแสงแดดอันอบอุ่น พุ่มหญ้าเขียวขจีเต็มไปด้วยละอองน้ำจากหมอกตอนเช้า เสียงนกร้องประสานเป็นเสียงดนตรี ลูกไก่ตัวน้อยเดินตามแม่ ออกหาอาหารกินในตอนเช้า นิดสูดดมอากาศ อันบริสุทธิ์ในตอนเช้าอย่างเต็มปอด

“ ก๊อ ก๊อ ก๊อ นิดตื่นแล้วยังลูก ” น้อยขึ้นมาปลุกลูกของเธอ

“ โหม่ง ๆ ๆ ๆ ” เสียงฆ้องดังขึ้นมาแต่ไกลเป็นสัญญาณบ่งบอกว่า พระท่านกำลังมาแล้ว

ครอบครัวของนidyจัดเตรียมสำหรับไปทำบุญตักบาตร ทั้งสามเดินออกมาจากข้างในบ้านไปยืนรอพระภิกษุสงฆ์ตรงหน้าบ้าน พร้อมตั้งโต๊ะจัดวางสำหรับ ประดับอย่างสวยงามเรียบร้อยรอไว้แล้ว “ โหม่ง ๆ ” พระภิกษุเดินมาตามสายทางหน้าบ้านเรียงกันเป็นแถว มีเด็กวัดสองคนตามหลัง และสุนัขอีกตัว เดินมาหยุดตรงหน้าบ้านของนidy ยายของนidyประเคนสำรับให้กับพระ ในนั้นมีข้าวสวยหอมกรุ่น แกงโตปลาอุ่น ๆ พร้อมกับขนมเทียนและข้าวต้มมัดสอดไส้ถั่วเหลือง ประกอบกับดอกบัวก้านหนึ่ง

“ ลูกนิด พระท่านให้พรพนมมือสิลูก ” น้อยบอกกับลูกของเธอ เมื่อเสียงพระสิ้นสุดลง การทำบุญตักบาตร ในตอนเช้าสิ้นสุดลง

นidyวิ่งเข้าไปในบ้านรับทำธุระส่วนตัว อาบน้ำแปรงฟัน แต่งตัวสวมชุดนักเรียนสีขาวอย่างเรียบร้อยแล้วเดินออกมารับประทานอาหารเช้า เพื่อเตรียมตัวไปโรงเรียน

“ ปีม ๆ ๆ ” รถสีแดงคันโต วิ่งเข้ามารับนิดถึงหน้าบ้าน

นidyสะพายกระเป๋าใบใหม่ที่น้อยซื้อให้ พร้อมยกมือไหว้สวัสดีคุณยายกับคุณแม่ แล้วรีบวิ่งขึ้นรถโรงเรียนแล้วหันหลังมาโบกมือลาคุณยายกับคุณแม่อีกครั้ง รถโรงเรียนวิ่งสู่โรงเรียนของนidyซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบ้านของนidyมากนัก นักเรียนในรถโรงเรียนต่างก็ก๊ากกักร้องเพลงกันอย่างไพเราะ ในระหว่างเดินทางไปยังโรงเรียน

“ อืดดดดด!! ” เสียงรถโรงเรียนค่อย ๆ จอด เด็ก ๆ ต่างพากันวิ่งลงจากรถ เข้าไปยังโรงเรียน

“สวัสดีจ๊ะ หนูนิต” คุณครูออกมาต้อนรับเด็กนักเรียน

นิตเดินเข้าไปในโรงเรียนพร้อมกับเพื่อนสนิทของเธอที่ชื่อว่า หวาน หวานเป็นเด็กที่คล้ายคลึงกับนิตมากเป็นคนที่ขี้มั่วแจ่มใส ช่างพูด และรักเพื่อน นิตกับหวานเป็นเพื่อนสนิทกันมากไปไหนมาไหนก็ไปด้วยกันอีกทั้งยังนั่งเรียนข้างกันอีกด้วย ยามว่างวันเสาร์และวันอาทิตย์ หวานก็จะไปช่วยนิตขายพวงมาลัยตามท้องถนน

“หวาน รถโรงเรียนมาแล้ว กลับบ้านเถอะนะ” นิตบอกหวาน พร้อมจูงมือกันไปขึ้นรถโรงเรียน

หลังจากโรงเรียนเลิกทั้งสองคนก็มักจะกลับบ้านด้วยกัน นิตกลับมาถึงบ้านโดยสีหน้าดูเหนื่อยเล็กน้อย เธอเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วลงมาช่วยคุณแม่และคุณยายร้อยมาลัย เพื่อนำไปขายในวันรุ่งขึ้น นิตช่วยคุณยายร้อยมาลัยอย่างสุดฝีมือกว่าร้อยชิ้น ทุกๆ ครั้งที่นิตร้อยมาลัยคุณยายก็จะเล่าเรื่องต่างๆ ให้นิตฟังทำให้นิตไม่เบื่อหน่ายในการทำงาน

“คุณยาย นิตเข้านอนก่อนนะ ราตรีสวัสดิ์ค่ะ” นิตพูดด้วยสีหน้าที่ทำทางที่ง่วงนอน

นิตเข้าไปนอนอย่างเหนื่อยเนื่องจากการทำงานมาทั้งวัน แล้วจึงหลับไป สักพักน้อยเดินเข้ามาในห้องของนิต ดึงผ้าห่มขึ้นห่มตัวให้นิต ซึ่งอากาศข้างนอกหนาว และมีฝนตกพริ้วๆ

เช้าวันรุ่งขึ้นพอนิตตื่นขึ้นมาด้วยเสียงนาฬิกาปลุกที่ดังลั่นทั่วห้อง เธอตื่นขึ้นมาเดินไปห้องพระเข้าไปนั่งสวดมนต์และทำสมาธิ นั่งอยู่ในนั้นประมาณราวว่าสิบนาที จิตใจของเธอสดชื่น ลูกตาของเธอพร้อมเปิดกว้างต้อนรับวันใหม่ วันนี้แล้วสินะ ที่นิตต้องนำพวงมาลัยไปขาย

นิตปั่นจักรยานคันสีชมพูออกไปข้างนอกบ้าน เพื่อไปรับหวาน ที่บ้านของหวาน จากนั้นทั้งสองก็กลับมาเอาพวงมาลัยที่บ้านของนิต

“พร้อมรึยัง หลานนิต” คุณยายของนิตพูด พร้อมกับจัดเตรียมพวงมาลัย

นิตถือพวงมาลัย แล้วบอกว่า “พร้อมแล้วค่ะ”

น้อย นิต และหวาน พวกเขาปั่นจักรยานถือพวงมาลัยออกไปนอกบ้าน ปั่นไปตามถนนเข้าตัวเมืองธรรมชาติในยามอรุณแสงบริสุทธิ์ สายลมพัดพาความสดชื่นมาให้ ข้างทางเต็มไปด้วยทุ่งหญ้าเขียวขจี

พอเข้าใกล้ตัวเมือง สภาพแวดล้อมเปลี่ยนแปลงไป ผู้คนในตัวเมืองต่างก็รีบเร่งกันไปทำงาน เกิดเป็นชุมชนแออัด รถติดกันเป็นขบวนยาวเหยียด กลุ่มควันหมอกมลพิษฟุ้งกระจายไปทั่วตามท้องถนน ร้านขายกับข้าวข้างทางเริ่มเปิดขายของ เธอทั้งสามจอดรถไว้ได้สะพานลอย มองหาที่เหมาะสมๆ สำหรับเดินขายพวงมาลัย ซึ่งไม่ได้มีแต่เพียงครอบครัวของนิตเท่านั้น ที่มาขายพวงมาลัยยังมีครอบครัวอื่นๆ อีก น้อยแยกทางจากนิตไปขายอีกฝั่งหนึ่ง

“วันนี้เราจะขายพวงมาลัยได้ซักกี่ชิ้นนะ” นิตพูดกับหวานด้วยความไม่มั่นใจ

“เอาให้หมดเลย” หวานตอบให้กำลังใจนิต

“ นิด ไฟแดงแล้วไปทางนั้นกันเถอะ ” หวานจูงมือนิดเดินไปขายพวงมาลัยที่รถจอดติดไฟแดงอยู่

ชีวิตของเด็กขายพวงมาลัยแสนสุขจะลำบาก ต้องยืนรอให้รถติดไฟแดง แล้วเดินไปตามรถทีละคัน ๆ บางครั้งการเดินก็สูญเสียเปล่า เพราะรถส่วนใหญ่่มักจะถูกปฏิเสธจากเด็กขายพวงมาลัยน้อย นิด และหวานต้องยืนทนลำบากทั้งวัน ยามเหน็ดเหนื่อยก็ได้แต่นั่งพักลงข้างฟุตบาทริมถนนหาน้ำดื่มไปพลาง ๆ ที่ซื้อตามร้านขายของริมทาง อากาศตอนกลางวันช่วงร้อนระอุ ผิดไปจากที่บ้านของนิด นิดและหวานก็ยังอดทนขายพวงมาลัยต่อไป

“ ใกล้จะหมดแล้ว ” นิดบอกกับหวานด้วยสีหน้าที่ยิ้มแย้ม

“ เดี่ยวเราไปขายฝั่งนู้นดีไหม ” หวานชวนนิดข้ามไปฝั่งตรงข้าม

“ งั้นหวานอยู่ฝั่งนี้ก็แล้วกัน เดี่ยวเราจะข้ามไปเอง ” นิดบอกกับหวาน

ด้วยอารมณ์สีหน้าที่ยิ้มแย้มของนิด เธอถือพวงมาลัยอยู่ในมือประมาณห้าพวงเดินข้ามไปฝั่งตรงข้ามโดยไม่คิดเลยว่ายังมีรถวิ่งอยู่บนถนน เสียงแตรรถดังขึ้น รถคันใหญ่ปาดเฉี่ยวร่างของนิดล้มลงกลางถนนพวงมาลัยปลิวกระจัดกระจายเต็มบนท้องถนน ผู้คนต่างวิ่งเข้าไปช่วย บางคนก็ตกใจทำอะไรไม่ถูก

“ ช่วยด้วย ใครก็ได้ช่วยเรียกรถพยาบาลที ” น้อยตะโกนขอความช่วยเหลือ

“ นิด ลูกแม่ทำใจดี ๆ ไว้นะ ” น้อยพูดกับนิดด้วยเสียงสั่นเครือ แล้วยกมือลูบตัวนิดเบา ๆ น้ำตาของเธอไหลรินลงมาด้วยความเศร้าโศกเสียใจพร้อมกับประคองร่างกายลูกของเธอ

ตำรวจและผู้คนมากมายต่างพากันเข้ามาดู เสียงไซเรนรถพยาบาลดังขึ้น รถพยาบาลวิ่งเข้ามาตรงที่เกิดเหตุ

ร่างของนิดถูกยกขึ้นนอนบนเปล แล้วนำขึ้นรถพยาบาล เพื่อส่งไปรักษาตัวที่โรงพยาบาล

“ นี่แหละหนา ที่เขาเรียกกันว่าจุดบอดของถนน ที่ที่ทุกคนไม่อาจคาดคิดว่าจะเกิดเหตุการณ์แบบนี้ ”

นายจักรพันธ์ บุญศรีตัน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/2 เลขที่ 29

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ - สกุล

นายเอกนรินทร์ สีฝั้น

วัน เดือน ปีเกิด

18 เมษายน 2526

ประวัติการศึกษา

2544

มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนกาวีละวิทยาลัย

2548

ศิลปศาสตรบัณฑิต (สาขาวิชาภาษาไทย)

จากมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

ประสบการณ์ในการทำงาน

2549-ปัจจุบัน

โรงเรียนวชิราลัย อำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่